

Silo

Kirjeitä Ystävilleni

Sosiaalisesta ja henkilökohtaisesta kriisistä nykymaailmassa

Esipuhe kirj. J Valinsky.

Ensimmäinen kirje Aiheena nykyinen tilanne ja muutos.

Toinen kirje Asenteet muutosta kohtaan, kriisin piirteet.

Kolmas kirje Kriisi ja muutos henkilökohtaisessa elämässä.

Neljäs kirje Näissä kirjeissä esitettyjen näkökulmien perustelu.

Viides kirje Sosiaalisen aktivismin merkitys.

Kuudes kirje Humanismin ideologinen perusta.

Seitsemäs kirje Sosiaalinen vallankumous.

Kahdeksas kirje Asevoimat nykymaailmassa.

Yhdeksäs kirje Ihmisoikeudet.

Kymmenes kirje Rakenteiden hajoamisen ilmiö ja kokonaiskäsityksen soveltaminen pienimuotoisimpiin kouriintuntuviin tekoihin.

Esipuhe

01 / 1994

Tähän kirjan muotoon kerätyt kirjeet julkaistiin erikseen sitä mukaa, kun kirjoittaja sai kirjeen kirjoitettua. Vain kolme vuotta on kulunut siitä, kun kirjoittaja kirjoitti ensimmäisen kirjeistä vuoden 1991 helmikuussa, siihen, kun hän sai valmiiksi viimeisen 1993 joulukuussa, mutta tuon ajanjakson aikana melkein kaikilla inhimillisen yritteliäisyyden aloilla on tapahtunut laajakantoisia muutoksia. Jos muutoksen rytmi edelleen kasvaa kuten se kasvoi tämän ajanjakson ajan, tulevien vuosikymmenten lukijalla tulee olemaan suuria vaikeuksia ymmärtää maailmallinen viitekehys, johon kirjoittaja jatkuvasti viittaa, ja siten tuo lukija ei kykene käsittämään monia ajatuksia, jotka näissä kirjoituksissa ilmaistaan.

Suosittelen näitä oletettuja tulevia lukijoita tutustumaan yhteenvetoihin tapahtumista, jotka tapahtuivat vuosien 1991 ja 1994 välillä ja pyrkimään ymmärtämään laajalti noita aikoja, taloudellisia ja teknologisia kehityskulkuja, nälänhätiiä ja konflikteja, mainostuksen ja muodin trendejä. Lisäksi ehdotan, että he kuuntelisivat tuon aikakauden musiikkia; että he katselisivat valokuvia arkkitehtuurisista ja urbaaneista maisemista; että he huomioisivat suurkaupunkien ylikansoituksen, laajat maastamuutot, ympäristön rappeutumisen ja yleisen elämäntavan tuona kummallisena historiallisena hetkenä. Ennen kaikkea kehotan heitä läpäisemään sen lausuntojen ja vastaväitteiden sumun, jonka toivat julki asiantuntijat ja mielipiteenmuodostajat: tuon julman ja typerän ajan filosofit, sosiologit ja psykologit. Vaikka nämä kirjeet on kohdistettu kohti tiettyä nykyistä tilannetta, niin ne on epäilemättä kirjoitettu katse kohti tulevaisuutta, ja uskon, että ainoastaan tuosta tulevaisuudesta käsin niiden sisältö on mahdollista vahvistaa tai osoittaa vääräksi.

Kirjeiden kokoonpano tässä teoksessa ei seuraa mitään yleistä suunnitelmaa; se koostuu pikemminkin sarjasta satunnaisia selontekoja, jotka voi lukea missä tahansa järjestyksessä. Voimme kuitenkin luokitella ne seuraavasti:

A. Ensimmäinen kolmesta kirjeestä keskittyy päivä päivältä monimutkaisemmaksi tulevassa globaalissa tilanteessa elävän yksilön kokemuksiin. B. Neljäs kirje esittelee yleisen ajatusrakennelman, johon kaikki kirjeet perustuvat. C. Muut kirjeet hahmottelevat kirjoittajan sosiopoliittista ajattelua. D. Kymmenes kirje antaa osviittaa suunnatulle toiminnalle globaalin prosessin valossa.

Tässä on lyhyt yhteenveto tämän kirjekokoelman pääaiheista:

Ensimmäinen kirje: Tilanne, jossa nyt satumme elämään; instituutioiden hajoaminen ja solidaarisuuden kriisi;

uudenlainen herkkyyys ja käytös, joka alkaa nyt ottaa muodon nykypäivän maailmassa; toimintakriteerit. Toinen kirje:

Muutos ja siihen liittyvät tekijät nykypäivän maailmassa ja yleiset asenteet kohdatessa tämän muutoksen. Kolmas

kirje: Muutoksen ja kriisin luonne suhteessa välittömään ympäristöön, jossa joka henkilö elää. Neljäs kirje: Näissä

kirjeissä esitettyjen näkökulmien perusta, mitä tulee yleisimpiin kysymyksiin ihmiselämästä, tarpeista, ja perustavista projekteista; luonnollisesta maailmasta ja sosiaalisesta maailmasta; vallan keskittymisestä; väkivallasta ja valtiosta.

Viides kirje: Inhimillinen vapaus, aikomuksellisuus ja teot; sosiaalisen toiminnan ja aktivismin siveellinen merkitys

ja yleisimmät virheet. Kuudes kirje: Humanismin aatteellinen perusta. Seitsemäs kirje: Sosiaalinen vallankumous.

Kahdeksas kirje: Asevoimat. Yhdeksäs kirje: Ihmisoikeudet. Kymmenes kirje: Yleistynyt rakenteiden hajoamisen

ilmiö; globaalin ymmärryksen käyttäminen pienimpiin konkreettisiin tekoihin.

Kirjoittaja on kehitellyt pitemmälle neljännen kirjeen aiheita, jotka ovat kaikkien kirjeitten aatteellisille tukirakenteille olennaisen tärkeitä, teoksessa Avustuksia Ajattelulle (Contribuciones al Pensamiento), erityisesti esseessä, joka on nimetty "Historiologisia keskusteluja" - sekä myös puheessa "Sivilisaation kriisi ja humanismi", jonka hän esitti Moskovan Hallinnollisessa Akatemiassa kesäkuun 18. päivänä vuonna 1992.

Kuudes kirje kehittää nykyaikaisen humanismin keskeisiä ajatuksia. Tiiviissä käsitteiden keskittymässään tämä kirjoitus muistuttaa poliittisia ja kulttuurillisia kirjoituksia kuten 1800-luvun lopun ja 1900-luvun alun manifestit, esimerkiksi kommunistinen tai surrealistinen manifesti.

Käsitteen "julkilausuma" käyttäminen "manifestin" sijaan heijastaa huolellista sananvalintaa, jonka tarkoituksena on erottaa nykyinen Humanistinen Julkilausuma Deweyn inspiroimassa Ensimmäisessä Humanistisessa Manifestissa (1933) ilmenneestä naturalismista sekä Sakharovin kannattamasta ja voimakkaasti Lamontin ajattelun kyllästämästä sosiaalisesta liberalismista Toisessa Humanistisessa Manifestissa 1974. Vaikka Toisen Humanistisen Manifestin ja nykyisen Julkilausuman välillä on yhtäläisyyksiä tarpeessa taloudelliseen ja ympäristölliseen suunnitelmaan, joka ei vaaranna henkilökohtaista vapautta, niin ne eroavat toisistaan radikaalisti - sekä poliittisten näkemystensä osalta että ihmiskäsityksiensä puolesta.

Kuudes kirje ansaitsee lisähuomautuksen ottaen huomioon sen äärimmäisen lyhyiden suhteissa käsiteltävien aiheiden määrään. Siinä kirjoittaja tunnustaa eri kulttuurien panokset humanismin kehitykseen, kuten voidaan selvästi havaita juutalaisessa, arabialaisessa ja idän ajattelussa. Tässä mielessä tätä Julkilausumaa ei voida tiukasti asettaa cicerolaiseen perinteeseen, kuten yleensä läntisten humanismien suhteen on ollut. Tunnistaessaan historiallisen humanismin kirjoittaja on herättänyt uudestaan aiheita, joita on aiemmin ilmaistu niinkin aikaisin kuin 1100-luvulla. Viittaen runoilijoihin kuten Orleansin Hugh ja Bloisin Peter, joiden kirjoitukset muodostavat osan ylistetystä Codex Buranuksesta (tai Beurenin Koodeksista, joka tunnetaan myös nimellä "Buerenin Laulut" tai latinaksi Carmina Burana). Vaikka Silo ei lainaa niitä suoraan, niin seuraavat lauseet hänen kuudennesta kirjeestään muistuttavat niiden sanoja:

"Tämä on se suuri universaali totuus: raha on kaikkea. Raha on hallinto, raha on laki, raha on valta. Yksinkertaisesti nähtynä raha on elanto, mutta ensisijaisesti raha on taito, raha on filosofia ja raha on uskonto. Mitään ei tehdä ilman rahaa, mikään ei ole mahdollista ilman rahaa. Ei ole henkilökohtaisia suhteita ilman rahaa, ei ole läheisyyttä ilman rahaa. Jopa rauhaa yksinolo riippuu rahasta."

Kuulemme selvän kaiun Codex Buranuksen lauseesta "...apottia kammiossaan vankina pitää raha..." Silon lauseessa "Jopa rauhaa yksinolo riippuu rahasta." Tai kaiun lauseesta "Rahaa kunnioitetaan, eikä ketään tarpeessa olevaa rakasteta..." Silon lauseessa "Ei ole henkilökohtaisia suhteita ilman rahaa, ei ole läheisyyttä ilman rahaa." Runoilijan yleistys "Raha, se totta on, saa typeryksen näyttämään kaunopuheiselta" ilmenee tässä kuudennessa kirjeessä muodossa "...mutta sitä enemmän se on taide, filosofia ja uskonto." Ja runo sanoo rahasta: "Rahaa ihailaan, koska se tekee sellaisia ihmeitä... se saa kuurot kuulemaan ja rammot kävelemään." Tähän runoon, johon Silo viittaa, sisältyy tausta, joka tulee myöhemmin inspiroimaan 1500-luvun humanisteja, erityisesti Erasmusta ja Rabelaista.

Siinä missä kuudes kirje esittää nykyaikaisen humanismin aatteellisen perustan, minusta tuntuu, että loistava tapa antaa yleisnäkymä tästä aiheesta on sisällyttää tähän katkelma puheesta "Nykyaikainen näkemys humanismista", jonka kirjailija piti Madridin Universidad Autonomassa 16. huhtikuuta 1993.

"Sanaan humanismi liitetään tavallisesti kaksi merkitystä. Usein ihmiset käyttävät sanaa humanismi tarkoittamaan mitä tahansa ajatussuuntausta, joka vakuuttaa ihmisen arvokkuutta. Tämän laajan määritelmän mukaan humanismi voidaan tulkita mitä moninaisimmin, toisilleen vastakkaisinkin tavoin.

Rajoittuneemmassa merkityksessään, asetettuna tiettyyn historialliseen perspektiiviin, humanismin käsitettä käytetään osoittamaan muutosprosessia, joka alkoi 1300-luvun lopussa ja 1400-luvun alussa, ja joka, Renessanssina tunnettuna, tuli hallitsemaan Euroopan älyllistä elämää läpi seuraavan vuosisadan. Tarvitsee vain mainita nimet Erasmus, Giordano Bruno, Galileo, Nicholas of Cusa, Thomas More, Juan Luis Vives ja Charles Bouillé havainnollistaakseen historiallisen humanismin laajuutta ja monimuotoisuutta. Sen vaikutus jatkui läpi 1600-luvun ja läpi suurimman osan 1700-lukua, synnyttäen vallankumoukset, jotka johtivat moderniin aikakauteen.

Sitten humanistinen virtaus vaikuttaa hitaasti kuolleen pois, kunnes se taas elvytettiin lähestyessä tämän vuosisadan puoliväliä, sosiaalisista ja poliittisista kysymyksistä huolestuneiden ajattelijoiden välisessä keskustelussa.

Historiallisen humanismin laajat ääriviivat ovat yleistäen suunnilleen seuraavat:

1. Historiallinen humanismi muodostaa vastareaktion keskiaikaiselle elämäntavalle ja arvoille. Siksi aletaan voimakkaasti tunnustamaan toisia kulttuureita, erityisesti kreikkalais-roomalaista, taiteessa, tieteessä ja filosofiassa.

2. Se esittelee uuden ihmiskuvan, joka ylistää ihmispersoonaa ja inhimillisen toiminnan kykyä muutokseen. 3. Se muodostaa uuden asenteen luontoa kohtaan ja luonto tulee hyväksytyksi ihmiskunnan ympäristönä eikä enää yksinkertaisesti alempana maailmana, joka on täynnä houkutuksia ja rangaistuksia. 4. Herää kiinnostus kokeiluun ja tutkimukseen ympäröivässä maailmassa ja kasvava luonnollisten selitysten etsimisen käytäntö ilman tarvetta vedota yliluonnolliseen.

Nämä neljä historiallisen humanismin aspektia liittyvät samaan päämäärään: sytyttää uusi luottamus ihmisiin ja heidän luovuuteensa, nähdä maailman ihmiskunnan valtakuntana, valtakuntana, jota voidaan hallita tieteiden tuntemuksen kautta.

Tästä uudesta näkökulmasta löytyvät ilmaukset tarpeesta rakentaa uusi näkemys maailmankaikkeudesta ja historiasta. Samaan aikaan tämän humanistisen liikkeen uudet käsitykset herättävät kiinnostuksen uskonnollisen kysymyksen uudelleenarvioimiseen opeissaan ja liturgiassaan sekä organisationaalisissa rakenteissaan, jotka paljolti läpäisevät keskiajan sosiaaliset rakenteet. Humanismi, joka vastaa aikakauden muuttuvia taloudellisia ja sosiaalisia voimia, edustaa vallankumouksellista uutta voimaa, joka on kasvavasti tietoinen ja suuntautunut kohti vakiintuneen järjestyksen kyseenalaistamista.

Vastauksena tähän uskonpuhdistus saksalaisessa ja anglosaksisessa maailmassa ja vastauskonpuhdistus latinalaisessa maailmassa yrittävät pysäyttää uusien ajatusten leviämisen ja autoritäärisesti uudelleenmäärittävät perinteisen kristillisen näkemyksen. Kriisi leviää kirkosta valtiorakenteisiin. Lopulta 1700-luvun lopun ja 1800-luvun vallankumoukset lopettavat jumalaisen oikeuden imperiumin ja monarkian aikakauden.

Sitten Ranskan vallankumouksen ja Amerikoiden itsenäisyysotien jälkeen humanismi melkein katoaa, vaikkakin se edelleen vaikuttaa sosiaalisena ihanteiden ja pyrkimysten taustana, joka vaalii taloudellisia, poliittisia ja tieteellisiä muutoksia. Humanismi vetäytyy kohdatessaan siirtomaa-aikakauden lopulla toimeenpantavat käsitteet ja käytännöt, toisen maailmansodan ja kylmän sodan maailman kaksinapaisen asetelman.

Tässä tilanteessa havaitsemme keskustelun avautuvan taas ihmisen ja luonnon merkityksestä, poliittisten ja sosiaalisten rakenteiden oikeutuksesta, tieteen ja teknologian suunnasta ja yleisestä suunnasta, jota kohti historialliset tapahtumat kulkevat.

Ensimmäiset merkit tästä uudistuneesta keskustelusta ilmestyvät eksistentialistifilosofien joukossa: Heidegger hylkää humanismin vain yhtenä metafysiikkana toisten joukossa "kirjeessään humanismista," Sartre puolustaa humanismia teoksessaan "Eksistentialismi ja humanismi," ja Lujipen hioo teoreettisia puitteita teoksessaan "Fenomenologia ja humanismi." Toisia huomattavia töitä tekivät Althusser, joka esitteli anti-humanistisen asenteen teoksessaan "Marxille", sekä Maritain, joka poisti humanismin asemastaan kristinuskon antiteesinä kirjassaan "Tosi humanismi".

Matkustettuaan tämän pitkän tien viimeaikaisiin keskusteluihin ajatusten alueella, on selvää, että humanismin on tänään määriteltävä asemansa ei ainoastaan teoreettisena käsityksenä, vaan myös sosiaalisen toiminnan ja käytännön suhteen. Humanistisen kysymyksen tila on tänään ilmaistava viitaten olosuhteisiin, joissa ihminen aktuaalisesti elää. Sellaiset olosuhteet eivät ole abstrakteja ja siksi ei ole oikeutettua johtaa humanismia luonnon teoriasta, historian teoriasta tai uskosta Jumalaan.

Inhimilliset olosuhteet ovat sellaiset, että kivun kohtaamisen välittömyys ja tarve voittaa tuo kipu ovat väistämättömiä. Tämä olosuhde, joka on yleinen niin monille muille lajeille, sisällyttää ihmisessä lisäksi tarpeen nähdä ennakolta kuinka tulevaisuudessa kipu tullaan voittamaan ja saavuttamaan nautinto. Tämä inhimillinen kaukokatseisuus perustuu menneisyyden kokemukseen ja aikomukseen parantaa nykyisiä olosuhteita. Ihmisten työ, joka kasaantuu sosiaalisessa tuotannossa, muuttuu kulkiessaan sukupolvelta toiselle jatkuvassa taistelussa luonnollisten ja sosiaalisten elinolosuhteiden ylittämiseksi. Siksi humanismi määrittelee ihmiset historiallisiksi olennoiksi, joiden sosiaalisen toiminnan muoto kykenee muuttamaan sekä maailman että heidän oman luontonsa. Tämä on kaikkein tärkein näkökohta, koska jos se hyväksytään, niin ei voida enää väittää mitään luonnollista lakia, luonnollista ominaisuutta, luonnollisia instituutioita tai, lopulta, tulevaa ihmistä, joka olisi sama kuin tämän päivän ihminen, kuin ihminen olisi valmis nyt ja ikuisesti.

Tänään ikivanha aihe ihmisen ja luonnon suhteesta on jälleen tärkeä. Miettiessämme sitä uudelleen löydämme tämän suuren paradoksin, jossa ihmiset ilmenevät olevan ilman tiettyä luonnetta tai luontoa, kun samalla tulemme tietoiseksi yhdestä pysyvästä heissä: heidän historiallisuudestaan. Siksi hieman venyttäen käsitteitä voimme sanoa, että ihmisten luonto on heidän historiansa, heidän sosiaalinen historiansa. Jokainen syntyvä ihminen ei ole pelkkä sellainen olento, joka on geneettisesti varustettu vastaamaan ympäristöön kuin identtinen kopio lajinsa ensimmäisestä edustajasta. Pikemminkin jokainen syntyvä ihminen on historiallinen olento, jonka henkilökohtainen kokemus avautuu kasvavassa sosiaalisessa maisemassa, inhimillisessä maisemassa.

Kuitenkin huomaamme tässä sosiaalisessa maisemassa meille kaikille yhteisen pyrkimyksen - pyrkimyksen voittaa kipu - joutuvan toisten ihmisten kieltämäksi. Tarkoitin, että on joitakin ihmisiä, jotka "luonnollistavat" toiset, kieltämällä heidän aikomuksellisuutensa ja muuttamalla heidät käyttöesineiksi.

Luonnollisten ruumiillisten olosuhteiden armoilla olemisen tragedia ajaa inhimillistä sosiaalista työtä ja tiedettä kohti uusia saavutuksia näiden olosuhteiden voittamiseksi. Samalla tavoin sosiaalisten epätasa-arvon ja epäoikeudenmukaisuuden kohteena olemisen tragedia ajaa ihmistä kapinoimaan tätä tilannetta vastaan - ja kyse on tilanteesta, jossa ihminen ei kohtaa jotain sokeiden voimien työtä, vaan pikemminkin vuorovaikutuksen toisten ihmisten aikomusten kanssa.

Niitä inhimillisiä aikomuksia, jotka kieltävät toisten aikomuksellisuuden, eli jotka syrjivät toisia ihmisiä, pitää arvostella aivan erilaisessa viitekehyksessä kuin siinä millä arvioidaan luonnollista tragediaa, jossa ei ole aikomuksellisuutta. Siksi jokaisessa syrjivässä teossa tehdään aina hirviömäinen työ vakiinnuttaakseen, että ihmisten väliset erot ovat luonnon antamia, olkoon ruumiillisia tai sosiaalisia; että erot ovat joka tapauksessa sokeiden voimien vuorovaikutuksen vakiinnuttamia, ilman inhimillisiä aikomuksia. Joten tehdään rodullisia, etnisiä, seksuaalisia, taloudellisia tai muita erotteluja, ja sitten ne oikeutetaan "laeilla", joko geneettisillä tai markkinoiden laeilla. Joka tapauksessa kuitenkin niiden, jotka syrjivät toisia, on luotettava vääristelyyn, valheisiin ja vilpillisyyteen.

Yhteenvetona, yllä on hahmoteltu ne kaksi perustavaa ajatusta, jotka nykypäivän humanisteille luovat kysymyksenasettelun puitteet. Ensimmäinen on ajatus ihmisen asemasta kivulle alisteisena ja sitä vastaavasta ärsykkeestä voittaa tämä kipu, ja toinen on ihmisen määrittäminen sosiaalisena ja historiallisena olentona. Humanistisen Liikkeen perustava Julkilausuma (ks. Kuudes Kirje) huomioi, että tulemme siirtymään esihistoriasta todella inhimilliseen historiaan, kun joittenkin harjoittama väkivaltainen eläimellinen toisten ihmisten määrääminen päättyy. Sillä välin ei voida lähteä mistään muusta keskeisestä arvosta kuin ihmisarvosta, täysin toteutuneen ja vapaan ihmisen arvosta. Tämä tiivistyy seuraavassa julistuksessa: "Ei mitään ihmisen yläpuolella, eikä yksikään ihminen toisen alapuolella." Jos Jumala, valtio, raha tai mikään muu kokonaisuus asetetaan keskeiseksi arvoksi, niin se alistaa ihmisen ja luo olosuhteet tulevalle toisten hallitsemiselle tai uhraamiselle.

Humanisteina tämä asia on meille erittäin selkeä. Saatamme olla ateisteja tai uskovaisia, mutta emme ala ateismistamme tai uskostamme lähtökohtana maailmankuvallamme tai toiminnallemme. Me lähdemme ihmisistä ja heidän välittömistä tarpeistaan. Humanisteina esitämme perustavan ongelman seuraavanlaiseksi: tietää, haluaako elää, ja päättää, missä olosuhteissa niin tehdä. Kaikki väkivallan muodot - ruumiillinen, taloudellinen, rodullinen, uskonnollinen, seksuaalinen, aatteellinen ja niin edelleen - joita on käytetty inhimillisen kehityksen pidättämiseksi, ovat humanisteille vastenmielisiä. Jokainen syrjinnän muoto, tehdään se sitten kiertäen tai avoimesti, on humanistien julkisen paheksunnan kohde.

Seuraavat aiheet merkitsevät selkeän jakavan rajan humanismin ja anti-humanismin välille: Humanismi asettaa työn suurpääoman yläpuolelle, todellisen demokratian muodollisen demokratian yläpuolelle, hajauttamisen keskittymisen yläpuolelle, syrjinnän vastaisuuden syrjinnän yläpuolelle, vapauden sorron yläpuolelle, ja elämän merkityksellisyuden luopumisen, rikoskumppanuuden ja mielettömyyden yläpuolelle.

Koska humanismi perustuu valinnan vapauteen, niin se tarjoaa pätevän siveysopin; koska humanismi uskoo aikomuksellisuuteen ja vapauteen, niin se näkee eron virheen ja vilpillisyyden välillä. Näin humanistit määrittelevät asenteita. Emme näe itseämme ei-mistään-tulleina, vaan pitkän prosessin ja kollektiivisen työn vastuunkantajina. Olemme omistautuneet aikakaudellemme - silloinkin, kun visioimme pitkää työtä, joka levittäytyy kohti tulevaisuutta.

Me tunnustamme monimuotoisuutta suorassa oppositiossa tähän asti määrättyyn kurinalaisuuteen. Tuo kuri nojaa selityksiin, joiden mukaan juuri monimuotoisuus asettaa järjestelmän osat toisilleen vastakkaisiksi niin, että kaikkien erityisyyksien kunnioittaminen laskee irti keskipakoiset hajoamisen ja tuhon voimat. Humanisteilla on täsmälleen vastakkainen näkökulma ja he korostavat, että nimenomaan monimuotoisuuden kukistaminen tänä aikana johtaa olosuhteisiin, jotka osoittautuvat tiukoille järjestelmille räjähtäviksi. Siksi humanistit painottavat syntyvää suunnan lähentymistä, aikomusten lähentymistä, ja siksi vastustamme ajatusta ja käytäntöä, jonka mukaan tietyn ihmisryhmän sisäisten olosuhteiden oletetut vastakkaisuudet on poistettava."

Tähän loppuu lainauksemme tuosta kirjailijan puheesta.

Kymmenes ja viimeinen kirje vakiinnuttaa rakenteiden hajoamisen rajat ja keskittyy monista mahdollisista alueista

kolmeen rakenteiden hajoamisen muotoon, joissa tämä ilmiö tulee erityisen tärkeäksi: poliittiseen, uskonnolliseen ja sukupolvien väliseen. Kirje myös varoittaa fasististen, autoritääristen ja väkivaltaisten uusirrationalististen trendien esiintulosta. Kuvatessaan ajatusta globaalin ymmärryksen yhdistämisestä toiminnan käynnistämiseen oman välittömän ympäristönsä pienimmissä kuvioissa kirjoittaja tekee ilmiömäisen hypyn mittakaavassa ja me lukijoina huomaamme tullemme takaisin naapurimme, työkumppanimme ja ystävämme viereen.

Kirje ehdottaa suoraan, että aktivistit hylkäisivät ylärakenteisen poliittisen vallan kangastuksen, koska tuo valta on haavoittunut kuolettavasti käynnissä olevassa rakenteiden hajoamisen prosessissa. Tulevaisuudessa sillä ei tule enää olemaan merkitystä, kuka on presidentti, pääministeri, senaattori, kansanedustaja tai valtiopäivämies. Poliittiset puolueet, ammattiliitot ja työläisorganisaatiot tulevat edelleen ajautumaan yhä kauemmas inhimillisestä perustastaan. Valtio tulee käymään läpi tuhansia muutoksia ja globaali päätösvalta tulee keskittymään vain suurimpiin yhtiöihin ja kansainväliseen taloudelliseen pääomaan, kunnes lopulta tämä koko järjestelmä jää vasta-valtion romahduksen yllättämäksi.

Mikä sitten olisi sellaisen aktivismin arvo, joka yrittää saada haltuunsa jotain, mikä on vain tyhjiä kuoria demokratiassa, joka on pelkästään muodollinen? On selvää, että toiminta on ehdotettava jokaisen henkilön välittömässä ympäristössä, koska ainoastaan sieltä ja perustuen kouriintuntuviin riidanaiheisiin (ristiriitoihin, yhteentörmäyksiin) voidaan todellinen edustuksellisuus rakentaa. Mutta sosiaalisen perustan eksistentiaaliset ongelmat eivät ilmene ainoastaan taloudellisina ja poliittisina ongelmina ja siksi puolueella, joka omaksuu humanistisen aatteen ja välineellisesti pitää valittuja virkoja, voi olla institutionaalista merkitystä, mutta silti se voi olla kyvytön kohtaamaan ihmisten todelliset tarpeet.

Uusi valta tullaan rakentamaan sosiaalisesta perustasta laajana liikkeenä, joka on hajautettu ja liittovaltiomainen. Kysymykset, joita kaikkien aktivistien pitää kysyä itseltään, eivät ole "Kuka tulee olemaan seuraava presidentti tai pääministeri, seuraava kansanedustaja tai valiokunnan jäsen?" vaan pikemminkin "Kuinka voimme organisoida suoran kommunikaation keskuksemme, naapurustoneuvostojen verkkomme? Kuinka voimme mahdollistaa kaikkien sosiaalisen perustan järjestöjen osallistumisen, riippumatta siitä kuinka pieniä, joiden kautta ihmiset ilmaisevat työnsä, liikuntansa, taiteensa, kulttuurinsa ja uskonnollisuutensa?"

Tätä Liikettä ei pitäisi käsittää muodollisessa poliittisessä muodossa, vaan sen sijaan lähentyvän monimuotoisuuden prosessina. Myöskään tämän Liikkeen kasvua ei tulisi käsittää vanhan vähittäisyyden mallin mukaan, jossa oletetusti saadaan tilaa ja sosiaalista kerrostumista vähän kerrallaan. Sen sijaan se pitäisi ehdottaa "esimerkkivaikutuksen" ehdoilla, joka on luonteenomaista moninaisesti yhtennivoutuneelle planetaariselle yhteiskunnalle, joka on hyvin kyvykäs toistamaan ja sopeuttamaan menestyksekkään mallin sosiaalisissa ympäristöissä, jotka ovat hyvin erilaisia ja hyvin kaukaisia toisilleen. Yhteenvetona, tämä viimeinen kirje hahmottelee minimaalisen järjestäytymisen tavan ja toimintastrategian, joka vastaa tämän päivän maailman tilannetta.

Olen rajoittanut nämä huomautukseni tässä esipuheessa neljanteen, kuudenteen ja kymmenenteen kirjeeseen, koska uskon, että niiden suhteen kaivataan tällaisia pidempiä viittauksia, lainauksia ja täydentäviä selityksiä. Mutta kehotan lukijaa tutkimaan myös monia muita kirjoituksia, joissa niin loistavan eheästi kiedotaan yhteen nykyajan humanistien huolenaiheita laajoilta alueilta, mukaanlukien esimerkiksi ihmisoikeudet, joita käsitellään yhdeksännessä kirjeessä; asevoimien nykyinen rooli, jota käsitellään kahdeksännessä kirjeessä; aktivismin nykyinen tila, josta keskustellaan viidennessä kirjeessä; ja, jokaisen yksilön henkilökohtaiset siveelliset valinnat ja eheyden mahdollisuus nykypäivän myrskyisien tapahtumien keskellä, joita harkitaan kolmannessa kirjeessä.

Tammikuussa 1994

J. Valinsky

Ensimmäinen kirje

21 / 02 / 1991

Rakkaat ystävät.

Nyt jo jonkin aikaa olen saanut kirjoituksia useista maista. Kirjeissä pyydetään, että selittäisin tai syventäisin tiettyjä aiheita, joita olen käsitellyt kirjoissani. Suurimmaksi osaksi on etsitty selvityksiä kouriintuntuvista kysymyksistä, kuten väkivalta, politiikka, talous ja ympäristö, sekä sosiaaliset ja henkilöiden väliset suhteet. Kuten huomaatte, kysymykset koskevat monenlaisia asioita, ja on selvää, että vastausten pitää tulla näihin alueisiin erikoistuneilta asiantuntijoilta, jota minä en tietenkään ole. Kuitenkin samalla kun yritän niin pitkälle kuin mahdollista olla toistamatta mitä olen kirjoittanut muualla, kykenen toivottavasti esittämään lyhyen hahmotelman yleisestä tilanteesta, jossa nyt elämme, sekä joistakin pääasiallisista suuntauksista, jotka alkavat ilmaantua näköpiiriin.

Aiemmin olen tämäntyyppisten kuvausten punaisena lankana käyttänyt tiettyä ajatusta "kulttuurillisesta pahoinvoinnista". Tässä sen sijaan keskityn nopeisiin muutoksiin, joita tapahtuu eri maiden talouksissa sekä myös niiden tavoissa, aatteissa ja uskomuksissa. Yritän jäljittää sitä erityistä ajan ja paikan tajun menetystä, joka tänään näyttää tukahduttavan sekä yksilöitä että kokonaisiasa kansoja.

Ennenkuin mennään käsillä olevaan aiheeseen, niin haluaisin huomauttaa kahdesta asiasta. Ensimmäinen liittyy maailmaan, joka on kadonnut - aihe, jota jotkut saattavat katsoa kohdeltavan tietyllä kaihomielisyyden tunnelmalla tässä kirjeessä. Tässä kohtaa sanon, että ne meistä, jotka uskovat inhimilliseen kehitykseen, eivät ole vähääkään masentuneita muutoksista, joita näemme. Päinvastoin, haluaisimme nähdä tapahtumien kiihtyvän yhä nopeammin ja yritämme sopeutua kasvavasti näihin uusiin aikoihin.

Toinen asia on tämän kirjeen tyyli - tyyli, jota jotkut voivat pitää täysin vivahteettomana, kun se esittelee nämä teemat niin "alkukantaisesti" - kovin eri tavoin kuin niiden kirjoittajien muotoilut, joita me arvostamme. Mitä tulee näiden "Uuden Maailmanjärjestyksen" mestarien ilmaisumuotoon, tarjoan vain seuraavan kommentin. Kun puhutaan näistä ihmisistä, niin mielessäni jatkuvasti kuuluu otteita kahdesta hyvin erilaisesta kirjallisesta teoksesta: George Orwellin 1984 ja Aldous Huxleyn Uusi Uljas Maailma. Kumpikin näistä poikkeuksellisista kirjoittajista näki ennalta maailman, jossa joko väkivallan tai suostuttelun avulla ihminen lopulta muserretaan ja vähennetään automaattiksi. Mutta uskon, että ehkä piilevän pessimismin - jota en yritä tulkita tässä - vaikuttamina molemmat kirjailijat antoivat romaaniensa "pahoille" liikaa älykkyyttä ja "hyville" liikaa typeryyttä.

Tämän päivän "pahat" ovat erittäin ahneita ihmisiä, joilla on monia ongelmia, mutta ketkä joka tapauksessa ovat täysin kykenemättömiä ohjaamaan historiallisia prosesseja, prosesseja, jotka selvästi jäävät sekä heidän tahtonsa että heidän suunnittelukykynsä ulottumattomiin. Näitä ihmisiä, jotka eivät ole kovin ahkeria, puolestaan palvelevat teknikot, joilla on käytettävissään ainoastaan hajanaisia ja surkean riittämättömiä voimavaroja. Joten pyydän, ettet ottaisi liian vakavasti noita muutamia rivejä, joilla olen viihdyttänyt itseäni laittamalla heidän suihinsa sanoja, joita he eivät tosiasiaassa ole sanoneet, vaikka heidän aikomuksensa todellakin menevät osoitettuun suuntaan. Uskon, että näitä asioita pitäisi lähestyä ilman sitä tälle kuolevalle aikakaudelle niin tyypillistä tavanomaista juhlallisuutta. Sen sijaan niitä pitäisi käsitellä epäkunnioittavalla hyvällä huumorilla, jota löytää tosi ystävien välillä vaihdetuista kirjeistä.

1. Nykyinen tilanne

Historian alusta asti ihmiskunta on kehittynyt työskentelemällä saavuttaakseen paremman elämän. Kuitenkin tänään suurissa osissa planeettaa ja huolimatta ihmiskunnan saavuttamista jättimäisistä kehitysskeleistä näemme, että valtaa, taloudellista mahtia ja teknologiaa käytetään ihmisten murhaamiseen, köyhdyttämiseen ja sortamiseen - ja samalla vieläpä tuhotaan tulevien sukupolvien tulevaisuus ja planeetan kokonaistasapaino. Kun pieni prosentuaalinen osa ihmiskunnasta nyt omaa suurta varakkuutta, niin enemmistölle jopa perustarpeet ovat tyydyttämättä. Kun tietyillä alueilla saattaa olla tarpeeksi töitä ja tarpeeksi hyvää palkkaa, niin monilla muilla alueilla tilanne on katastrofaalinen. Ja kaikkialla yhteiskunnan nöyryimmät osat alistuvat hirveyksille joka päivä vain välttääkseen nälkään näentymisen. Tänään ja ainoastaan siksi, että on syntynyt sosiaaliseen ympäristöön, jokaisella ihmisellä pitäisi olla saatavilla tarpeeksi ravintoa, terveydenhoitoa, asumisolot, koulutusta, vaatetusta ja palveluita. Ja vanhuusikään tullessaan kaikilla ihmisillä pitäisi olla turvallinen tulevaisuus elämänsä jäljellä oleville vuosille. Ihmisillä on kaikki oikeus haluta lapsilleen parempi elämä. Mutta tänään tuhansille miljoonille ihmisille jopa nämä peruspyrkimykset jäävät täyttymättä.

2. Parempaan maailmaan vaihtoehto

Yllämainittujen ongelmien lieventämiseksi on yritetty useita taloudellisia kokeiluja, joiden tulokset ovat olleet sitä sun tätä. Nykypäivän suuntauksena on käyttää järjestelmää, jossa meille kerrotaan, että oletetut "markkinaolot" automaattisesti säätelevät sosiaalista kehitystä ja siten välttävät aiempien kontrolloitujen talouksien kokeilujen taloudellisilta onnettomuuksilta. Tämän mallin mukaan sodat, väkivalta, sorto, epätasa-arvo, köyhyys ja tietämättömyys kaikki vähitellen häipyvät ilman mitään ikäviä seurauksia. Maat yhtyvät alueelliseksi markkinoiksi, kunnes lopulta saavumme globaaliin yhteiskuntaan, jossa ei ole minkäänlaisia rajoja. Meille vakuutetaan, että tällä tavoin aivan kuten kehittyneempien alueiden köyhempien sektorien elintaso nousee, samoin vähemmän kehittyneet alueet saavat tämän kehityksen hyödyistä.

Suurin osa ihmisistä tulee sopeutumaan tähän uuteen järjestelyyn, jonka kyvykkäät teknikot ja liikemiehet käynnistävät. Jos kuitenkin jokin ei toimitakaan, niin se ei varmasti voi johtua siitä, että olisi jotain ongelmaa näitten pettämättömien "luonnollisten taloudellisten lakien" kanssa. Syyhän on vain erikoisasiantuntijoiden epätäydellisyydessä, ja kuten liike-elämässä käy, nämä asiantuntijat sitten vain vaihdetaan uusiin, niin usein kuin on

tarpeellista. Samalla tässä "vapaassa" yhteiskunnassa yleisö valitsee demokraattisesti erilaisista vaihtoehtoista, aina tietysti sillä ehdolla, että heidän päätöksensä pysyvät tämän saman järjestelmän sisällä.

3. Sosiaalinen kehitys

Nykyisissä olosuhteissa meidän ehkä kannattaa lyhyesti harkita tätä vaihtoehtoa, jota nykyään mainostetaan tienä parempaan maailmaan. On todellakin yritetty hyvin monen mallisia taloudellisia kokeiluja, ja tulokset ovat olleet melko ristiriitaisia. Siitä huolimatta meille kerrotaan, että tämä viimeisin koe on ainoa ratkaisu perustaviin ongelmiimme. Tässä uudessa ehdotuksessa on kuitenkin tiettyjä piirteitä, joita jotkut meistä eivät ymmärrä.

Ensinnäkin on kysymys taloudellisista laeista. Voisi vaikuttaa vakuuttavalta, että taloudessa, kuten luonnossa, on olemassa tiettyjä mekanismeja, jotka vapaan vuorovaikutuksensa kautta automaattisesti säätelevät sosiaalista kehitystä. Kuitenkin meidän on erittäin vaikea hyväksyä väite, että mikään inhimillinen prosessi, eikä varmasti myöskään taloudellinen prosessi, kuuluisi samaan järjestykseen kuin luonnolliset ilmiöt. Sitä vastoin me uskomme, että inhimilliset teot ovat ei-luonnollisia ja että ne ovat sen sijaan aikomuksellisia, sosiaalisia ja historiallisia. Nämä erityisen inhimilliset ilmiöt eivät ilmene luonnossa yleensä tai muissa eläinlajeissa. Ja koska taloudelliset prosessit heijastavat inhimillisiä aikomuksia ja etuja, niin tapahtumien valossa emme näe mitään, joka tukisi sellaista uskomusta, että ne, jotka hallitsevat ihmiskunnan hyvinvointia, olisivat kiinnostuneet voittamaan toisten, vähemmän etuoikeutettujen kuin heidän itsensä, vaikeudet.

Toiseksi väite, että yhteiskunnat ovat kehittyneet huolimatta suurista taloudellisista eroista, jotka ovat aina erottaneet muutamat "omistavat" "omistamattomien" enemmistöstä, näyttää täysin epätydyttävältä. Historia osoittaa, että kansat ovat kehittyneet, kun ne ovat vaatineet oikeuksiaan vakiintuneilta valloilta, ja että sosiaalinen prosessi ei selvästikään ole ollut jonkun automaattisen varakkuuden (jonka yksi yhteiskunnan sektori on itselleen kerännyt) "ylivuotamisen" tulos.

Kolmanneksi näyttää melkoisen kohtuuttomalta pitää malleina tiettyjä maita, jotka tässä niinkutsutussa vapaan markkinatalouden järjestelmässä ovat saavuttaneet korkean elintason. Nämä maathan ovat kuitenkin käyneet laajennussotia toisia maita vastaan. Ne ovat määränneet siirtomaajärjestelmiä ja siirtomaajärjestelmien uusiomuotoja. Ne ovat ottaneet valtansa alle kansakuntia ja kokonaisia alueita. Ne ovat vaatineet veroja väkivaltaan ja syrjintään perustuvilla menetelmillä. Ja ne ovat käyttäneet hyväkseen halpaa työvoimaa heikommissa talouksissa ja samalla määränneet niille epäedulliset kauppaehdot. Jotkut väittävät, että nämä menettelyt eivät ole sen kummempaa kuin mikä tunnetaan "hyvinä liiketoimina." Kuitenkaan he eivät voi tämän myöntäessään samalla väittää, että näiden "kehittyneiden" maiden kehitys on tapahtunut ilman erityistä ja epätasa-arvoista suhdetta toisten maiden kanssa. Neljänneksi usein kuulemme, että "vapaiden markkinoiden" talous vaalii tieteellistä ja teknistä kehitystä ja aloitteellisuutta. Mutta on selvää, että tieteellinen ja tekninen edistys alkoi siitä hetkestä kun ihmiset keksivät nuijat, vivut, tulen ja niin edelleen - ja tämä edistys on jatkunut historiallisen kasautumisen prosessissa, joka ei juuri ole ollut riippuvainen mistään erityisestä taloudellisesta muodosta tai kokoelmasta markkinalakeja. Jos he toisaalta yrittävät sanoa, että varakkaat taloudet vetävät puoleensa suurimman osan lahjakkaista ihmisistä; että niillä on resursseja maksaa välineistä ja tutkimuksesta; ja että ne voivat tuottaa enemmän työmotivaatiota suuremman korvauksen muodossa, niin pitäisi myös huomata, että tämä sama ilmiö on tapahtunut muinaisista ajoista asti, eikä rajoitu mihinkään yhdenlaiseen talouteen tai ole sen tulosta. Pikemminkin on vain niin, että tuohon erityiseen paikkaan on tuona erityisenä hetkenä kasautunut resurssien yltäkylläisyys - ja tuo paikka ja aika on riippumaton tuon taloudellisen voimansa alkuperästä.

Viidenneksi jäljellä on keino selittää "kehittyneiden" yhteiskuntien edistys tiettyjen epämääräisten luonnollisten "lahjojen" tuloksena - erityislahjakkuuksien, kansalaishyveitten, ahkeruuden, järjestäytymisen ja muun sellaisen. Tämä ei enää kuitenkaan ole järkiperusteinen todiste, vaan sen sijaan tietynlainen omistaumuksellinen vakuutus, joka kädenheilautuksella hämärtää sosiaaliset ja historialliset tosiasiat, jotka selittävät, kuinka nuo kansat muotoutuivat.

On tietysti monia meitä, joilla ei ole tarpeeksi käsityskykyä nähdäkseen kuinka nykyinen markkinasuunnitelma kykenisi selviytymään edes lyhyen aikaa, kun otetaan huomioon sen historiallinen tausta. Mutta se muodostaakin osan toista keskustelua. Siihen keskusteluun sisältyy kysymys siitä, onko tämä "vapaa markkinatalous" oikeastaan ollenkaan olemassa, vai olemmeko todellisuudessa ehkä tekemisissä monenlaisten protektionismin ja epäsuoran ja naamioidun kontrollin muotojen kanssa, joiden kautta johdossa olevat heti löysäävät ohjaksia niillä alueilla, joita he tuntevat hallitsevansa, ja tiukentavat niitä alueilla, joita eivät koe hallitsevansa. Jos siten on, niin kaikki uudet lupaukset kehityksestä tulevat käytännössä rajoittumaan ainoastaan tieteen ja teknologian räjähdysmäiseen kehitykseen ja leviämiseen, joka on riippumatonta kaikesta oletetusta taloudellisten lakien automatiikasta.

4. Tulevat kokeilut

Tänään, kuten kautta historian, aina tarvittaessa vallitseva suunnitelma yksinkertaisesti vaihdetaan toiseen, joka oletetusti "korjaa" aiemman mallin viat. Mutta samalla varakkuus jatkaa keskittymistään askel askeleelta yhä voimakkaamman vähemmistön käsiin.

Samalla on selvää, ettei kehitys eivätkä ihmisten oikeutetut pyrkimykset tule loppumaan. Niinpä pian näemme viimeiset naiiveista väittämistä että aatteiden, yhteenottojen, sotien, taloudellisten kriisien ja sosiaalisen levottomuuden loppu on käsillä. Ja koska mikään kohta Maata ei ole toisista erillinen, sekä paikalliset ratkaisut että paikalliset riidat nyt nopeasti tulevat maailmanlaajuisiksi. Yksi toinen asia on varma: Sitä, mikä vallitsi tähän asti, ei voida enää pitää yllä - ei nykyisiä hallitsemissuunnitelmia eikä niitä vastaan taistelemisen kaavoja.

5. Muutos ja ihmisten väliset suhteet

Markkinoiden alueellistuminen sekä paikallisen ja etnisen itsemääräämisoikeuden vaatimukset alleviivaavat kansallisvaltion hajoamista. Väestöräjähdyksen köyhemmillä alueilla venyttää hajoamispisteeseen asti kaikkia yrityksiä kontrolloida siirtolaisuutta. Suuri laajennettu maalaisperhe hajoaa ja nuoremmat jäsenet lähtevät paikaltaan kohti ylikansoitettuja kaupunkeja. urbaani teollinen ja jälkiteollinen perhe on kutistunut minimikokoon ja samalla suurkaupunkien on sulautettava valtava tulovirtaus ihmisiä, jotka muodostuivat yhteensopimattomissa kulttuurillisissa maisemissa. Taloudelliset kriisit ja tuotannollisten mallien muutos nostavat esiin uudistuneita syrjinnän ilmauksia.

Kaiken tämän keskellä teknologinen kiihtyminen ja massatuotanto saavat aikaan tuotteita, jotka ovat vanhentuneita melkein jo ennen kuin ne saavuttavat kuluttajat. Tällä jatkuvalla esineiden vaihtamisella on vastaavuutensa epävakaudessa ja irrallisuudessa, joka on niin näkyvää nykyaikaisissa ihmissuhteissa. Tähän mennessä perinteinen "solidaarisuus", joka on kerran "veljeytenä" tunnetun jälkeläinen, on menettänyt kaiken merkityksen. Kumppanimme töissä, koulussa, urheilussa... jopa vanhat ystävät ovat kaikki ottaneet kilpailijoiden luonteen. Pariskunnissa partnerit taistelevat hallitsemisesta laskelmoiden suhteen alusta asti, onko heille edullisempaa pysyä yhdessä vai erota.

Koskaan ennen ei maailma ole ollut niin yhteenmukainen, ja kuitenkin joka päivä yksilöt kokevat yhä ahdistavampaa kommunikaation puutetta. Koskaan ennen eivät urbaanit keskukset ole olleet niin kansoitettuja, ja kuitenkin ihmiset puhuvat "yksinäisyydestään". Koskaan ennen eivät ihmiset ole tarvinneet inhimillistä lämpöä niin paljon kuin nyt, mutta jokainen yritys lähestyä toista ystävällisyyden ja auttamisen hengessä herättää vain epäluuloisuutta. Tähän tilaan on onnettomat ihmisemme hylätty ja jokainen eristynyt yksilö johdettu uskomaan suurimpaan epäonneen, että hänellä on jotain tärkeää menetettävää - eteerinen "jokin" jota koko muu ihmiskunta himoittaa! Näissä olosuhteissa joku voisi kuvitella, että seuraava tarina mitä luotettavimmin ja todenperäisimmin kuvaa itseään todellisuutta.

6. Korkealle tähtäävien toimihenkilöiden iltasatu

"Nyt käynnistyvä yhteiskunta tulee lopulta tuomaan meille yltäkylläisyyden. Mutta valtavan objektiivisen hyödyn lisäksi tulee myös olemaan ihmiskunnan subjektiivinen vapautuminen. Vanhanaikainen 'solidaarisuus', köyhyyteen sopiva käsite, ei tule enää olemaan tarpeellista, koska tähän mennessä käytännössä katsoen kaikki ovat siinä samaa mieltä, että melkein minkä tahansa ongelman voi ratkaista rahalla tai sitä vastaavalla. Siksi tulemme omistamaan kaikki ponnistuksemme, ajatuksemme ja unelmamme tälle päämäärälle. Rahalla voit ostaa hyvää ruokaa, mukavan kodin, matkoja, viihdettä, high-tech-leluja ja ihmisiä toteuttamaan toiveesi. Viimeinkin tulee olemaan tehokasta rakkautta, tehokasta taidetta ja tehokkaita psykologeja korjaamaan kaikki jäljelle jääneet henkilökohtaiset ongelmat. Ja pian nämäkin ongelmat on ratkaistu, kiitos aivokemian ja geenitekniikan uusien kehityssaskelten."

"Tässä yltäkylläisyyden yhteiskunnassa näemme itsemurhien, alkoholismin, huumeriippuvuuden, rikollisuuden ja kaikkien niitten urbaanin asukin muitten epävarmuuksien yksinkertaisesti haihtuvan - kuten varmasti tulee nyt tapahtumaan minä päivänä tahansa taloudellisesti kehittyneissä maissa. Syrjintä tulee myös katoamaan ja kaikkien ihmisten välinen kommunikaatio tulee kasvamaan. Enää ei kenenkään tarvitse kantaa piikkiä lihassaan tarpeetonta märehtimistä elämän tarkoituksesta, yksinäisyydestä, sairaudesta, vanhuudesta tai kuolemasta, koska asianmukaisilla kurseilla ja pienellä terapeuttisella avulla voidaan sulkea pois tällaiset mietinnöt, jotka tähän asti ovat olleet niin paha este yhteiskunnan tuoksellisuudelle ja tehokkuudelle. Kaikki tulevat luottamaan toisiinsa, koska kilpailu töissä, koulussa ja henkilökohtaisissa toimitissa tulee tuottamaan kypsiä ihmissuhteita."

"Viimeiset aatteista tulevat lopulta katoamaan, eikä niitä enää tulla käyttämään ihmisten aivopesemiseen. Tietenkään kukaan ei tule puuttumaan protesteihin tai sopeutumattomuuteen mitä tulee sivuseikkoihin, edellyttäen, että ihmiset ilmaisevat itseään asianmukaisten kanavien kautta. Kunhan he eivät sekoita vapautta ja luvallisuutta, kansalaiset

voivat kokoontua (hygieniasyistä pienissä määrissä) ja jopa ilmaista itseään ulkoilmassa (edellyttäen, että he eivät häiritse toisia melusaasteella tai julkisuutta materiaaleilla jotka voisivat rumentaa kuntaa, tai miksi sitä sitten kutsutaankin tulevaisuudessa)."

"Mutta kaikista ihmeellisistä toteenkäyvä asia tulee olemaan se, kun poliisin valvontaa ei enää tarvita, koska jokainen kansalainen on päättänyt suojella toisia valheilta, joita jokin vaarallinen aatteellinen terroristi saattaisi soluttaa mieleen. Kohdatessaan epäilyttävää toimintaa nämä julkisen hyvinvoinnin vartijat ryntäävät uutisverkkoon, jossa heidät otetaan lämpimästi vastaan, ja pian julkaistaan varoitus yleisölle. Mutta näiden vastuullisten kansalaisten toimet eivät lopu siihen, koska he tulevat kirjoittamaan loistavia tutkielmia, jotka julkaistaan välittömästi. He tulevat järjestämään foorumeita, joissa asiantuntijat ja oppineet, jotka muotoilevat julkista mielipidettä, selvittävät näitä asioita ajattelemattomille, jotka tulisivat muuten olemaan pimeiden voimien armoilla - valtiollisen taloudellisen kontrollin, autoritarianismin, anti-demokratian ja uskonnollisen fanatistien armoilla."

"Tulee lisäksi tuskin olemaan tarpeen saalistaa näitä häiriköitä. Kun käytössä on niin tehokas tiedotusjärjestelmä, niin kukaan ei tule uskaltamaan mennä lähelle näitä vaaratekijöitä, pelätessään myrkyttyvänsä."

"Vakavammat tapaukset tullaan tehokkaasti 'uudelleenohjelmoimaan' (anti-ohjelmoimaan) ja he tulevat julkisesti ilmaisemaan kiitollisuutensa siitä, että heidät on liitetty takaisin yhteiskuntaan, sekä kiitollisuutensa vapauden lahjojen havaitsemisen hyödyllisyydestä."

"Kaiken tämän tuloksena nuo ahkerat vartijat, jotka ovat varoittaneet yleisöä, voivat tulla esiin anonymiteetistään (mikäli heitä ei oltu erityisesti lähetetty toteuttamaan tuota elintärkeää tehtävää) ja jakaa nimikirjoituksia saavuttaessaan sosiaalisen tunnustuksen, joka on heidän korkean moraalisen luonteensa mukainen, ja, kuten ainoastaan loogista on, ottaa vastaan hyvin ansaitun palkkion."

"Yhtiö tulee olemaan yksi iso onnellinen perhe, joka auttaa kaikissa koulutuksen, ihmissuhteitten ja vapaa-ajan vaiheissa. Robottien ja automatiikan ansiosta fyysistä työtä ei enää tarvita ja työskentely Yhtiössä kotoa käsin tulee tuottamaan aitoa henkilökohtaista tyytymystä."

"Tämän seurauksena yhteiskunta ei tule enää tarvitsemaan muita organisaatioita kuin Yhtiön. Ihmiset, jotka ovat taistelleet niin pitkään saavuttaakseen hyvinvoinnin, tulevat viimeinkin saavuttamaan taivaat - hypellen planeetalta toiselle he tulevat löytämään todellisen onnen. Ja siinä on nuori kansalaisemme: hyvin vakiintunut, kilpailukykyinen, viehättävä, voitonhaluinen, voittoisa ja käytännöllinen - ennenkaikkea käytännöllinen - Yhtiön toimihenkilö!"

7. Inhimillinen muutos

Maailma muuttuu pyörryttävää vauhtia, eivätkä ihmiset voi enää pitää kiinni paljosta siitä, mihin he kyseenalaistamatta uskoivat tähän asti. Tapahtumien kiihtyminen luo epävakautta ja ajan ja paikan tajun menetystä jokaisessa yhteiskunnassa, sekä rikkaissa että köyhissä. Tässä muutostilanteessa perinteiset johtajat ja heidän "mielipiteenmuodostajansa" tai toisaalta vanhat poliittiset ja sosiaaliset aktivistit eivät enää toimi ihmisten vertauskohtina.

Mutta on syntymässä näitä muuttuvia aikoja vastaava herkkyyks. Tämä uusi herkkyyks on maailman kokemista kokonaisuutena - tietoisuutta siitä, että ongelmat, joita ihmiset kokevat yhdessä paikassa, liittyvät toisiin ihmisiin, vaikka he olisivat kaukanakin. Kasvava kommunikaatio, kauppa ja kokonaisten ihmisryhmien nopea siirtyminen yhdestä paikasta planeetalla toiseen paikkaan, ovat kaikki todisteita tästä kasvavan globalisaation prosessista. Kun yhä useampien ongelmien globaali luonne tulee ymmärretyksi, niin syntyy uusia toimintakriteereitä. Ollaan tietoisia siitä, että niiden työllä, jotka haluavat paremman maailman, tulee olemaan vaikutusta vain jos se leviää ulospäin siitä ympäristöstä, jossa heillä on jo jotain vaikutusta. Täysin vastakohtaisena toisille ajoille, jotka olivat täynnä tyhjiä fraaseja joiden tarkoituksena oli vain saada ulkoista tunnustusta, tänään ihmiset alkavat löytää arvoa nöyrässä ja syvällä tunteella tehdyssä työssä, jota ei tehdä parantaakseen omaa kuvaa itsestään vaan pikemminkin muuttaakseen itsensä ja tuodakseen muutosta välittömään perheeseen, työn ja ystäväyden ympäristöön.

Ne, jotka todella välittävät ihmisistä, eivät halveksi tätä ilman fanfaareja tehtyä työtä, joka osoittautuu niin käsittämättömäksi niille opportunisteille, jotka muodostuivat aiemmassa johtajien ja massojen maisemassa - maisemassa, jossa he oppivat hyvin, kuinka käyttää toisia lingotakseen itsensä yhteiskunnan huipulle. Kun henkilö tulee siihen tulokseen, että skitsofreeninen individualismi on umpikuja, kun he avoimesti kommunikoiivat mitä he ajattelevat ja mitä he tekevät kaikille tuntemilleen ilman naurettavaa pelkoa, että heitä ei ymmärretä; kun he lähestyvät toisia ei jonain kasvottomana massana vaan todellisella mielenkiinnolla joka henkilöä kohtaan; kun he rohkaisevat ryhmätyötä sekä ajatustenvaihdossa että yhteisten suunnitelmien toteuttamisessa; kun he selkeästi osoittavat tarpeen levittää tätä toisten tuhoaman sosiaalisen verkon uudelleenrakentamista; kun he tuntevat,

että jopa kaikkein "vähäpätöisin" henkilö on inhimillisesti laadukkaampi kuin joku sydämetön yksilö jonka olosuhteet ovat nostaneet sinne mikä on, tällä hetkellä, menestyksen huippu; - kun kaikki tämä tapahtuu, niin se johtuu siitä, että tässä henkilössä kohtalo on taas alkanut puhua, kohtalo, joka on liikuttanut kokonaisia kansoja pitkin parasta kehityksellistä polkuaan, kohtalo joka on niin monesti vääristynyt ja niin monesti unohdettu, mutta aina löydetty uudestaan historian käännteissä.

Tänään näemme häivähdyksen uudesta herkkyydestä ja uudesta toimintatavasta - ja myöskin uudesta moraalista asenteesta ja uudesta taktisesta lähestymistavasta elämää kohtaan. Jos minua painostettaisiin olemaan täsmällisempi, niin vastaisin yksinkertaisesti, että vaikka se on sanottu yhä uudestaan viimeisen kolmen vuosituhannen ajan, niin tänään ihmiset kokevat jälleen tarpeen ja todellisen moraalin kohdella toisia kuten he tahtovat tulla kohdelluksi. Voisin lisätä tähän, melkein kuin yleisinä käytöksen lakeina, että tänään ihmiset pyrkivät:

1. Tiettyyn suhteellisuuteen, jossa henkilö yrittää antaa järjestyksen elämänsä tärkeimmille asioille, käsitellen niitä kokonaisuutena eikä antaen joidenkin aspektien edetä samalla kun toiset putoavat liian kauas taakse.
2. Tiettyyn kasvavaan sopeutumiseen, jossa henkilö toimii kehityksen hyväksi pikemminkin kuin hetkellisten huolenaiheiden ja kääntyy pois päin inhimillisyyden taantumisen monista muodoista.
3. Tiettyyn hyvin ajoitettuun toimintaan, jossa henkilö vetäytyy kohdatessaan suuren voiman (ei jokaisen pienen esteen) ja etenee kun tuo voima heikkenee.
4. Tiettyyn yhtenäisyyteen, jossa henkilö kasaa niitä tekoja, jotka tuovat hänelle yhtenäisyyden tunteen, itsensä kanssa sovussa olemisen tunteen, ja hylkää ne teot, jotka luovat ristiriitaa, jotka rekisteröidään sisäisesti erimielisyytenä sen välillä, mitä ajattelee, tuntee ja tekee.

Minusta ei tunnu tarpeelliselta selitellä, miksi sanon, että ihmiset tuntevat jälleen "tarpeen ja uuden moraalin kohdella toisia kuten he tahtovat tulla kohdelluksi", vaikka jotkut voivat esittää vastalauseena, että tämä ei todellisuudessa ole miten ihmiset tänään toimivat. En myöskään usko, että on tarpeen antaa pitkäjänteisiä selityksiä siitä, mitä ymmärrän "kehityksellä" tai "kasvavalla sopeutumisella" pysyvyyteen perustuvan sopeutumisen vastakohtana. Mitä tulee niihin mittareihin, joiden mukaan tietää, milloin perääntyä tai edetä suuren tai heikentyvän voiman edessä, ihmisten varmasti tarvitsee kyetä tunnistamaan tarkempia merkkejä kuin tässä mainittu. Lopuksi, ei ilmeisesti ole helppoa toteuttaa eheyttävien toimintojen kasauttamisen ehdotusta - tai vastakkaisesta näkökulmasta, hylätä ristiriitoja - kun käsittelee ristiriitaisia tilanteita, jotka koskettavat elämiämme. Kaikki nämä mietinnöt saattavat olla totta, mutta jos luet tämän kirjeen uudelleen, niin näet, että näistä asioista on kerrottu tietyissä puitteissa, joka on uudenlainen käyttäytyminen, johon ihmiset tänään alkavat pyrkiä - käyttäytyminen, joka on melkoisen erilainen, kuin se, mihin ihmiset pyrkivät toisina aikoina.

Tässä kirjeessä olen yrittänyt panna merkille niitä erityisiä piirteitä, joiden näemme muotoutuvan ja jotka antavat muodon tälle uudelle herkkyydelle, tälle uudelle henkilökohtaisen käytöksen tavalle, ja tälle uudelle henkilöiden välisen toiminnan muodolle - joka kaikki näyttää minusta menevän pitemmälle kuin vain yksinkertaiseen tämänpäivän tilanteen arvosteluun. Ja samalla kun tiedämme, että arvostelu on aina tarpeellista, niin kuinka paljon tarpeellisempaa onkaan tehdä asiat uudella tavalla - tavalla, joka on erilainen kuin se, jota arvostelomme!

Lämpimien terveisin
Silo

Toinen kirje
05 / 12 / 1991
Rakkaat Ystävät,

Aiemmassa kirjeessä keskityin tilanteeseen, jossa nyt elämme, ja tiettyihin nykyaajan tapahtumissa näkyviin taipumuksiin. Käytin myös tilaisuutta keskustellakseni niistä moninaisista ehdotuksista, joita markkinatalouden puolustajat julistavat kuten ne olisivat kaiken sosiaalisen kehityksen väistämättömät edellytykset. Esitin huomioita siitä, kuinka solidaarisuus on jatkuvasti heikkenemässä ja kuinka käynnissä on vertauskohtien kriisi. Lopuksi hahmottelin joitakin myönteisiä piirteitä, jotka alkavat ilmetä sinä, mitä kutsuin uudeksi herkkyydeksi, uudeksi moraaliseksi asenteeksi ja uudeksi taktiseksi elämän kohtaamistavaksi.

Jotkut kirjeenvaihtotoiverini ovat paheksuneet kirjeeni sävyä. He kokivat, että kirjeeni kosketteli aiheita, jotka ovat liian vakavia, jotta niistä saisi puhua niin ironisesti. Mutta ei olla niin melodramaattisia - uusliberalismin ideologian ja Uuden Maailmanjärjestyksen oikeutukseksi esitettävä todistusjärjestelmä on epäjohtonmukaisuuksia täynnä kuin

seula ja siksi siitä tuskin tarvitsee niin kiihtyä.

Haluaisin huomauttaa, että tuon aatteen perustat ovat jo kauan olleet kuolleet, ja pian koko tuo ajatusrakennelma joutuu niin ilmiselvään kriisiin, että lopulta sen huomaavat jopa ne, jotka sekoittavat tarkoituksen ja ilmauksen, sisällön ja muodon sekä prosessin ja olosuhteen. Aivan kuten fasismin ja reaalisosialismin aatteet kuolivat kauan ennen kuin nämä järjestelmät romahtivat käytännössä, samoin myös tämän päivän oikeassaolijat yllättyvät, kun he huomaavat nykyisen järjestelmän romahduksen vasta todellisen tapahtuman jälkeen.

Eikö tämä kaikki vaikuta vähän naurettavalta? Kuin istuisi katsomassa samaa kehnoa elokuvaa yhä uudelleen. Kun katsomme sitä uudelleen ja uudelleen, niin alamme tutkia pikku yksityiskohtia - lavasteiden epätodellisuutta, millaisia kuvauskuulumia käytetään, ja ovatko näyttelijät ajaneet partansa huolellisesti - kun vieressämme istuva rouva liikuttuu syvästi siitä, minkä hän näkee ensimmäistä kertaa, ja joka hänelle on itse todellisuus.

Omasta puolestani voisin sitten selittää, että ivani ei kohdistunut siihen valtavaan tragediaan, jonka nykyisen järjestelmän pakkovalta aiheuttaa, vaan tämän järjestelmän hirviömäisen suuriin luuluihin ja groteskiin loppuun - loppuun, jollaisia olemme ennalta todistaneet jo liian monissa aiemmissa tapauksissa.

Olen myös saanut kirjoja, joissa on pyydetty tarkempia määritelmiä nykyisen sosiaalisen muutoksen kohtaamiseen suositeltavista asenteista. Luulen, että ennen kuin teen mitään sellaisia suosituksia, olisi hyödyllistä yrittää ymmärtää olemassaolevia, eri ryhmien ja yksittäisten henkilöiden, pääasiallisia asenteita. Tässä rajoitun esittelemään suosituimmat asenteet, ja mielenkiintoisimmilta näyttävistä tapauksista esitän joitakin kommentteja.

1. Joitakin tapoja asennoitua nykyiseen muutosprosessiin

Läpi ihmiskunnan pitkän nousun kehitys on tapahtunut hitaassa kasaantumisen prosessissa nykypäivään asti, jolloin taloudellisen ja teknologisen muutoksen tahti on alkanut ylittää sosiaalisten rakenteiden ja ihmisten käyttäytymisen muutosnopeuden. Monet yhteiskunnan tekijät ovat koko ajan enemmän "ajastaan jäljessä" ja se luo kasvavia kriisejä tämän päivän maailmassa.

Tätä ongelmaa voidaan lähestyä monista näkökulmista. Jotkut uskovat, että epäyhtenäisyyden virtaus säätelee itseään automaattisesti, ja siksi he suosittelevat, että emme yrittäisi ohjata tätä prosessia, jota olisi joka tapauksessa mahdotonta ohjata. Tämä lähestymistapa sisältää optimistis-mekanistisen väittämän. Toiset sen sijaan uskovat, että olemme menossa kohti väistämätöntä räjähdystä: he kannattavat siis pessimistis-mekanistista väittämää. Esiintyy myös useita moraalisia virtauksia, jotka yrittävät pysäyttää muutoksen ja niin pitkälle kuin mahdollista palata johonkin alkuperäiseen menneisyyteen, josta he olettavat vielä löytävänsä lohdun. He edustavat historianvastaista asennetta. Samalla kaikkialla ympärillämme kuulemme nousevan kuoron ääniä nykyajan kynnikoilta, stoalaisilta ja epikurolaisilta. Ensimmäiset kieltävät, että millään toiminnalla olisi mitään väliä tai merkitystä. Toiset kohtaavat tapahtumat silmäkään räpäyttämättä silloinkin, kun kaikki menee huonosti. Ne, jotka ottavat kolmannen asenteen, etsivät henkilökohtaista etua joka tilanteesta, ajatellen vain omaa hypoteettista hyvinvointiaan, joka ulottuu korkeintaan heidän omiin lapsiinsa.

Kuten menneiden sivilisaatioiden viimeisissä vaiheissa, monet ihmiset valitsevat asenteita, jotka tähtäävät yksilölliseen pelastukseen, ja olettavat, että millään tehtävällä, johon he ryhtyisivät toisten kanssa, ei voisi olla mitään merkitystä tai mahdollisuutta menestyä - enintään toisilla on hyödyllinen rooli vain niin pitkälti kuin he hyödyttävät henkilöä täysin henkilökohtaisessa spekulatiivisessa. Siksi kunnianhimoiset liike-elämän, kulttuurin ja politiikan johtajat täydellistävät ja kiillottavat julkista imagoaan ja yrittävät vaikuttaa uskottavilta, jotta ihmiset uskoisivat, että he ajattelevat ja toimivat toisten puolesta. Tämä on tietysti melko hedelmätön tehtävä, koska tähän mennessä kaikki tuntevat temput ja kukaan ei enää usko kehenkään toiseen.

Vanhat arvot - uskonnolliset, isänmaalliset, kulttuurilliset, poliittiset, ammattiliittojen, ja niin edelleen - on kaikki alistettu rahalle tässä maisemassa, jossa solidaarisuus, ja siksi kaikki kollektiivinen oppositio asioiden nykyiselle suunnitelmalle, on syövytetty. Tämä tapahtuu edelleen, vaikka sosiaalinen verkko hajoaa. Myöhemmin seuraa toinen vaihe, jossa kasvetaan tämän hillittömän individualismin ohi - mutta se on myöhempi aihe.

Kun muodostava maisemamme painaa selässämme ja uskomuksemme ovat kriisissä, niin emme ole vielä mitenkään valmiit myöntämään, että tämä uusi historiallinen hetki on lähestymässä. Tänään, riippumatta siitä, onko meillä joku pieni määrä valtaa vai olemmeko täysin riippuvaisia toisten vallasta, me kaikki huomaamme, että tämä individualismi koskee juuri meitä - ja tässä tilanteessa niillä, jotka ovat paremmin asettuneita järjestelmässä, on selvä etumatka.

2. Individualismi, sosiaalinen hajautuminen ja vallan keskittyminen harvoille

Individualismi johtaa väistämättömästi taisteluun vahvimman vallasta ja "menestyksen" metsästyksen hinnalla millä

hyvänsä. Individualistinen asenne on lähtöisin niiden harvojen keskuudesta, jotka keskenään kunnioittavat tiettyjä pelisääntöjä ja luottavat siihen, että enemmistö alistuu heidän määräyksiinsä. Jokaisessa tapahtumassa tämä vaihe väsyttää itsensä nopeasti ja tilanteesta tulee "kaikki vastaan kaikkia", koska ennemmin tai myöhemmin vallan tasapaino kallistuu vahvimman hyödyksi ja sitten muut joko yhdessä tai eri ryhmittymien liitoissa päätyvät purkamaan tuon hataran järjestelmän.

Samalla, kun taloudet ja teknologiat kehittyvät, voimakkaat vähemmistöt edelleen muuttuvat niitten mukana, täydellistäen menetelmänsä siihen asteeseen saakka, että joillakin varakkailla alueilla enemmistöt nyt tehokkaasti siirtävät tyytymättömyytensä pulmallisen elämäntilanteensa toissijaisiin aspekteihin. Vaikuttaa siltä, että ihmiset yleensä eivät enää kyseenalaista järjestelmää kokonaisuudessaan, vaan vain tiettyjä kiireellisiä piirteitä silloin, kun nämä osuvat lähelle kotia. Tämän vuoksi jotkut vihjaavat, että vaikka maailman varakkuus ja elintaso kokonaisuudessaan nousee, ihmiskunnan suuret massat, jotka jätetään paitsioon, tyytyvät yksinkertaisesti odottamaan jossain kaukaisessa tulevaisuudessa olevaa parempaa elämää.

Kaikki tämä osoittaa tärkeän muutoksen sosiaalisessa käytöksessä. Ja jos näin on käynyt, niin aktivismi sosiaalisen muutoksen aikaansaamiseksi tulee edelleen heikentymään, kun perinteisillä poliittisilla ja sosiaalisilla voimilla ei ole enää ehdotuksia. Yksilöllisen eristyneisyyden tyhjyyttä täyttävät vain osittaisesti ne rakenteet, jotka tuottavat tavaroita ja vapaa-ajan toimintaa, ja henkilökohtaisen ja kollektiivisen elämän hajautuminen edelleen kasvaa.

Tässä paradoksaalisessa maailmassa kaikki keskittyminen ja byrokratia lakaistaan pois tieltä ja aiemmat johtamisen ja päätöksenteon rakenteet rikotaan. Mutta samalla tämä säännöksiin poistaminen, hajautus ja markkinoiden ja menettelyjen vapautuminen jättää kentän täysin avoimeksi varakkuuden ja vallan keskittymisen kukoistukseen täysin ennennäkemättömällä mittakaavalla, kun kansainvälinen taloudellinen pääoma jatkaa virtaustaan yhä voimakkaamman pankkijärjestelmän käsiin.

Poliittinen luokka kokee myös paradoksin, kun heidän täytyy taistella näiden uusien arvojen puolesta, jotka syövyttämällä valtion valtaa samalla vievät heiltä heidän johtajan roolinsa. Ei ole mitenkään yllättävää, että jo jonkun aikaa he ovat vaihtaneet sanoja kuten "hallitus" toisiin kuten "hallinto", yrittäen johtaa "suuren yleisön" (ei enää "kansan") ymmärtämään, että maa on nyt yritys. (suom.huom: tässä kohtaa ilmenevä kököys johtuu suomenosvaikeuksista. Suomessa sanastonvaihdos ei ilmeisesti (vielä) ole tapahtunut. Englanniksi government - administration; public - people)

Siihen asti, kunnes globaalin imperiumin valta vakiintuu, alueitten välille voisi hyvinkin syntyä riitoja, kuten ne aiemmin tapahtuivat maitten välillä. Sellaiset yhteenotot saattavat rajoittua vain talouden alueelle tai ne saattavat laajentua rajoitetuksi sodaksi; siitä saattaa seurata massiivisia ja hajanaisia levottomuuksia; hallitukset saattavat kaatua ja vetää mukanaan maita ja kokonaisia alueita - kävi miten kävi, mikään tapahtuva ei mitenkään estä sitä keskittymisen prosessia, joka tällä historiallisella hetkellä on käynnissä. Paikalliset vääryydet, etnisten ryhmien välinen taistelu, maastamuutot, pakolaiset, kestävät kriisit - mikään näistä ei muuta yleistä kuvaa, joka on kasvava vallan keskittyminen.

Ja kun lamasta ja työttömyydestä tulee kroonista varakkaiden maiden ihmisten parissa, niin kaiken jäljelle jääneen liberalismiin "rahaksi muuttamisen" vaihe on ohi ja politiikassa alkaa kontrolli, pakko ja hätätila hienoimmalla keisarillisella tyyllillä - ja kuka kykenee sitten puhumaan vapaasta markkinataloudesta, ja mitä merkitystä on kompromissittoman individualistisilla asenteilla?

Tässä kirjeessä vastaan myös niihin kysymyksiin, joita kirjeenvaihtotoverini ovat esittäneet aiheesta "kuinka luonnehtia nykyistä kriisiä ja siihen liittyviä taipumuksia".

3. Kriisin piirteet

Kääntykäämme nyt kansallisvaltion kriisin puoleen, alueellistumisen ja globalisaation kriisin puoleen, ja sen kriisin puoleen, joka kohtaa yhteiskuntaa, ryhmää ja yksilöä.

Globalisaation prosessin viitekehyksessä informaation virtaus kiihtyy, kun sekä ihmisten että tavaroiden liike edelleen kasvaa. Teknologia ja kasvava taloudellinen valta keskittyvät liikeyrityksiin, jotka ovat yhä voimakkaampia. Ja tämä kiihtyvän vuorovaikutteisuuden ilmiö kohtaa nyt rajoitukset ja hitaamman tahdin, joita tuottavat perinteiset rakenteet kuten kansallisvaltio.

Tulos on, että joka alueella kansalliset rajat hämärtyvät. Maiden on pakko tehdä laeistaan yhteensopivimmat, ei ainoastaan kauppasäädöksiin, tullien ja henkilöllisyystodistusten suhteen, vaan myös tuotantojärjestelmät on sopeutettava toisiinsa. Niitä seuraavat väistämättömästi työ- ja sosiaaliturvalakien muutokset. Maiden välinen

jatkuva yhteistyö tulee osoittamaan, että yhteinen laki, tuomioistuin ja toimeenpanovalta tekee alueen toiminnasta tehokkaampaa ja nopeampaa. Alkukantaiset kansalliset valuutat antavat tilaa jonkinlaiselle alueelliselle maksuvälineelle, mikä välttää aiempien vaihto-operaatioiden hävikit ja viiveet.

Kansallisvaltion kriisi on valmis ja havaittava tosiasia sekä niissä maissa, jotka yhtyvät toisiinsa muodostaakseen alueellisia markkinoita, että myös niissä, joiden romuttuneet taloudet ovat pudonneet pahasti kerkasta. Kaikkialla äänet nousevat byrokratian valjeja vastaan vaatien vakiintuneiden suunnitelmien uudistamista. Paikallinen, etninen ja uskonnollinen kilpailu ja vanhat vihamielisyydet nousevat taas pinnalle niillä alueilla, joilla on äskettäin muodostettu maita jakamalla, liitoksilla tai keinotekoisilla liitoilla. Ja perinteisen valtion täytyy kohdata tämä taipumus keskipakaisuuteen juuri tänä aikana, jolloin kasvavat taloudelliset vaikeudet asettavat sen tehokkuuden ja oikeudenmukaisuuden kyseenalaiseksi.

Tämän tyyppiset ilmiöt kasvavat itäisen Euroopan alueella, Balkanin niemimaalla ja entisessä Neuvostoliitossa. Nämä ongelmat syvenevät myös Lähi-Idässä, itäisellä Välimerellä ja Vähä-Aasiassa. Useissa Afrikan maissa, joilla on keinotekoiset rajat, alamme myös nähdä tällaisia oireita. Näitten romahdusten kylkiäisenä kohti rajoja kulkee suuria pakolaisvirtoja, mikä voi osoittautua uhaksi koko alueen tasapainolle. Yksikin merkittävä epätasapaino Kiinassa voisi läikyttää tämän ilmiön suoraan useammille kuin yhdelle alueelle, erityisesti entisen Neuvostoliiton ja manner-Aasian maiden nykyisen epävakaisuuden valossa.

Samaan aikaan taloudellisen ja teknologisen vallan alueelliset keskuksot ovat muodostuneet: Kaukoitā Japanin johdolla, Eurooppa ja Yhdysvallat. Vaikka näiden alueiden nousu ja vaikutus osoittaa ilmeistä monikeskisyyttä, tapahtumat näyttävät, että Yhdysvallat on nyt asemassa, jossa se voi teknologisen, taloudellisen ja poliittisen vallan lisäksi aseellisella ylivoimallaan hallita maailman avainreittejä ja raaka-ainealueita.

Kasvavan globalisaation prosessissa tämä yksinäinen jäljellä oleva supervaltā nousee esiin nykyisiä tapahtumia hallitsevana voimana, riippumatta siitä pitävätkö toiset alueelliset vallat tästä. Tämä on Uuden Maailmanjärjestyksen perimmäinen merkitys.

Näyttää siltä, että rauhan aikaa ei ole vielä saavutettu, vaikka maailmansodan uhka on toistaiseksi väistynyt. Paikalliset, etniset ja uskonnolliset mullistukset, sosiaalinen levottomuus, massamuutot ja rajoitetut sodat näyttävät yhä uhkaavan oletettua nykyistä vakautta. Kun vähemmän varakkaat alueet jäävät yhä kauemmas teknologisesti ja taloudellisesti kiihtyneiden alueiden jälkeen, ne menevät enemmän "epätahtiin", joka vain kasaa niille lisää ongelmia. Latinalainen Amerikka on esimerkkitapaus, koska jopa kun useiden maiden taloudet kokevat tulevina vuosina merkittävää kasvua, niiden riippuvuus vallan keskuksista tulee yhä (tiiviimmäksi).

Ylikansallisten yhtiöiden alueellinen ja maailmallinen valta kasvaa edelleen, kun kansainvälinen taloudellinen pääoma jatkaa keskittymistään. Tällöin poliittiset järjestelmät menettävät itsehallintonsa ja niiden on sovitettava lakinsa näiden uusien valtojen määräyksiin. Tänä päivänä näemme Yhtiön useiden osastojen tai säätiöiden syrjäyttävän yhä useamman instituution toiminnan. Joillain alueilla Yhtiö on kehittānyt keinot ohjata kaikkea kohdusta hautaan sekä työntekijöilleen että heidän lapsilleen: syntymä, koulutus, urasijoitus, tiedonvälitys, avioliitto, vapaa-ajan toiminnot, sosiaaliturva, eläke, kuolema ja hautaus.

On jo paikkoja, joissa kansalaiset voivat välttää vanhanaikaista byrokraattista paperityötä ja selvitä pelkällä luottokortilla ja kasvavasti vain sähköisellä rahalla. Ja kun ihmiset käyttävät sähköistä rahaa, niin kirjaa ei pidetä ainoastaan heidän menoistaan ja tuloistaan, vaan myös runsaasta määrästä muuta asiaankuuluvaa tietoa heidän taustastaan, tavoista, liikkumisista, nykyisestä statuksesta ja niin edelleen, kaikki asianmukaisesti tietokoneistettuna. Tietenkin samalla kun tämä vapauttaa jotkut ihmiset muutamista pienistä viivytyksistä ja huolista, nämä henkilökohtaiset mukavuudet toimivat myös hallintajärjestelmän valepukuna. Teknologian kasvun ja elämän rytmin kiihtymisen mukana poliittinen osallistuminen vähenee ja päätösvallasta tulee yhä kaukaisempi ja kauempana erilaisten välikäsien takana oleva.

Perhe kutistuu ja hajoaa yhä liikkuvampien ja vaihtuvampien parien minimiyksiköiksi. Kun ihmisten välinen kommunikaatio tukkiutuu, niin ystävyys katoaa, ja kilpailu myrkyttää kaikki ihmissuhteet, kunnes lopulta kukaan ei enää luota kehenkään. Ihmisten tuntema epävarmuus ei enää pohjautu kasvavan rikollisuuden ja väkivallan objektiiviseen tosiasiaan, vaan itää ennenkaikkea heidän mielentilastaan. Täytyy vielä lisätä, että sosiaalinen, ryhmä-, ja kahdenvälinen solidaarisuus on nopeasti katoamassa; että huumeriippuvuus ja alkoholismi levittävät edelleen tuhoa; ja että itsemurhat ja mielisairaus kasvavat vaarallisesti. Tietenkin kaikkialla on vielä terve ja järkevä enemmistö, mutta kun hajoamisen oireet ovat näin pitkälle kehittyneitä, niin emme voi enää puhua terveestä yhteiskunnasta.

Muodostava maisema, jossa uudet sukupolvet ovat kasvaneet, sisältää kaikki aiemmin mainitut kriisin piirteet, ja nuo

piirteet ovat yhtä paljon osa heidän elämäänsä kuin heidän tekninen ja uraan liittyvä koulutuksensa, yhtä paljon kuin saippuaopperat, kuuluisien asiantuntijoiden neuvot tiedotusvälineissä ja sen vakuuttelu, kuinka täydellisessä maailmassa elämme, sekä etuoikeutetummalle nuorisolle monimuotoiset viihdykkeet: moottoripyöriä, matkailua, vaatteita, urheilua, musiikkia ja elektronisia vekkottimia. Kun uusien sukupolvien muodostava maisema on tämän laatuinen, niin vaarana on, että jo valmiiksi suunnattoman suuri kuilu eri-ikäisten ihmisryhmien välillä laajenee yhä ja nostaa esiin katkeran sukupolvien välisen vastakkainasettelun, joka on sekä hyvin syvälinen että maantieteellisesti erittäin laaja.

On selvää, että rahan myytti on jo kauan sitten asetettu arvoasteikon huipulle, ja kaikki muu on yhä enemmän sille alisteista. Suuri osa yhteiskuntaa ei halua kuulla mitään, mikä voisi muistuttaa heitä vanhuudesta tai kuolemasta, ja he karttavat kaikkia aiheita, jotka liittyvät elämän tarkoitukseen ja suuntaan. Ja meidän on huomattava, että tämä ei ole täysin järjetöntä, koska näiden kysymysten miettiminen ei mitenkään sovi yhteen nykyisessä järjestelmässä vakiintuneen arvojärjestyksen kanssa.

Kriisin oireet ovat nyt jo liian vakavia, jotta ne voisi jättää huomiotta, mutta kuitenkin jotkut tulevat edelleen sanomaan, että tämä on vain hinta, joka meidän täytyy maksaa voidaksemme selvitä hengissä 20. vuosisadan loppuessa. Toiset vakuuttavat, että olemme astumassa kaikista maailmoista parhaimpaan. Näitten lausumien taustalla on tämä erityinen historiallinen hetki, jolloin koko asioiden toteuttamisen kaava ei ole vielä tullut kriisiin, vaikka erityiset kriisit lisääntyvät nopeasti. Ihmisten arvio asioista tulee kuitenkin muuttumaan, kun hajoamisen oireet kiihtyvät ja he tuntevat kasvavaa tarvetta asettaa asiat uuteen tärkeysjärjestykseen ja harkita toisenlaisia elämänsuunnitelmia kuin tähänastisensa.

4. Muutoksen myönteiset puolet

Emme voi kyseenalaistaa koko tieteen ja teknologian kehitystä yksinkertaisesti siksi, että joitakin edistysaskeleita on käytetty tai käytetään elämää ja kaikkien hyvinvointia vastaan. Aina silloin, kun kyseenalaistetaan tiede ja teknologia, täytyy ensin harkita sitä, millainen on vallitseva järjestelmä, joka aivan liian usein käyttää tiedon edistysaskeleita valheellisiin tarkoituksiin. Lääketieteen, kommunikaatioteknologian, robotiikan, geenimanipulaation ja lukemattomien muiden alojen edistystä voidaan tietenkin käyttää tuhoisaan suuntaan. Yhtä lailla, teknologian avulla luonnonvaroja voi riistää vailla kohtuutta ja järkeä, ja teknologian avulla voi pystyttää saastuttavaa teollisuutta; näiden vaikutuksesta fyysinen ympäristö myrkyttyy ja rappeutuu. Kaikki tällainen teknologian väärinkäyttö osoittaa, että siinä kielteisyydessä, joka tällä hetkellä määrää sekä taloutta että sosiaalista järjestelmää, on jotain todella pahasti vialla.

Nykyään on päivänselvää, että yhteiskunta kykenee ratkaisemaan koko ihmiskunnan ruokkimiseen liittyvät ongelmat. Siitä huolimatta näemme, kuinka ympärillämme nälkiintyminen, vajaanavitseminen ja epäinhimilliset kärsimykset päivä päivältä kasvavat. Lyhyesti sanottuna vakiintunut järjestelmä ei halua kohdata näitä ongelmia ja luopua tähtitieteellisistä voitoistaan, jotta ihmisen tila ja elintaso kokonaisuudessaan parantuisi.

On myös huomattava, että tätä prosessia, joka kuljettaa meitä kohti alueellistumista ja lopulta globalisaatiota, manipuloivat erityiset edunsaajat koko ihmiskunnan haitaksi. On kuitenkin selvää, että jopa sellaisten vääristymien kuormittamana tämä prosessi avaa tietä kohti universaalia inhimillistä kansakuntaa. Tämän päivän maailmassa tapahtuva kiihtynyt muutos johtaa globaaliin järjestelmän kriisiin ja sen seurauksena monien tekijöiden uudelleenjärjestelyyn. Ja kaikki tämä tulee olemaan välttämätön edellytys, jotta saavuttaisimme kohtuullisen vakauden ja planeetan harmonisen kehittymisen.

Niin ollen, riippumatta tragediaista, joita on odotettavissa, kun nykyinen globaali järjestelmä luhistuu, ihmiskunta tulee vallitsemaan yli kaikkien erityisetujen. Tämä usko tulevaisuuteen perustuu esi-isistämme alkaneen historian suunnan ymmärtämiseen. Tämä laji, joka on työskennellyt ja taistellut miljoonien vuosien ajan voittaakseen kivun ja kärsimyksen, ei aio nyt antautua mielettömyyden edessä. Siksi meidän tulee ymmärtää prosesseja, jotka ovat laajempia kuin yksinkertaiset välittömät olosuhteet, ja tukea, jopa silloin, kun emme näe välittömiä tuloksia, kaikkea kehityksen suuntaan menevää.

Kun rohkeat ihmiset, joita liikuttaa solidaarisuuden henki, lannistuvat, historian kulku hidastuu. Mutta on vaikeata käsittää tätä laajempaa tarkoitusta, jos ei myös järjestä ja ohjaa henkilökohtaista elämäänsä myönteiseen suuntaan. Tässä ei ole kyse mekaanisten tekijöiden vuorovaikutuksesta tai historiallisesta ennaltamääräytyneisyydestä - vaan inhimillisestä aikomuksesta, joka pyrkii tunkeutumaan kaikkien vaikeuksien läpi.

Toivon, ystäväni, että seuraavassa kirjeessä pääsen siirtymään toisiin, rauhoittavampiin aiheisiin ja jätän syrjään

huomiot tällaisista kielteisistä tekijöistä hahmotellakseni mieluummin ehdotuksia, jotka liittyvät uskoomme parempaan tulevaisuuteen kaikille.

Lämpimin terveisin
Silo

Kolmas kirje

17 / 12 / 1991

Rakkaat ystävät,

toivon, että tämä kirje auttaa teitä muodostamaan yksinkertaisen ja järjellisen kuvan siitä, miten minä näen asioiden olevan nykyään. Tässä kirjeessä tahdon myös käsitellä yksilöiden välisiä suhteita, sekä yksilöiden suhteita sosiaalisiin ympäristöihin, joissa he elävät.

1. Muutos ja kriisi

Tänä suuren muutoksen aikana yksilöt huomaavat olevansa kriisissä. Samoin huomataan, että instituutiot ovat kriisissä ja että myös yhteiskunta kokonaisuudessaan on kriisissä. Ja muutoksen tahti ja näitten yksilöllisten, institutionaalisten ja sosiaalisten kriisien kiihkeys ja voimaperäisyys tulee vain edelleen kasvamaan. Seurauksena on lisää mullistuksia, joita laajat osat yhteiskuntaa eivät ehkä kykene sulattamaan.

2. Sekavuus

Nykyisissä muutoksissa tapahtuu ennalta-arvaamattomia käänteitä ja sen seurauksena vallitsee tulevaisuudenkuvan hajoaminen ja sekavuus suhteessa kysymykseen, mitä tehdä nyt. Itse muutos ei oikeastaan tee meitä levottomiksi, koska nykyisissä kehityskuluissa näemme monia myönteisiä asioita. Vaivalloiseksi asiat tekee se, että emme tiedä mihin suuntaan nämä muutokset ovat menossa - koska kun emme tiedä, mihin suuntaan muutokset ovat menossa, niin emme tiedä, miten suunnittelisimme toimintaamme.

3. Kriisi jokaisen henkilön elämässä

Kaikki ympärillämme - talous, teknologia, yhteiskunta - muuttuu valtavasti. Mutta ennenkaikkea koemme nämä muutokset omassa elämässämme: työpaikoillamme, perheissämme, ystävyys-suhteissamme, eikä vähiten ajatuksissamme ja siinä, mitä uskomme maailman suhteen, toisten ihmisten suhteen ja itsemme suhteen. Tapahtumien syöksyessä meitä vastaan toiset asiat tuntuvat jännittäviltä mutta toiset hämmentävät tai lamaannuttavat. Oma käytöksemme ja toisten käytös aivan liian usein tuntuu hajanaiselta, ristiriitaiselta ja yhtälailla vailla suuntaa olevalta kuin tapahtumat ympärillämme.

4. Tarve antaa suunta elämälleen

Koska muutos on väistämätöntä, on perustavan tärkeää ohjata sitä, eikä ole muuta keinoa kuin aloittaa itsestään. Yksilön on itsestään löydettävä suunta tälle sekasortoiselle muutokselle, jonka tuleva reitti on meille tuntematon.

5. Elämän suunta ja yksilöllisen tilanteensa muuttaminen

Yksilöt eivät elä eristyksissä. Joten jos he todella antavat elämälleen suunnan, niin se muuttaa heidän suhteensa heidän sukulaisiinsa, työkuppaneihinsa ja kaikkiin ihmisiin siellä, missä he toimivat. Suunnan antaminen elämälleen ei ole pelkkä psykologinen ongelma, joka voidaan ratkaista eristyneen yksilön päässä. Päinvastoin: suunta ratkeaa muuttamalla - eheän, kokonaisvaltaisen käytöksen kautta - tilanne, jossa elää toisten kanssa. Kun menestyksemme innostaa meitä tai epäonnistumisemme masentaa meitä; ja kun suunnittelemme tulevaisuuttamme tai päätämme muuttaa elämäämme, usein unohdamme perustavan asian: Elämäntilanteessamme olemme suhteessa toisiin. Emme voi selittää, mitä meille tapahtuu, tai tehdä mitään valintaa, jos emme tee sitä suhteessa tiettyihin ihmisiin ja konkreettisiin sosiaalisiin ympäristöihin. Meille erityisen tärkeät ihmiset ja sosiaaliset ympäristöt, joissa elämme, asettavat jokaisen meistä tiettyyn erityiseen tilanteeseen, ja jokainen meistä ajattelee, tuntee ja toimii tilanteellisesti. Sen kieltäminen tai huomiotta jättäminen luo valtavia ongelmia sekä meille että toisille. Olosuhteet rajaavat yksilön valinnan ja toiminnan vapauden. Mitään muutosta, jota yksilö haluaa, hän ei voi esittää abstraktisti, vaan ainoastaan suhteessa vallitsevaan tilanteeseen, jossa hän elää.

6. Eheä käyttäytyminen

Jos ajatukseni, tunteeni ja tekoni ovat sovussa; jos ne kaikki menevät samaan suuntaan; jos tekoni eivät käy ristiriitaa sen kanssa mitä tunnen, niin voin sanoa, että elämässäni on eheyttä. Mutta vaikka olen vilpitön itseäni

kohtaan, se ei välttämättä tarkoita, että olen vilpitön ympärilläni olevia kohtaan. Vielä minulla on tarve saavuttaa tuo sama eheys suhteissa toisiin, kohtelemalla heitä kuten tahtoisin itseäni kohdeltavan.

Tietysti voi myös olla tuhoisaa eheyttä, joka voidaan nähdä niissä, jotka ovat rasisteja tai kiihkoilijoita tai niissä, jotka ovat väkivaltaisia tai käyttävät toisia hyväkseen. On kuitenkin selvää, että heidän suhteensa toisiin ei ole eheä, koska he kohtelevat toisia aivan eri tavoin kuin miten he tahtoisivat heitä itseään kohdeltavan.

Tuo ajattelun, tuntemisen ja toiminnan ykseys, tuo yhtäpitävyys välillä sen kohtelun, jota pyytää toisilta ja jota antaa toisille - nämä ovat ihanteita, jotka eivät toteudu jokapäiväisessä elämässä. Tärkeintä on: muuntaa käytöstään näiden henkilökohtaisten ja sosiaalisten ehdotusten suuntaisesti. Vakavasti otettuna nämä arvot antavat elämälle suunnan, joka on riippumaton kaikista niistä vaikeuksista, joita yksilö saattaa kohdata toteuttaessaan näitä arvoja. Jos havainnoimme asioita liikkuvina eikä pysähtyneinä, niin ymmärrämme, että tämä on strategia, joka valtaa alaa ajan kuluessa. Tässä aikomuksilla on merkitystä (vaikka yksilön teot eivät ehkä aluksi olekaan niiden mukaisia), erityisesti, jos näitä aikomuksia pitää yllä, täydellistää ja ulottaa yhä laajemmalle. Nämä kuvat siitä, mitä tahtoo saavuttaa, ovat vakaita vertauskohtia, jotka antavat suunnan missä tahansa tilanteessa.

Mitä tässä ehdotetaan ei ole kovin monimutkaista. Kun ihmiset omistavat elämänsä esimerkiksi suuren varakkuuden tavoittelemiselle, se ei kenestäkään ole yllättävää, silloinkaan kun mainituilla ihmisillä ei ole mitään kouriintuntuvaa syytä uskoa, että he tulevat saavuttamaan sen. Ihanne kannustaa heitä, asiaankuuluvien tulosten puuttumisesta huolimatta. Miksi sitten on niin vaikeaa ymmärtää, että nämä toisten kohtelemisen tavan ja henkilökohtaisen eheyden ihanteet voivat toimia selkeinä inhimillisen käytöksen suunnanantajina? Ja nämä ihanteet voivat antaa yksilölle suunnan huolimatta siitä tosiasiaista, että tämä aikakausi ei johda ihmisiä toimimaan niin, että käytös, jota pyytää, vastaa käytöstä, jota antaa; eikä niin, että ajatukset, tunteet ja teot olisivat sovussa keskenään.

7. Kaksi ehdotusta: Eheys ja solidaarisuus

"Että ajatukset, tunteet ja teot menevät samaan suuntaan", ja "kohdella toisia kuten tahtoisin itseään kohdeltavan": nämä kaksi ehdotusta ovat niin yksinkertaisia, että tavanomaisiin komplikaatioihin tottuneet ihmiset saattavat pitää niitä pelkkänä naiiviutena. Mutta tämän näennäisen yksinkertaisuuden perustana on uusi arvojärjestys, jossa eheys on ensisijaista; uusi moraali, jossa yksilön teot eivät ole mitättömiä; ja uusi pyrkimys, johon sisältyy johdonmukainen työskentely suunnan antamiseksi inhimillisille tapahtumille. Tämän näennäisen yksinkertaisuuden taustalla yksilö joko panostaa tulevaisuutensa sellaiseen elämän tarkoitukseen, joka tulee todella kehittämään sekä henkilökohtaista että yhteiskunnan elämää, tai hän seuraa tietä, joka johtaa kohti hajoamista.

Kun epäluottamus, eristyminen ja individualismi kasvavat, ne syövyttävät yhteiskunnan kudoksen, emmekä voi enää luottaa siihen, että vanhat arvot tuottavat ihmisten välille elintärkeän koossapitävän voiman. Perinteinen solidaarisuus, jota ilmeni yhteiskuntaluokkien jäsenten kesken tai yhdistyksissä, instituutioissa ja ryhmittymissä, on nopeasti tulossa raa'an kilpailun syrjäyttämäksi, eikä tältä ilmiöltä välttyä edes läheisimmät avioliitto- tai perhesuhteet. Kun tämän prosessin kautta sosiaaliset rakenteet mekaanisesti kuoriutuvat pois, uusi solidaarisuus ei voi nousta esiin jo kadonneen maailman ajatuksista ja käytännöistä - se voi ainoastaan tulla ihmisten kokemasta, heille kouriintuntuvasta tarpeesta antaa elämälleen suunta. Ja tämän uuden suunnan toteuttamiseen kuuluu sen ympäristön muuttaminen, jossa he elävät. Tätä ympäristön muuttamista - todellista, vilpitöntä ja syvällistä muutosta - ei voida käynnistää ulkoisten lakien tai minkään muotoisen kiihkoilun kautta. Se voi ainoastaan tulla sosiaalisen ympäristön muodostavien ihmisten jakaman mielipiteen ja vähintään jonkinlaisen yhteisönä toimimisen kautta.

8. Koko yhteiskunnan saavuttaminen aloittamalla välittömästi ympäristöstään

Tiedämme, että muuttamalla tilanteemme myönteisin tavoin teemme vaikutuksen ympäristöömme ja että toiset tulevat jakamaan näkökulmamme ja toimintamuotomme, ja tämä synnyttää kasvavan ihmissuhteiden järjestelmän. Joten meidän tulee kysyä itseltämme: Miksi ihmeessä meidän pitäisi edetä pitemmälle kuin välitön ympäristö, joka on lähtökohtamme? Vastaus on yksinkertainen: Jotta seuraisimme eheästi ehdotusta "kohtelee toisia kuten tahtoisit itseäsi kohdeltavan". Miksemme me antaisi edelleen toisille jotain sellaista, joka on omassa elämässämme osoittautunut perustavan tärkeäksi?

Jos vaikutuksemme alkaa laajeta, niin se tarkoittaa, että myös suhteemme eli ympäristömme muodostavat tekijät ovat kehittyneet. Tämä näkökohta on pidettävä mielessä aivan alusta asti, koska vaikka tekemme saattavat alkaa yhdeltä pieneltä alueelta, niiden vaikutukset saattavat heijastua hyvin kauas. Eikä ole mitenkään omituista ajatella, että toiset tulevat vielä päättämään seurata meitä tähän suuntaan. Loppujen lopuksi kaikki suuret liikkeet kautta aikojen ovat edenneet näin - tietysti ne aluksi olivat pieniä ja kehittyivät sitten, koska ihmiset tunsivat, että ne liikkeet toimivat heidän tarpeittensa ja huolenaiheittensa tulkkeina.

Jos seuraamme näitä ehdotuksia eheästi, niin toimimme välittömissä ympäristöissämme, mutta huomiomme ja näkemysksemme kohdistuu koko yhteiskunnan kokonaisvaltaiseen kehittämiseen. Sillä miksi turhaan puhuisimme

maailmanlaajuisesta kriisistä, johon on vastattava päättäväsyydellä, jos loppujen lopuksi yhteiskunnan kohtalona on hajota irrallisiksi yksilöiksi, joille toiset ovat yhdentekeviä?

Joten, yhteisestä tarpeestaan ne, jotka työskentelevät yhdessä antaakseen elämilleen ja tapahtumille uuden suunnan, tulevat luomaan suoran vuorovaikutuksen tiloja; ympäristöjä, joissa he voivat keskustella näistä aiheista.

Myöhemmin, kun tietoisuus leviää monien viestintäkeinojen kautta, kosketuspinta kasvaa. Samanlainen prosessi tapahtuu silloin, kun ihmiset luovat tämän ehdotuksen kanssa yhteensopivia järjestöjä ja instituutioita.

9. Sosiaalinen ympäristö, jossa yksilö elää

Olemme jo huomioineet, että tämän vikkelen ja arvaamattoman muutoksen vaikutus koetaan kriisinä - kriisinä, jonka pyörteissä yksilöt, instituutiot ja kokonaiset yhteiskunnat nyt kamppailevat. Joten vaikka suunnan antaminen kehityskuluille on korvaamattoman tärkeää, kuinka yksilö voisi tehdä sen? Yksilöhän elää itseään suurempien tapahtumien kohteena.

Niinpä; yksilö voi ohjata vain elämänsä kaikkein välittöimpiä ja läheisimpiä ulottuvuuksia, ei instituutioiden tai koko yhteiskunnan toimintaa. Yrittää antaa suunta elämälleen ei ole helppoa myöskään siksi, että kukaan ei elä eristyksissä; jokainen elää jossain tilanteessa, jossain ympäristössä.

Voimme ajatella, että tämä ympäristö on maailmankaikkeus, planeetta Maa, kotimaamme, valtio, maakunta ja niin edelleen. Mutta jokainen meistä elää välittömässä ympäristössä. Tässä välittömässä ympäristössä toteutamme päivittäisiä toimiamme. Tämä on perheemme, työemme, ystävyssuhteemme ja muiden toimiemme ympäristö. Elämme suhteessa toisiin ihmisiin, ja tämä on meidän erityinen maailmamme, jota emme voi välttää, koska se vaikuttaa meihin suoraan ja me vaikutamme siihen suoraan. Vaikutamme tähän välittömään ympäristöön, se vaikuttaa meihin ja meillä on jotain vaikutusvaltaa sen suhteen, mutta kaikkeen tähän vuorovaikutukseen puolestaan vaikuttavat yleislaatusemmalla tilanteet - nykyinen sekavuus ja kriisi.

10. Eheys elämän suuntana

Jos tahdomme antaa tapahtumille uuden suunnan, meidän on aloitettava omista elämästämme ja otettava mukaan suunnitelmaamme välitön ympäristö, jossa toteutamme toimiamme. Mutta kysymys yhä kuuluu: Mihin suuntaan pyrimme? Epäilemättä sellaiseen suuntaan, joka tuo elämään eheyttä ja tukea, kun ympäristö on niin muuttuvainen ja arvaamaton.

Ehdottaa ajattelemisen, tuntemisen ja toimimisen samansuuntaisuutta on ehdottaa sopusointua, eheyttä elämään. Mutta tämän toteuttaminen käytännössä ei ole helppoa, koska huomaamme olevamme tilanteissa, jotka eivät ole täysin itse valitsemiamme. Huomaamme tekemämme, mitä meidän tarvitsee tehdä, vaikka tekemisemme ei lainkaan sopisi yhteen sen kanssa, mitä ajattelemme tai mitä tunnemme. Huomaamme olevamme tilanteissa, jotka eivät ole lainkaan hallinnassamme. Eheästi toimiminen - sittenhän se on pikemminkin aikomus kuin tosiasia. Eheästi toimiminen on suunta, ja jos pidämme sitä esikuvanamme, niin se ohjaa elämiämme kohti yhä eheämpää käyttäytymistä.

Ei muuten kuin vaikuttamalla omaan välittömään ympäristöönsä yksilö kykene muuttamaan mitään osaa siitä kokonaisvaltaisesta tilanteesta, missä hän elää. Ja vaikuttaessaan ympäristöönsä yksilö antaa uuden suunnan ihmissuhteilleen, ja suhteiden toiset osapuolet ovat mukana tässä uudessa tavassa käyttäytyä.

Jotkut saattavat sanoa, että heidän kohdallaan "homma ei toimi niin", koska työllisyystilanteensa tai muiden tekijöiden vuoksi he usein vaihtavat asuinpaikkaa tai joitain muita elämänsä ulottuvuuksia. Mutta eihän se vaikuta mitenkään itse ehdotukseemme, sillä onhan jokainen henkilö aina jossain tilanteessa, osa jotain ympäristöä. Jos pyrimme eheyteen, niin kohtelun, jota kohdistamme toisiin, tulee aina olla samanlaatuista kuin sen kohtelun, jota vaadimme itseämme kohtaan harjoitettavan - riippumatta siitä, missä olemme.

Eli näissä kahdessa ehdotuksessa ilmenee perusta, jolla voimme suunnata elämäämme voimiemme ja mahdollisuuksiemme puitteissa. Eheys kehittyy, kun henkilö kykenee yhä enemmän ajattelemaan, tuntemaan ja toimimaan samansuuntaisesti. Ja ulotamme tämän eheyden myös toisiin, koska vain siten olemme itse eheitä. Ulottaessamme eheyden toisiin alamme kohdella toisia ihmisiä kuten tahtoissimme itse tulla kohdelluksi. Eheys ja solidaarisuus ovat suuntia, ne edustavat käytöstä, johon pyrimme.

11. Toimien suhteellisuus askeleena kohti eheyttä

Kuinka edetä kohti eheyttä? Ensiksikin meidän on pidettävä yllä arkipäiväisessä toiminnassamme tiettyä suhteellisuutta. Meidän on oltava varmoja siitä, mitkä tekemistämme asioista ovat kaikkein tärkeimpiä. Jotta elämämme toimisi hyvin, meidän tarvitsee asettaa ensisijaiseksi perustavan tärkeitä asiat, toissijaiseksi toisarvoiset asiat ja niin edelleen. Voi osoittautua, että yksinkertaisesti huolehtimalla kahdesta tai kolmesta ensisijaisimmasta asiasta saamme aikaan myönteisesti painottuneen tilanteen.

Emme voi sallia, että tärkeysjärjestyksemme kääntyy ylösalaisin tai tulee niin hajanaiseksi, että elämämme kehityksellinen tasapaino järkkyy. Meidän pitää kehittää kaikkea toimintaamme yhteenliittyneenä kokonaisuutena eikä irrallisina tekoina, koska muuten voi käydä niin, että samalla kun toiset toimmemme kehittyvät nopeasti, toiset jäävät liian kauas jälkeen. On niin helppoa sokaistua yhden toiminnon tärkeydestä ja antaa tuon yhden tärkeimmäksi asettamamme asian horjuttaa kaikkea muuta toimintaamme. Ja sitten, koska koko tilanteemme on jäänyt hunningolle, loppujen lopuksi emme onnistu saamaan aikaan edes sitä tärkeintä.

Välillä esiin nousee kiireisiä asioita, joista on huolehdittava välittömästi. Mutta ei ole mitään syytä luulla, että kiireiden vuoksi voi rajattomasti lykätä sellaisia asioita, jotka ovat tarpeellisia kokonaisvaltaisen elämäntilanteemme ylläpitämiseksi. Tärkeysjärjestyksen vakiinnuttaminen ja toiminnan toteuttaminen asiaankuuluvan suhteellisuuden mukaisesti - siinä on merkittävä askel eheyden suuntaan.

12. Toiminnan ajoittaminen askeleena kohti eheyttä

Sopimukset ja aikataulut, henkilökohtaiset tarpeemme ja elinympäristömme toimintatavat muodostavat arkirutiinin, jota seuraamme päivä toisensa jälkeen. Vaan tämän viitekehyksen puitteissa toteutuukin dynaaminen vuorovaikutus ja tapahtumarikkaus, joita pinnalliset ihmiset eivät huomaa eivätkä osaa arvostaa. Jotkut luulevat, että rutiinit ovat sama kuin elämä, mutta elämä ja rutiinit eivät ole millään lailla sama asia ja melko usein ihmisten on valittava rutiineista tai ehdoista, joita ympäristö heille asettaa.

Kyllä vaan, elämme vaikeuksien ja ristiriitojen keskellä - mutta on tärkeää huomata, että vaikeus on eri asia kuin ristiriita. Ne harmit ja vastoinkäymiset, joita jokainen meistä kohtaa, ovat vaikeuksia. Ne eivät ole kamalan vakavia juttuja, mutta jos niitä on paljon tai jos ne toistuvat, niin ne voivat kasvattaa ärtymystämme ja väsymystämme. Siitä ei ole epäilystä, ettemmekö kykenisi voittamaan niitä. Ne eivät määrää elämiemme suuntaa tai estä meitä toteuttamasta suunnitelmiamme. Ne ovat vain esteitä tiellä; pieniä ruumiillisia vaikeuksia tai korkeintaan vähän isompia ongelmia, jotka melkein voivat johtaa meidät raiteiltamme. Vaikeuksia on tosiaan hyvin eri asteisia, mutta ne eivät estä meitä etenemästä.

Ristiriidassa tapahtuu jotain hyvin erilaista. Kun emme kykene toteuttamaan keskeistä suunnitelmaamme; kun tapahtumat vievät meitä pois päin siitä, mitä tahdomme; kun huomaamme olevamme vankina noidankehässä; kun emme hallitse elämäämme vähääkään, niin olemme ristiriidan vallassa.

Elämän virrassa ristiriita on eräänlainen vastapyörre, joka kantaa meitä taaksepäin, johtaa meidät vetäytymään epätoivoisina. Se on epäyhtenäisyyden karkein muoto. Ristiriitatilanteessa henkilön ajatukset, tunteet ja teot vastustavat toisiaan. Ja vaikka kaikesta huolimatta suunnan antaminen elämälleen on aina mahdollista, on tiedettävä milloin on oikea hetki toimia.

Päivittäisen elämän rutiineissa usein jää huomaamatta, ovatko toimet hyvin ajoitettuja. Niin käy, koska monet asiat, mitä teemme, ovat tapojen tai sopimusten määräämiä. Mutta suurten vaikeuksien ja ristiriitojen suhteen on vältettävä sellaisia päätöksiä, jotka saattaisivat johtaa katastrofiin.

Yleisesti ottaen on tarpeellista perääntyä, kun kohtaa suuren vastuksen, ja edetä sitten päättäväisesti, kun vastavoima on heikentynyt. Mutta on aivan eri asia olla arka ja perääntyä tai lamaantua minkä tahansa vaikeuden edessä, kuin käydä toimeen vaikeuksien voittamiseksi, tietäen, että juuri etenemällä pääsee vaikeuksien läpi.

Välillä voi käydä niin, että ei ole mahdollista edetä välittömästi, koska esiin nousee miestä vahvempi ongelma ja jos päästikkaa heittäytyisimme sellaisen kimppuun ilman varotoimenpiteitä, tulos saattaisi olla suuri onnettomuus. Tämä kohtaamamme ongelma, joka tällä hetkellä on niin suuri, on kuitenkin myös dynaaminen, ja voimasuhteet tulevat muuttumaan - joko koska oma vaikutusvaltamme kasvaa tai koska ongelman vaikutus heikkenee. Kun voimasuhteet ovat muuttuneet eduksemme, niin on aika edetä päättäväisesti, koska päättämättömyys tai viivyttely tekee vain mahdolliseksi lisää ja ehkä epäsuotuisia muutoksia voimasuhteissa. Elämänsä suunnan voi parhaiten muuttaa toiminnan ajoittamisen avulla.

13. Kasvava sopeutuminen askeleena kohti eheyttä

Harkitkaamme vielä laajemmin tätä aihetta; elämän suuntaa, eheyttä, jonka tahdomme saavuttaa. Ehdotus suunnasta kohti eheyttä herättää kysymyksen: Mihin tilanteisiin meidän tulisi sopeutua?

Sopeutua sellaiseen, mikä johtaa pois eheydestä, olisi tietysti erittäin hajottavaa, ja juuri tämän suhteen opportunistit kärsivät todella pahasta lyhytkatseisuudesta. He uskovat, että paras tapa elää on yksinkertaisesti hyväksyä kaikki, sopeutua kaikkeen. He ajattelevat, että kaiken vaikutusvaltaisilta tulevan hyväksyminen on toimivaa sopeutumista. Mutta heidän riippuvaisuuteen perustuva elämäntapansa ei ole lähelläkään sellaista, mitä voisi pitää eheänä.

On hyödyllistä havaita, että sopeutua voi kolmella tapaa: voi valita sopeutumattomuuden tien, jonka kautta ei voi vaikuttaa mihinkään; vähenevän sopeutumisen, joka ei ole enempää eikä vähempää kuin ympäristön tarjoamien

vakiintuneiden olosuhteiden hyväksymistä; tai voi valita kasvavan sopeutumisen, joka on kasvavaa ympäristöön vaikuttamista tässä hahmoteltujen ehdotusten suuntaisesti.

Lopuksi yhteenveto tämän kirjeen aiheista:

1. Maailmassa on käynnissä teknologisen vallankumouksen liikkeellepanema nopea muutos, joka törmää vakiintuneisiin rakenteisiin sekä kokemuksiin ja elämäntapoihin, joiden mukaisiksi yksilöt ja yhteiskunnat ovat muodostuneet.
2. Kun muutoksen vaikutuksesta yhä useammat yhteiskunnan muodostavat tekijät menevät "epätahtiin", kaikilla alueilla syntyy kasvavia kriisejä, eikä ole mitään syytä olettaa, että kriisit tulisivat vähenemään; sen sijaan kriisiytyminen tulee kasvamaan.
3. Nykyisten tapahtumien arvaamattomuus hämärtää kykymme ennakoida suuntaa, jonka tapahtumat, ihmiset ympärillämme ja viime kädessä oma elämämme tulee ottamaan.
4. Monet asiat, joita ennen ajattelimme ja monet asiat, joihin ennen uskoimme, eivät enää toimi. Mikään yhteiskunta, instituutio tai yksilö ei myöskään näytä tarjoavan meille kelvollisia ratkaisuja - koska kaikki kärsivät samoista ongelmista.
5. Jos yksilö päättää nousta vastaamaan näihin ongelmiin, hänen on annettava elämälleen suunta ja pyrittävä ajatustensa, tunteittensa ja tekojensa väliseen eheyteen. Ja koska emme elä eristyksissä, meidän on ulotettava tämä eheys ihmissuhteisiimme ja kohdeltava toisia kuten tahtoisimme itseämme kohdeltavan. Vaikka näiden kahden ehdotuksen täydellinen toteuttaminen ei ole mahdollista, siitä huolimatta ne muodostavat suunnan, jota kohti meillä on tarve edetä. Kykenemme etenemään noiden ehdotusten suuntaan erityisesti jos teemme näistä ehdotuksista pysyviä vertauskohtia itsellemme ja jos mietimme niitä syvällisesti.
6. Elämme välittömissä suhteissa toisiin, ja tässä ympäristössämme meidän on toimittava antaaksemme elämillemme suotuisan suunnan. Kyse ei ole psykologisesta asiasta, joka voitaisiin ratkaista pelkästään irrallisen yksilön pään sisällä, vaan tämä liittyy konkreettiseen tilanteeseen, jossa jokainen meistä elää.
7. Kun pitäydymme näissä ehdotuksissa, joita pyrimme toteuttamaan, niin päädymme johtopäätökseen, että olisi hyödyllistä ulottaa yhteiskunnan kokonaisolemukseen ne tekijät, jotka ovat myönteisiä sekä itsellemme että lähiympäristöllemme. Toisten tähän suuntaan liikkuvien kanssa panemme käytäntöön soveliaimmat keinot, joiden kautta uudenlainen solidaarisuus voi löytää ilmauksensa. Joten silloinkaan, kun toimimme erittäin erityisellä asialla omassa välittömässä ympäristössämme, emme jätä ottamatta huomioon kokonaistilannetta, joka vaikuttaa kaikkiin ihmisiin ja joka tarvitsee apuamme, aivan kuten mekin tarvitsemme toisten apua.
8. Nykymaailmassa tapahtuvien äkkinäisten muutosten johdosta alamme vakavasti harkita, josko tarvitsisimme elämällemme uuden suunnan.
9. Eheys ei ala ja lopu itseen, vaan se liittyy sosiaaliseen ympäristöön, toisiin ihmisiin. Solidaarisuus on eräs henkilökohtaisen eheyden piirre.
10. Toiminnan suhteuttaminen koostuu elämän tärkeysjärjestyksen vakiinnuttamisesta; siitä, että ei anna tärkeysjärjestyksen ajautua epätasapainoon; ja siitä, että tekee tärkeysjärjestyksestään omien tekojensa perustan.
11. Toiminnan ajoittaminen tarkoittaa sitä, että perääntyy, kun kohtaa suuren voiman, ja etenee päättäväisesti, kun se heikkenee. Kun on ristiriidan alaisena, niin tämä ajatus on tärkeä elämänsuunnan muuttamisen kannalta.
12. Ei ole viisasta olla sopeutumatta ympäristöön, koska silloin ei kykene muuttamaan mitään. Yhtä tyhmää on seurata vähenevän sopeutumisen tietä, joka rajoittuu vakiintuneiden olosuhteiden hyväksymiseen. Kun sopeudumme kasvavassa määrin, niin samalla sekä vaikutuksemme kasvaa että etenemme eheyden suuntaan.

Lämpimin terveisin
Silo

Neljäs kirje
19 / 12 / 1991

Rakkaat Ystävät!

Aiemmissa kirjeissä olen kertonut, kuinka näen yhteiskunnan, ihmisryhmien ja yksilöiden suhtautuvan tähän muutoksen aikaan ja vertauskohtien menettämisen hetkeen, jossa satumme elämään. Arvostelin tiettyjä kielteisiä taipumuksia tapahtumien kehityksessä ja hahmotelin tunnetuimpia asenteita, joiden kannattajat väittävät omaavansa vastauksia näiden aikojen polttaviin kysymyksiin.

Tulisi olla selvää, että kaikki nämä mietteet, olivat ne sitten hyvin tai huonosti muotoiltu, vastaavat minun erityistä näkökulmaani, jonka perusta puolestaan löytyy tietystä kokoelmasta ajatuksia. Epäilemättä tietoisena tästä ovat jotkut kirjeenvaihtotoiverini kehottaneet minua tekemään selvemmäksi, mistä näkökulmasta, "mistä" kritiikkini ja

ehdotukseni kehitän.

Jokapäiväisessä elämässähän meille pälkähtää päähän ajatuksia, jotka ehkä ovat tai ehkä eivät ole kovin omaperäisiä, mutta joita emme vaadi osoitetuksi oikeiksi. Ja kasvavasti huomaamme, että meillä on yksi mielipide tänään ja vastakkainen huomenna, eikä mikään ajatuksista ulotu sen pitemmälle kuin joutavanpäiväisyyksiin, jotka liittyvät jokapäiväisten asioiden arvostamiseen. Niinpä päivä päivältä uskomme yhä vähemmän ei ainoastaan toisten mielipiteisiin, vaan myös omiimme, kun totumme näkemään mielipiteet jonain hetkellisenä, hetkestä toiseen vaihtuvina, nousevina ja laskevinakin kuin pörssikurssit. Ja jos näistä moninaisista mielipiteistä joillain on suurempi pysyvyys, niin syynä on muoti, joka pyhittää sen tyyliset mielipiteet - ja tämän päivän muodin tulee aina huomisen muoti korvaamaan.

En puolusta muuttumattomien mielipiteiden arvoa. Viittaan vain yksinkertaisesti nykyiseen yleiseen yhtenäisyyden puutteeseen mielipiteissä. Itse asiassa olisi mielenkiintoista, jos ihmisten mielipiteiden muutos perustuisi sisäiseen logiikkaan - eikä yksinkertaisesti taipumiseen jokaisen oikullisen tuulen mukaan. Mutta kenellä on tänään yhtään makua sisäisestä logiikasta, kun näinä levottomina aikoina niin monet heiluvat ja viittovat ympäriinsä kuin olisivat hukumassa. Jopa tätä kirjoittaessani olen ankaran tietoinen siitä, että sanomani ei kykene menemään tiettyjen lukijoiden päiden sisäpuolelle, koska he eivät löydä yhtäkään kolmesta mahdollisesta koodista, joita he vaativat ja jotka ovat:

- 1) Että tämä kirje viihdyttää heitä; tai
- 2) Että tämä kirje antaa heille jotain, jota he voivat heti käyttää liiketoimissaan; tai
- 3) Että tämä kirje on yhtä sen kanssa, jonka muoti pyhittää.

Olen varma, että nämä muutamat rivit, jotka alkavat sanoilla "Rakkaat Ystävät" ja jatkuvat tähän saakka, jättävät tietyt lukijat yhtä hämmentyneiksi kuin jos ne olisi kirjoitettu sanskriitiksi. Kuitenkin joka päivä nämä samat henkilöt ymmärtävät asioita, jotka ovat hyvin vaativia, sofistikoituneista pankkitoimista tietoverkkojen hallinnan ihastuttaviin hienouksiin. Kuitenkin jotenkin on niin, että sellaisista ihmisistä on mahdotonta ymmärtää, että tässä kirjeessä puhun mielipiteistä, tietyistä näkökulmista ja ajatuksista, jotka toimivat niiden perustana - ja sen mahdottomuudesta, että he ymmärtäisivät edes yksinkertaisimpia näistä asioista, jos nämä eivät vastaa maisemaa, jonka he ovat muodostaneet koulutuksensa ja pakkomielteidensä mukaan. Näin siis asiat ovat!

Puhuteltuani tuota kysymystä yritän nyt tehdä tässä kirjeessä yhteenvedon ajatuksista, jotka muodostavat näkemysteni, kritiikkini ja ehdotuksieni perustan. Pidän huolta siitä, että esitän asiat niin, etteivät ne mene paljoa pitemmälle kuin mainosten iskulauseet, koska kuten monet oppineet ja asiansa osaavat journalistit meitä varoittavat, järjestetyt ajatukset ovat "ideologioita" - ja ideologiat, kuten opit, ovat tänään vain aivopesuvälineitä, joita käyttävät ne, jotka vastustavat vapaata kauppaa ja mielipiteiden kauppapaikkojen sosiaalitaloutta, jota nämä vartijat niin huolellisesti säätelevät meidän hyväksemme.

Ne ihmiset, jotka tänään mukautuvat postmodernismin vaatimuksiin - ne, jotka kiinnittävät huomiota haute couturen välttämättömyyksiin iltapuvuissa, näyttävissä solmioissa, olkatoppauksissa, lenkkareissa ja jakkupuvuissa, jotka seuraavat dekonstrukttiivisen arkkitehtuurin ja rakenteettoman sisustuksen määräyksiä - vaativat meiltä, että diskurssimme osat eivät saa sopia yhteen. Ja älkäämme unohtako, että lisäksi myös heidän kritiikkinsä kieltä kohtaan hylkää kaiken, joka on systemaattista; kaiken, joka on rakenteellista; ja kaiken, joka liittyy prosesseihin!

Tietenkään ei ole mikään yllätys, että tämä asenne vastaa Yhtiön vallitsevaa ideologiaa, jonka edustajat pelkäävät ja kaihtavat historiaa, aivan kuten he ovat kauhuissaan kaikista ajatuksista, joiden muotoiluun he eivät ole osallistuneet ja joiden osakkeista he eivät ole kyenneet ostamaan tuntuvaa prosentuaalista osaa.

Kiusoittelu sikseen, aloitakaamme nyt lyhyt inventaario ajatuksistamme, ainakin niistä, jotka vaikuttavat tärkeimmiltä. (Paljon seuraavasta sisältyy puheeseen, jonka kirjoittaja esitti Santiagossa, Chilessä, 23. toukokuuta 1991.)

1. Ajatustemme lähtökohta

Käsityksemme asioista ei lähde yleistyksien myöntämisestä, vaan pikemminkin inhimillisen elämän erityisyyksien opiskelusta: mitä erityistä olemassaolossa on, mitä erityistä on henkilökohtaisessa ajattelun, tuntemisen ja toimimisen rekisterissä(kokemuksessa). Tämä perusasenne tarkoittaa sitä, että tässä hahmoteltu käsitys ei sovi yhteen minkään sellaisen järjestelmän kanssa, joka perustuu johonkin yhteen ajatukseen, aineeseen, tiedostamattomaan, tahtoon, yhteiskuntaan, jne.

Jos joku hyväksyy tai hylkää tietyn käsityksen asioista - riippumatta siitä, kuinka looginen tai kummallinen se saattaa olla - niin aina tuo henkilö on siinä asialla, hyväksymässä tai hylkäämässä tuon käsityksen. Henkilö tekee sen, ei yhteiskunta, alitajunta tai aine.

Puhukaamme siis inhimillisestä elämästä. Kun tarkkailen itseäni, ei fysiologisesta näkökulmasta vaan eksistentiaalisesta, niin huomaa olevani täällä maailmassa, joka on annettu, ei minun tekemäni tai valitsemäni. Huomaan, että olen tilanteessa, suhteessa ilmiöihin, jotka, alkaen ruumiistani, ovat väistämättömiä. Ruumiini on sekä olemassaoloni perustava tekijä että ilmiö, joka on samansukuinen luonnollisen maailman kanssa, jossa se vaikuttaa ja joka vaikuttaa siihen. Mutta ruumiini luonne on minulle tärkeällä tavalla erilainen kuin toiset ilmiöt, käsittäakseni:

- 1) Minulla on välitön tuntemus ruumiistani;
- 2) Minulla on tuntemus, ruumiini välityksellä, ulkoisista ilmiöistä; ja
- 3) Jotkut ruumiini toiminnot ovat välittömän aikomukseni saavutettavissa.

2. Ihmisen luonto, aikomus ja avautuminen

Sattuu kuitenkin olemaan niin, että maailma ei näyttäytyä ainoastaan rykelmänä luonnollisia kohteita, se näyttyytynyt niveltymänä toisia ihmisiä ja kohteita, merkkejä ja koodeja, joita he ovat tuottaneet tai muuttaneet. Aikomus, josta olen itsessäni tietoinen, ilmenee perustavana toisten käyttäytymisen tulkitsemisen elementtinä. Ja aivan kuten minä mielessäni muodostan sosiaalisen maailman ymmärtämällä aikomuksia, siten myös sosiaalinen maailma muodostaa minut, tulkitsemalla aikomuksiani.

Tietenkin puhun tässä aikomuksista, jotka ilmenevät ruumiillisena toimintana. Toisten ruumiillisten ilmausten tai toisen tilanteen havaitsemisen kautta kykenen ymmärtämään toisen tarkoitukset, toisen aikomuksen. Lisäksi luonnolliset tai inhimilliset kohteet näyttäytyvät minulle joko nautinnollisina tai kivuliaina, jonka vuoksi muutan tilannettani ja yritän asettua suotuisasti suhteessa niihin.

Näin nähtynä en ole luonteeltani sulkeutunut suhteessa luonnollisten olentojen ja toisten inhimillisten olentojen maailmaan, vaan pikemminkin minua luonnehtii avautumiseni. Tietoisuuteni on muotoutunut intersubjektiivisesti niin, että se käyttää järkeilykoodeja, emotionaalisia malleja ja toimintasuunnitelmia, jotka tunnen "omikseni", mutta joita myös tunnistan toisissa. Ja tietenkin ruumiini on avoin maailmalle siinä määrin kuin sekä havainnoin että toimin maailmassa.

Minusta näyttää siltä, että - toisin kuin inhimillisessä maailmassa - luonnollisessa maailmassa ei ole aikomuksia. Tietenkin voin kuvitella, että kivillä, kasveilla ja tähdillä on aikomuksia, mutta en löydä mitään tapaa käydä tehokasta vuoropuhelua niiden kanssa. Jopa ne eläimet, joissa välillä näen vilahduksen älyn kipinästä, näyttäytyvät minulle periaatteessa läpitunkemattomina ja vain hitaasti omasta luonnostaan muuttuvina. Havaitsen hyönteisyhteisöjä, jotka ovat täysin järjestelmällisiä, ja korkeamman tason nisäkkäitä, jotka käyttävät alkeellista teknologiaa - mutta kyvyistään huolimatta ne vain toistavat koodejaan hitaassa geneettisen muutoksen prosessissa kuin ne olisivat aina oman erillisen rotunsa ensimmäisiä edustajia. Ja kun havaitsen, kuinka hyödyllisiä ovat ne kasvit ja eläimet, jotka ihmiset ovat muuttaneet ja kesyttäneet, niin näen inhimillisen aikomuksen avaavan tiensä ja inhimillistävän maailman.

3. Ihmisen sosiaalinen ja historiallinen avautuminen

Ihmisten määrittelemisen heidän sosiaalisuutensa perusteella vaikuttaa riittämättömältä, koska sellaisen määritelmän kautta ihmiset eivät eroa monesta muusta lajista. Myöskään työkyky ei näytä olevan huomattavimmin inhimillinen ominaisuus, kun verrataan voimakkaampien eläinten työkykyyn. Edes kieli ei määritä inhimillisyyttä, koska tunnemme useita eläimiä, jotka käyttävät monenlaisia koodeja ja kommunikaatiomuotoja.

Ero löytyy siitä, että kaikki uudet ihmiset huomaavat elävänsä maailmassa, jonka toiset ihmiset ovat muuttaneet. Inhimillinen olemassaolo rakentuu tälle aikomusten maailmalle, ja siinä näen ihmisille ominaisen kyvyn: kyvyn liittyä ajalliseen näköpiiriin ja kehittää sitä - mikä paljastaa, että inhimillisyyteen ei kuulu pelkkä sosiaalinen, vaan sosio-historiallinen ulottuvuus.

Tästä näkökulmasta voimme yrittää määritellä inhimillisyyttä seuraavanlaisesti: Ihmiset ovat historiallisia olentoja, joiden sosiaalinen toimintatapa muuttaa heidän oman luontonsa. Jos hyväksyn edellämainitun, niin minun on myös hyväksyttävä, että sellaiset olennot kykenevät tarkoituksellisesti muuttamaan omat ruumiinrakenteensa. Ja juuri tämä on käynnissä.

Tämä prosessi alkoi, kun ihmiset alkoivat käyttää välineitä, jotka he asettivat ruumiittensa eteen ulkoisiksi "proteesiksi". Välineitten avulla he ulottivat kätensä ja aistinsa kauemmas ja kohottivat sekä työkykyään että työnsä laatua. Vaikka luonto ei ollut antanut heille kykyä toimia ilma- tai vesiympäristöissä, he ovat kuitenkin luoneet keinot kulkea näiden aineiden halki ja he ovat jopa alkaneet lähteä luonnollisesta ympäristöstään, Maa-planeetalta. Nykyään he ovat lisäksi alkaneet pureutua ruumiisiinsa - he vaihtavat elimiä, vaikuttavat aivokemiaansa, suorittavat keinohedelmöityksiä ja jopa manipuloivat omia geenejään.

Jos sanalla "luonto" yritetään ilmaista jotain pysyvää ja muuttumatonta, niin nykyään tuo ajatus ei tosiaankaan riitä

kuvaamaan ihmistä edes silloin, kun viitataan kaikkein esineenomaisimpaan osaan ihmistä eli ruumiiseen. Näiden näköalojen kautta käsitteet kuten "luonnollinen moraalit", "luonnollinen laki", tai "luonnolliset instituutiot" osoittautuvat valheellisiksi, koska on selvää, että noilla alueilla ei ole olemassa mitään luonnon kautta, vaan sitä vastoin kaikki moraalit, lait ja instituutiot ovat sosio-historiallisia.

4. Ihmisen muuttava toiminta

Luonnollisen ihmiskäsityksen mukana kulkee toinen vallitseva käsitys, jonka mukaan tietoisuus on passiivinen. Tämän aatteen mukaan ihminen on kokonaisuus, jonka toiminta on pääasiassa vastausta luonnollisen maailman tuottamiin ärsykeisiin. Tämä suuntaus oli alunperin vain kömpelöä sensualismia, mutta vähitellen sen tilalle on kehittynyt historistisia virtauksia, joiden ytimenä on säilynyt tuo sama käsitys: että tietoisuus on passiivinen. Välillä nuo virtaukset ovat korostaneet tietoisuuden toimintaa maailmassa ja maailman muuttamista pikemmin kuin tietoisuuden toimintojen tulkitsemista, mutta silloinkin ne ovat käsittäneet tietoisuuden toiminnan olevan tietoisuudesta ulkopuolisten olosuhteiden tulosta.

Tänään näitä ihmisluontoa ja tietoisuuden passiivisuutta koskevia vanhoja ennakkoluuloja taas kerran kannatetaan. Tällä kertaa nuo ennakkoluulot on muutettu uusiksi kehitysoptimisiksi teorioiksi, joiden näkökulmia on esimerkiksi luonnollinen valinta, joka määräytyy taistelussa vahvimman selviytymisestä.

Nyt muodissa olevassa versiossa tämä nyt ihmismaailmaan siirretty eläintieteellinen käsitys yrittää ylittää aiemman rotujen tai luokkien vastakkainasettelun tukemalla laajempaa vastakkainasettelua, jonka mukaan kaikki sosiaalinen toiminta säätelee itseään automaattisesti "luonnollisten" taloudellisten lakien mukaan. Niinpä taas kerran kouriintuntuvat ihmisyyksilöt muserretaan ja esineellistetään.

Olen nyt maininnut ihmiskäsitykset, joiden lähtökohtana on ollut teoreettisia yleistäyksiä. Mainitut käsitykset ovat asettuneet puolustamaan muuttumattoman ihmisluonnon ja passiivisen tietoisuuden olemassaoloa. Me taas puolustamme juuri vastakkaista, eli tarvetta ottaa lähtökohdaksi inhimillinen erityislaatuisuus, ihmisen sosio-historiallisuus ja ei-luonnollisuus, ja inhimillinen tietoisuus, joka muuttaa maailmaa aktiivisesti aikomustensa mukaisesti. Näemme, että inhimillinen elämä tapahtuu aina tilanteessa, ja että ihmisruumis on paitsi välittömästi havaittu luonnollinen kohde, myös välittömästi monenlaisten henkilön aikomusten asettamien käskyjen alainen. Siksi esiin nousevat seuraavat kysymykset:

- Kuinka tietoisuus on aktiivinen, eli kuinka on niin, että sen aikomukset voivat vaikuttaa ruumiiseen ja ruumiin kautta muuttaa maailman?

- Kuinka ihminen rakentuu sosio-historiallisena olentona?

Näihin kysymyksiin on vastattava erityisestä olemassaolosta käsin, jotta ei pudottaisi taas teoreettisiin yleistäyksiin, joista voitaisiin johtaa joku epäilyttävä tulkintamalli.

Vastatakseen ensimmäiseen kysymykseen täytyy käsitellä välittömiä todistuksia siitä, kuinka inhimilliset aikomukset vaikuttavat ruumiiseen. Vastatakseen toiseen täytyy lähtökohtana pitää ihmisen ajallisuuden ja intersubjektiiivisuuden näyttämistä pikemmin kuin oletettuja historian ja yhteiskunnan yleisiä lakeja.

En mene tarkempiin yksityiskohtiin näiden kysymysten suhteen tässä, koska se johtaisi tämän kirjeen laajojen aiheiden ulkopuolelle. Pidempää käsittelyä varten kehoitan tutustumaan kahteen ylläolevia kysymyksiä käsittelevään esseeseen teoksessa "Avustuksia Ajattelulle" (Contribuciones al Pensamiento). Ensimmäinen essee, "Mielikuvan psykologia", tutkii tehtävää, jonka mielikuva täyttää tietoisuudessa, ja korostaa mielikuvan kykyä liikuttaa ruumista tilassa. Toinen essee, "Historiologisia keskusteluita", tutkii historiallisuuden ja sosiaalisuuden aihetta.

5. Kivun ja kärsimyksen voittaminen perustavina elämänsuunnitelmina

Teoksessa "Avustuksia Ajattelulle" havaitaan, että ihmisruumiin luonnollinen kohtalo on maailma. Tämän oletuksen vahvistaa havainto ruumiin muodosta. Ruumiin aistinelimet ja elimet ruokkimista, liikettä, lisääntymistä ja muita toimintoja varten ovat luonnoltaan maailmassa olemista varten muotoiltuja. Ja nimenomaan ruumiin kautta mielikuva laukaisee muuttavan voimansa - ei kopioidakseen maailmaa, ei ollakseen tietyn tilanteen peilikuva, vaan pikemminkin muuttaakseen tiettyä tilannetta.

Päivittäisten tapahtumien kulussa esineet joko rajoittavat tai laajentavat ruumiillisia mahdollisuuksia. Siinä määrin kuin toisten ruumiita hallitsevat aikomukset tunnistetaan samanlaisiksi kuin omaa ruumista hallitsevat aikomukset, toisten ruumiit ilmenevät ruumiillisten mahdollisuuksien moninkertaistumana.

Ihmiset huomaavat olevansa ajallis-tilallisesti rajoitetuissa ja äärellisissä olosuhteissa. Tämän he tuntevat ruumiillisena kipuna ja mielellisenä kärsimyksenä, ja siksi he kokevat tarpeelliseksi muuttaa sekä maailma että itsensä. Kivun voittaminen ei siis ole yksinkertaisesti eläimellinen reaktio, vaan ajallinen asetus, jossa tulevaisuus asettuu määrääväksi tekijäksi. Ihmisessä tämä asetus muuntuu elämän perustavaksi impulssiksi, vaikka se ei tunnukaan painostavana kiireenä koko aikaa. Huolimatta välittömistä reflekseistä ja luonnollisista reaktioista kipuun,

tämän aselman kautta on selitettävissä, miksi ihmiset lykkäävät reagoimista kipuun, lykkäävät pyrkimystään välttää kipu. Syynä on psykologinen kärsimys, jota koetaan vaaran läsnäollessa. Vaara esiintyy tulevana mahdollisuutena - tai nykyisenä tosiasiana silloin, kun kipu on läsnä toisissa ihmisissä.

Joten kivun voittaminen näkyy olevan perustava toimintaa ohjaava suunnitelma. Sen vuoksi eri ihmisruumiit ja aikomukset ovat voineet käydä vuorovaikutukseen niissä puitteissa, jotka tunnetaan sosiaalisena rakenteena. Sosiaalinen rakenne on yhtä historiallinen kuin inhimillinen elämä; se muotoilee inhimillistä elämää. Rakenteellinen muutos on käynnissä, mutta eri tavalla kuin luonnossa, jossa muutos ei tapahdu aikomusten tuloksena.

6. Mielikuva, Uskomus, Katse ja Maisema

Olettakaamme, että eräänä päivänä menen huoneeseeni ja näen ikkunan. Tunnistan sen, se on minulle tuttu. Minulla ei ole ainoastaan tuore havainto siitä, vaan minussa toimii myös aiempia havaintoja siitä. Aiemmat havainnot ovat säilyneet minussa kuviksi muuntuneina. Yhtäkkiä huomaan ikkunaruidun yhdessä reunassa särön. "Tuo ei ollut tuossa", sanon itselleni verratessani uutta havaintoa siihen, jonka säilytän aiemmista havainnoistani. Ja lisäksi tunnen yllätyksen tuntemuksen.

Aiempien havainnointikertojen ikkuna on säilynyt minussa, mutta ei passiivisesti niinkuin valokuva, vaan pikemminkin aktiivisesti, kuten mielikuvat toimivat. Mikä on säilynyt minussa, toimii nykyisyydessä sen suhteen mitä havaitsen, vaikka noiden säilyttämisten muodostuminen kuuluu menneisyyteen. Tällä tavoin menneisyys on aina läsnä ja sitä aina päivitetään.

Ennenkuin menin huoneeseeni, niin pidin varmana, ennaltamääräytyneenä, että ikkuna olisi siellä hyvässä kunnossa. Ei niin että olisin ajatellut sitä, mutta vain yksinkertaisesti luotin siihen. Ikkuna itse ei ollut selvästi läsnä ajatuksissani sillä hetkellä, pikemminkin se oli myötäläsnä. Se oli huoneessani olevien esineiden näköpiirin sisällä. Johtuen siitä mikä on myötäläsnä, siis tästä säilytetystä jota päivitetään ja asetetaan havainnon päälle, tietoisuus päättelee enemmän kuin se havaitsee. Ja juuri tässä ilmiössä voidaan nähdä uskomuksen toiminta alkuperäisimmillään. Tässä esimerkissä sanoisin itselleni: "Uskoin, että ikkuna oli hyvässä kunnossa."

Jos tullessani huoneeseeni olisin nähnyt ilmiöitä, jotka sopivat toisenlaiseen kohdekenttään, esimerkiksi moottoriveneen tai kamelin, niin tuo surrealistinen tilanne olisi tuntunut uskomattomalta - ei siksi, koska noita kohteita ei olisi olemassa, vaan yksinkertaisesti siksi, että niiden sijainti huoneessani olisi myötäläsnäolon kentän ulkopuolella. Myötäläsnäolon kenttä on maisema, jonka olen itse muodostanut, joka toimii sisälläni, ja joka asettaa itsensä joka ikisen havaitsemani asian päälle.

Niinpä sitten minä tahansa tietoisuuteni nykyhetkenä voin havaita risteytymän, joka koostuu toisaalta siitä, joka on säilytetty ja toisaalta siitä, joka minussa tulevaistuu, kun nämä ajat toimivat myötäläsnäolevasti ja rakenteessa. Tietoisuudessani nykyhetki rakentuu kolmen eri ajan aktiivisena temporaalisena kenttänä. Täällä asiat tapahtuvat erittäin erilaisella tavalla kuin kalenteriajassa, jossa tänään on eilisestä tai huomista erillinen ja erottuva. Kalenterissa ja kellossa nyt on erilainen kuin ei enää ja ei vielä, ja tapahtumat järjestyvät yksi toisensa jälkeen lineaarisessa jatkumossa, jota väitän rakenteeksi, mutta joka pikemminkin on alaryhmä, joka sisältyy täyteen sarjaan, jota kutsun kalenteriksi. Palaan näihin ajatuksiin uudestaan, kun myöhemmin harkitsemme historiallisuuden ja ajallisuuden aiheita.

Jatketaan nyt aiemmasta huomiosta, että tietoisuus päättelee enemmän kuin se havaitsee, käyttämällä sitä mikä tulee menneisyydestä säilytettynä ja asetetaan nykyisen havainnon päälle. Jokaisessa katseessa tai katsomisessa, jota kohdistan kohteeseen, se mitä näen on vääristynyttä. Tätä en tarkoita samalla tavalla kuin moderni fysiikka selittää kyvyttömyytemme nähdä atomia tai aaltopituuksia, jotka ovat havaintokynnyksemme ylä- tai alapuolella. Viitataan vääristymään, joka liittyy säilytysten ja tulevaistumien mielikuvien asettumiseen nykyhavaintojen päälle. Niinpä tarkastellessani kaunista auringonlaskua maaseudulla havaitsemani luonnollinen maisema ei määrity itseksensä ja itsestään. Pikemminkin minä määritän sen, rakennan sen oman esteettisen ihanteeni mukaan. Ja tuntemani erityinen rauha antaa minulle harhan, että tarkastelen passiivisesti, kun todellisuudessa aktiivisesti asetan itse luonnollisen kohteen päälle useita omista sisäisistä sisällöistäni. Tämä ilmiö ei ole pitävä ainoastaan tämän esimerkin suhteen, vaan jokaisen katseen suhteen, jonka suuntaan kohti todellisuutta.

7. Sukupolvet ja Historialliset Hetket

Käytämme nykyään ja projisoimme tulevaisuuteen sosiaalisia kohteita ja esineitä, jotka tuotettiin menneinä aikoina. Mutta sosiaalisen järjestäytymisen jatkuminen ja laajeneminen ei johdu pelkästään siitä. Sivilisaation prosessi ei ole niin yksinkertainen kuin tuo mainitunlainen mekanismi.

Jatkuvuuden sivilisaatiolle antavat ihmisten eri sukupolvet, jotka eivät ole olemassa vierekkäin, erillisinä ja irrallisina

toisistaan, vaan pikemminkin ovat yhteisessä ja vuorovaikutuksessa toistensa kanssa ja muuttavat toisiaan. Nämä erilliset sukupolvet, jotka mahdollistavat jatkuvuuden ja kehityksen, ovat dynaamisia rakenteita. Ne ovat sosiaalista aikaa liikkeessä, ja ilman niitä yhteiskunta vajoaisi luonnontilaan ja menettäisi yhteiskuntana olemisen luonteensa.

Historian eri hetkinä yhteisessä olevilla sukupolvilla on toisaalta erilliset ajalliset tasot, säilytykset ja tulevaistumat, jotka muodostavat erilaiset tilanteen ja uskomuksen maisemat. Aktiivisille sukupolville lasten ja vanhusten ruumiit ja käytös muodostavat läsnäolon, joka pettää sen, mistä he itse ovat tulossa ja sen, mihin he ovat menossa. Samoin myös tämän kolminaisen suhteen molemmat päät voivat havaita äärimmäisen ajallisen asemansa. Ja tämä tilanne ei koskaan pysähdy tai pysy staattisena, koska samalla kun aktiiviset sukupolvet ikääntyvät ja vanhuksat kuolevat, niin lapset kasvavat ja alkavat täyttää aktiivisia asemia. Samalla uudet syntymät jatkuvasti uudelleenmuodostavat yhteiskuntaa.

Kun abstraktiona "keskeytämme" tämän pysähtymättömän virtauksen, niin voimme puhua tietyistä historiallisista hetkestä, jossa kaikkia samaan sosiaaliseen ympäristöön sijoittuneita jäseniä voidaan pitää aikalaisina, jotka elävät yhdessä samassa ajassa. Mutta pitäisi huomata, että kaikki aikalaiset eivät ole ikäkumppaneita eli samanikäisiä. He eivät myöskään elä samassa sisäisessä ajallisuudessa, mitä tulee maisemiin, joissa he ovat muotoutuneet, nykyiseen tilanteeseen ja suunnitelmiin. Itse asiassa niiden välille, jotka ovat toisiaan lähinnä olevissa sukupolvellisissa "kerroksissa", vakiintuu sukupolvien välinen vastakkainasettelu. Jokainen sukupolvi yrittää täyttää keskeisen toimintapaikan, sosiaalisen nykyhetken, omien etujensa ja uskomustensa mukaan.

Jotkut historianfilosofiat pyrkivät selittämään historian toteutumisen suoraviivaisesti toinen toisensa jälkeen (kuten kalenteriajassa) asetettuna sarjana ilmiöitä. Mutta rakenteellisesta näkökulmasta historiallisen toteutumisen selittää edellään mainittu sisäinen sosiaalinen ajallisuus. Historiallisessa toteutumisessa eri sukupolvien kasautumat - eli erillisten sukupolvien kasautuvat maisemat - ovat vuorovaikutuksessa.

Olen muodostanut sosiaalisesti historiallisessa maailmassa ja tässä historiallisessa maailmassa jatkan maisemani muotoilemista ja tulkitsemista, mitä kohti suuntaan katseeni. Tämä on henkilökohtainen maisemani, mutta lisäksi se on kollektiivinen maisema suurille määrille ihmisiä tässä ajassa.

Eri sukupolvet ovat yhteisessä samassa nykyajassa. Yksinkertaisena esimerkkinä ne, jotka syntyivät ennen kuin transistori oli keksitty, ja ne, jotka syntyivät tietokoneiden maailmaan, elävät kummatkin nyt samassa hetkessä.

Lukuisat sellaiset yhdessä elävät muodostelmat eroavat toisistaan kokemuksissaan - eivät ainoastaan siinä, miten he toimivat, vaan myös siinä, miten he ajattelevat ja miten he tuntevat. Ja mikä toimi yhtenä aikakautena sosiaalisten suhteiden ja tuontantokeinojen suhteen, on hitaasti, tai välillä äkillisesti, lakannut toimimasta.

Ihmiset odottivat tiettyä tulosta tulevaisuudessa; tuo tulevaisuus saapui, mutta asiat eivät käyneet niin kuin oli suunniteltu. Ja tuo aiempi toimintatapa, tuo aiempi herkkyyks, tuo aiempi aate - mitkään näistä eivät enää pidä yhtä uuden maiseman kanssa, joka nyt pitää puoliaan yhteiskunnassa.

8. Väkipalva, Valtio, ja Vallan Keskittyminen

Avoimuutensa kautta, vapautensa valita tilanteiden välillä, kykynsä sekä lykätä reaktioita että kuvitella tulevaisuuttaan, ihmisillä on myös mahdollisuus kieltää itsensä, kieltää osia ruumiistaan, kieltää ruumiinsa kokonaan kuten itsemurhassa, tai kieltää toiset ihmiset. Tämä vapaus on mahdollistanut sen, että harvat ovat epäoikeutetusti ottaneet haltuunsa sosiaalisen kokonaisuuden eli kieltäneet toisten vapauden ja aikomuksellisuuden, vähentäen toiset proteeseiksi, harvojen aikomusten välineiksi. Siinä on syrjinnän olemus, ja sen menetelmä on ruumiillinen, taloudellinen, rodullinen, seksuaalinen, uskonnollinen ja muunmuotoinen väkipalva.

Sosiaalisen säätelyn ja kontrollin elinten, eli valtion, hallitsemisen kautta väkipalva voidaan vakiinnuttaa ja ylläpitää. Tämän vuoksi sosiaalinen järjestäytyminen tarvitsee kehittyneemmän tyyppisen koordinaation, joka on turvassa kaikelta vallan keskittymiseltä, sekä yksityiseltä että valtiolliselta.

Kun väitetään, että kaikkien talouden alueiden yksityistäminen vie yhteiskunnan turvaan valtion vallalta, niin ei oteta laskuun sitä, että todellinen ongelma on monopoli tai oligopoli, joka yksinkertaisesti siirtää vallan valtion käsistä puolivaltion (para-State) käsiin, jota ei enää johda byrokraattinen vähemmistö, vaan nyt itse yksityinen vähemmistö, joka jatkaa tämän keskittymisprosessin kehittämistä.

Eri sosiaaliset rakennelmat primitiivisimmästä sofistikoituneimpaan kulkevat kaikki kohti yhä suurempaa keskittymistä. Lopulta ne saavuttavat pisteen, jossa niistä tulee liikkumattomia ja alkaa hajoamisvaihe. Uusi vaihe synnyttää uusia uudelleenjärjestäytymisen prosesseja, mutta korkeammalla tasolla kuin aiemmin.

Historian alusta asti yhteiskunta on kulkenut kohti globalisaatiota, ja tulee vielä aika, jolloin mielivaltaisen valta on maksimaalisen keskittynyt, luonteeltaan maailmanimperiumi, joka ei enää pysty kasvamaan. Tämän globaalin

järjestelmän romahtaminen seuraa kaikkien suljettujen järjestelmien rakenteellisen dynamiikan logiikkaa, jossa epäjärjestys väistämättömästi pyrkii kasvamaan.

Aivan kuten nykyisten rakenteiden prosessi on taipuvainen kohti globalisaatiota, niin inhimillistämisen prosessi kehittyy kohti ihmisen kasvavaa avautumista, ohittaen sekä valtion että puolivaltion ja suuntautuen kohti hajauttamista ja keskittymisen purkamista autonomisten sosiaalisten erityisyyksien välisen korkeamman koordinaatiomuodon hyväksi.

Päätyykö kaikki kaaokseen, jolloin sivilisaatio alkaa alusta, vai alammeko kasvavan inhimillistämisen vaiheen, ei riipu heltymättömistä mekaanisista malleista, vaan yksilöiden ja kansojen aikomuksista, heidän omistautumisestaan maailman muuttamiseen, ja vapauden siveysopista, joka jo määritelmältään on jotain, jota ei voi pakottaa. Emmekä pyri enää muodolliseen demokratiaan, jota tähän asti ovat hallinneet eri puolueiden erityisedut, vaan sen sijaan todelliseen demokratiaan, jossa suora osallistuminen voidaan toteuttaa välittömästi - kiitos kommunikaatioteknologian, joka on joka päivä kyvykkäämpi toteuttamaan tämän.

9. Inhimillinen Prosessi

Ne, jotka ovat vähentäneet toisten ihmisyyttä, ovat niin tehdessään väistämättä tuottaneet uutta kipua ja kärsimystä ja sytyttäneet uudestaan yhteiskunnan sydämeen ikivanhan taistelun luonnollisia vastoinikäymiä vastaan - mutta nyt niiden välillä, jotka haluavat "luonnollistaa" toiset ihmiset, yhteiskunnan ja historian, ja sorrettujen, joilla on tarve inhimillistää itsensä inhimillistettäessä maailma. Siksi inhimillistämisen on esineellistämisen ylittämistä ja jokaisen ihmisen aikomuksellisuuden sekä tulevaisuuden ensisijaisuuden (yli nykyisen tilanteen) tunnustamista.

Juuri mielikuva ja esitys tulevaisuudesta, joka on sekä parempi että mahdollinen, sallii nykyisyyden muuttamisen ja tekee kaiken vallankumouksen ja muutoksen mahdolliseksi. Siksi sortavien olosuhteiden paine ei itsessään ole tarpeeksi, jotta muutos käynnistyisi, vaan pikemminkin on tarpeellista ymmärtää, että sellainen muutos on mahdollinen ja että se riippuu inhimillisistä teoista.

Tämä taistelu ei ole mekaanisten voimien välinen taistelu, se ei ole luonnollinen reaktio. Se on pikemminkin inhimillisten aikomusten välinen taistelu. Ja juuri tämä antaa meille luvan puhua sortajista ja sorretuista, oikeudenmukaisista ja epäoikeudenmukaisista, sankareista ja pelkureista. Tämä on ainoa asia, joka antaa harjoittaa merkityksellisesti sosiaalista solidaarisuutta ja omistautumista niiden vapauttamiselle, jotka kärsivät syrjinnästä, olivat he sitten enemmistö tai vähemmistö.

Tarkempia harkintoja varten, mitä tulee väkivaltaan, valtioon, instituutioihin, lakiin ja uskontoon, ja jotta tämän lyhyen kirjeen rajat eivät ylittyisi, kehotan kääntymään teoksen puoleen, jonka nimi on Inhimillinen Maisema. En usko, että inhimillisten tekojen merkitys liittyisi järjettömiin mullistuksiin tai "hyödyttömiin intohimoihin", jotka päättyvät vain merkityksettömyyden hajoamiseen. Uskon, että ihmiskunnan kohtaloa ohjaa tarkoitus, ja että kun ihmiset tulevat yhä tietoisemmaksi tästä tarkoituksesta, tästä aikomuksesta, niin se avaa tien kohti universaalialta inhimillistä kansakuntaa.

Se mitä olemme aiemmin nähneet tekee hyvin selväksi, että inhimillinen olemassaolo ei yksinkertaisesti ala ja lopu itseensä sulkeutumisen noidankehään, ja että eheyteen pyrkivän elämän täytyy avata itsensä ja laajentaa vaikutuksensa kohti ihmisiä ja sosiaalisia ympäristöjä, esittäen ei ainoastaan käsitteen tai muutamia ajatuksia, vaan täsmällisiä tekoja, jotka laajentavat vapauden kasvua.

Seuraavassa kirjeessä jätän nämä tiukan opilliset aiheet keskittyäkseni jälleen kerran sellaisiin aiheisiin, jotka liittyvät nykyiseen tilanteeseen ja henkilökohtaiseen toimintaan sosiaalisessa maailmassa.

Lämpimin terveisin
Silo

Viides kirje
04 / 06 / 1992
Rakkaat Ystävät!

Tapaan monia ihmisiä, jotka ovat huolestuneita tapahtumien nykyisestä kehityksestä. Usein huomaan olevani sellaisten henkilöiden seurassa, jotka ovat olleet aktivisteja edistyksellisissä poliittisissa puolueissa ja järjestöissä. Monet heistä eivät ole vielä toipuneet shokista, jonka he saivat "reaalisosialismin" romahduksesta. Tänä päivänä kaikkialla maailmassa sadat tuhannet aktivistit valitsevat rajoittua päivittäisiin toimiinsa. Sellaisen asenteen kautta he antavat

ymmärtää, että heidän vanhat ihanteensa ovat loppuunkäsiteltyjä. Mikä minulle edusti yhtä uutta askelta keskittyneiden rakenteiden hajoamisessa -- askelta jota tosiaan olikin odotettu yli kaksikymmentä vuotta -- oli heille yllättävä katastrofi.

Mutta tämä ei ole oikea aika sille että kaikki vain katoavat paikalta, koska kun nykyinen poliittinen muoto hajoaa, niin voimien epätasapaino avaa tien järjestelmälle, joka on hirviömäinen sekä käytäntönsä että suuntautumisensa osalta.

Muutamia vuosia sitten otin osaa julkiseen tapahtumaan, jossa iäkkäämmät työläiset, työläisäidit lapsineen sekä pienet nuorisoryhmät kohottivat nyrkkinsä yhteislaulunsa tahdissa. Liput liehuivat ja mahtavien taistelulaulujen kaiku raikui läpi maiseman. Nähdessäni tämän ihmettelin, kuinkahan paljon aitojen vakaumusten liikuttamaa hyvää tahtoa, riskinottoa, tragediaa ja työtä on turhaan menetetty, johtunut harhateille, jotka johtavat kaikkien muutoksen mahdollisuuksien kieltämiseen.

Kuinka olisinkaan tahtonut säestää tuota koskettavaa näkymää laululla vanhojen aktivistien ihanteille -- niiden, jotka eivät piitaneet tuloksista, vaan pysyivät vahvoina taistossaan. Kaikki tämä herätti minussa valtavaa hämmennystä, ja tänään, välimatkan päästä, kysyn itseltäni: Mitä on tapahtunut kaikille niille hyville ihmisille, jotka taistelivat solidaarisesti jonkun suuremman puolesta kuin heidän omat välittömät etunsa - sen puolesta, mitä he uskoivat olevan maailmoista parhaan? En ajattele ainoastaan niitä, jotka kuuluivat enemmän tai vähemmän institutionaalisiin poliittisiin puolueisiin, vaan kaikkia heitä, jotka päättivät elämällään palvella oikeudenmukaiseksi tuntemaansa aatetta. Eikä heitä tietenkään voi arvioida pelkästään luettelemalla heidän virheitään tai luokittelemalla heidät pelkiksi tietyn poliittisen filosofian edustajiksi. Nykyään on välttämätöntä elvyttää inhimillinen rohkeus ja innostaa ihmisten ihanteita uuteen ja mahdolliseen suuntaan.

Harkiten uudestaan tähän asti kirjoittamaani pyydän anteeksi niiltä, jotka eivät ottaneet osaa noihin liikkeisiin ja toimintoihin ja jotka ehkä siksi kokevat nuo aiheet vieraiksi. Samalla huomauttaisin heille, että on tärkeää pitää mielessään nämä asiat, jotka liittyvät kovin suoraan inhimillisten tekojen arvoihin ja ihanteisiin. Tällaisia aiheita tämä kirje käsittelee, ehkä vähän tiukasti, mutta aikomuksena on ravistaa harteilta se tappiomieliala, joka näkyy saaneen niin syvällisen otteen taistelijan sielusta.

1. Kaikkein tärkein asia: tietää, haluaako elää ja missä olosuhteissa niin tahtoo tehdä.

Tänään miljoonat ihmiset taistelevat selvittääkseen, tietämättä kykenevätkö he huomenna voittamaan nälän, sairauden ja heitteillejätön. Heidän hätänsä on niin äärimmäistä, että heidän jokainen yrityksensä välttää ongelmiaan vain tekee heidän elämästään entistäkin monimutkaisempaa. Eikö heidän sitten pitäisi tehdä mitään, pysyä vain tilassa joka itse asiassa on lykättyä itsemurhaa? Pitäisikö heidän yrittää jotain epätoivoista? Minkälaiseen toimintaan he ovat valmiita, minkälaisia riskejä he ovat valmiita kohtaamaan, minkälaisia näköaloja he ovat valmiita omaksumaan? Mitä pitäisi niiden, jotka taloudellisista, yhteiskunnallisista tai yksinkertaisesti henkilökohtaisista syistä huomaavat olevansa äärimmäisessä tilanteessa, tehdä? Tärkein kysymys tulee aina olemaan: tietää, haluaako elää, ja päättää, missä olosuhteissa.

2. Inhimillinen vapaus, kaiken merkityksen lähde.

Jopa ne ihmiset, jotka eivät katso olevansa millään tavoin äärimmäisessä tilanteessa, nykyään miettivät sitä, että voiko heidän nykyisistä olosuhteistaan rakentua tulevaisuudessa pätevä elämäntapa. Jopa ne, jotka eivät mielellään ajattele tilannettaan, tai jotka siirtävät vastuun siitä toisille, valitsevat elämäntapansa. Valinnanvapaus on todellista siitä hetkestä lähtien, kun kyseenalaistamme elämämme ja harkitsemme, missä olosuhteissa tahdomme elää. Sitten taistelemme tuon tulevaisuuden puolesta tai ehkä emme, mutta valinnanvapaus on aina läsnä. Ja vain tämä inhimillisen elämän tosiasia voi oikeuttaa sen, että on olemassa arvoja, moraali, laki ja velvollisuuksia. Toisaalta tämän saman tosiasian vuoksi voimme myös kumota kaiken sellaisen politiikan, sosiaalisen järjestäytymisen muodon ja elämäntavan, joka määrätään voimaan oikeuttamatta sen tarkoitusta, perustelematta kuinka se oikeastaan on nykymaailman kouriintuntuvan ihmisen palveluksessa. Kaikki moraalit, lait tai sosiaaliset muodot, jotka perustuvat periaatteisiin, joiden oletetaan olevan inhimillistä elämää tärkeämpiä, asettavat ihmiselämän sattuman varaan, kieltäen sen olennaisen merkityksen, vapauden.

3. Aikomus, kaiken toiminnan ohjaaja.

Synnymme olosuhteisiin, joita emme ole valinneet. Emme ole valinneet ruumistamme, luonnollista ympäristöämme, yhteiskuntaamme, tai aikaa ja paikkaa, jossa onneksemme tai epäonneksemme satumme olemaan. Tämän vuoksi meille on annettu vapaus tehdä itsemurha tai jatkaa elämistä - vapaus harkita olosuhteita, joissa tahdomme elää. Voimme kapinoida sortoa vastaan ja voittaa tai kuolla työssämme; voimme taistella aatteen puolesta tai tehdä sortovallan toiminnan helpoksi; voimme hyväksyä elämänmallin tai yrittää muuttaa sitä. Ja voimme myös erehtyä valinnassamme.

Voisimme ajatella, että hyväksymällä kaiken mikä on vakiintunut yhteiskunnassa, riippumatta siitä kuinka kiero se on, sopeudumme yhä täydellisemmin ja sitä kautta elinolosuhteemme parantuvat. Tai sen sijaan voisimme ajatella, että kyseenalaistamalla kaiken, tekemättä erottelua sen välillä mikä on tärkeää ja mikä toisarvoista, laajennamme vapautemme alaa -- mutta todellisuudessa valtamme muuttaa asioita vähenisi ja meistä tulisi yhä sopeutumattomampia. Tai näiden sijaan voisimme asettaa ensisijaisiksi toiminnot, jotka laajentavat vaikutustamme uuteen suuntaan, sellaiseen suuntaan, joka on meille mahdollinen ja joka tekee olemassaolostamme merkityksellisen. Joka tapauksessa meidän täytyy valita olosuhteiden, tarpeiden välillä, ja teemme sen aikomustemme mukaan ja itsellemme ehdottamamme elämänsuunnitelman mukaan. Tietenkin itse aikomuksemmekin voi edelleen muuttua, kun kuljemme sattumaista polkuamme.

4. Mitä meidän pitäisi tehdä elämillämme?

Tämä ei ole mikään teoreettinen kysymys. Voimme kysyä itseltämme tämän kysymyksen vain suhteuttaen sen kouriintuntuvaan tilanteeseen, jossa elämme, ja olosuhteisiin, joissa toivoisimme elävämme. Nyt elämme tiettyssä yhteiskunnassa ja suhteessa toisiin ihmisiin, ja kohtalomme kietoutuu heidän kohtaloihinsa. Jos uskomme, että nykyisellään kaikki on hyvin ja yksilöllinen ja yhteiskunnallinen tulevaisuus vaikuttaa tyydyttävältä, niin meidän tarvitsee vain jatkaa samaa rataa, ehkä pienin muutoksin, mutta varmastikin samaan suuntaan. Jos sen sijaan ajattelemme, että elämme väkivaltaisessa ja epäoikeudenmukaisessa yhteiskunnassa, joka on täynnä kaikenlaista epätasa-arvoa ja joka on maailmalliseen muutokseen liittyvien loputtomien kriisien ahdistama, niin heti harkitsemme tarvetta syvällisiin henkilökohtaisiin ja sosiaalisiin muutoksiin.

Kun nyt maailmanlaajuinen kriisi tempaa meidät mukaansa, menetämme vakaat vertauskohdat ja tulevaisuutemme suunnittelemisesta tulee yhä vaikeampaa. Sitäkin vakavampaa on kyvyttömyytemme toteuttaa eheää toimintaa tilanteen muuttamiseksi, sekä koska tutut ponnistelun muodot ovat epäonnistuneet että koska sosiaalisen verkon hajoaminen tekee merkittävien ihmismäärien liikkeelle saamisesta yhä vaikeampaa.

Tietysti meille tapahtuu sama mikä tapahtuu jokaiselle, joka kokee nykyiset vaikeudet ja aavistaa, kuinka paljon olosuhteet itse asiassa ovat pahentumassa. Kukaan ei voi eikä tahdo käydä toimintaan, joka on tuomittu epäonnistumaan - toisaalta kukaan ei myöskään voi vain antaa asioiden jatkua tällä tavoin.

Pahinta tässä on se, että toimimattomuudellamme avaamme oven yhä suuremmalle epätasa-arvolle ja epäoikeudenmukaisuudelle. Sellaiset syrjinnän ja hyväksikäytön muodot, jotka luultiin voitettujen jo kauan sitten, nousevat esiin pontevammin kuin koskaan. Kun sekavuus ja kriisi on tätä luokkaa, niin mikä estäisi uusia hirviömäisyyksiä toimimasta sosiaalisina vertauskohtina; muotoina, joiden edustajat eivät pelkästään julista, vaan myös pakottavat voimaan, mitä joka ikisen meistä on tehtävä? Sellaiset alkukantaiset tapaukset tulevat yhä mahdollisemmiksi, koska nykyään niiden yksioikoinen sanoma leviää niin helposti ja saavuttaa ne, jotka huomaavat olevansa ääritilanteessa.

Yhä useampi ihminen, riippumatta tietomäärästä, on tullut johtopäätökseen, että tilanne on kriittinen suunnilleen siten kuin se tässä on määritely. Siitä huolimatta vaihtoehto, jota he seuraavat yhä yksisilmäisemmin, on keskittyä vain omiin asioihinsa ja olla piittaamatta toisten vaikeuksista ja kaikesta siitä, mitä heidän ympärillään sosiaalisessa viitekehyksessä tapahtuu.

Usein samalla, kun ylistämme niitä vastalauseita, joita toiset tekevät vallitsevaa järjestelmää vastaan, olemme itse hyvin kaukana siitä, että yrittäisimme tehdä mitään, mikä voisi itse asiassa muuttaa noita olosuhteita. Tiedämme, että nykyään demokratia on vain muodollista, koska sitä ohjaavat taloudellisten eturyhmien määräykset. Mutta kun meitä kiristetään joko tukemaan tuota järjestelmää tai tekemään mahdolliseksi diktatuurien syntyminen, niin pesemme kätemme äänestämällä suuria puolueita kuin aivottomat koneet.

Emme edes ajattele, että pienten puolueiden puolesta äänestäminen ja sen ehdottaminen toisille voisi muodostua mielenkiintoiseksi ilmiöksi tulevaisuudessa. Emme ajattele, että yhteiskuntaa voisi merkittävällä tavalla eheyttää muodostamalla ja tukemalla uusia ammattiyhdistyksiä, jotka eivät synny vakiintuneiden raamien sisältä.

Hylkäämme juurekkaan työn naapurustoissa, yhteisöissä, kaupunginosissa ja välittömässä ympäristössämme, koska näemme sen liian rajoittuneena - vaikka tiedämme, että juuri sieltä sosiaalisen verkon uudelleenjärjestäminen alkaa, kun kriisi lopulta valtaa keskitetyt järjestelmät.

Mieluummin osallistumme pinnallisuuden, eliittien ja mielipiteenmuodostajien peliin, kuin pidämme korvamme viritettynä ihmisten lausumattomille muutostoiveille. Protestoimme taloudellisten ryhmien hallitsemaa mediaa sen sijaan että käynnistäisimme vaikuttamisen pienissä ympäristöissä ja kaikissa sosiaalisen vuorovaikutuksen kapeissa tilaisuuksissa. Ja jos edelleen olemme aktiivisia jossain edistyksellisessä poliittisessä järjestössä, niin pyörimme ympäriinsä ja kalastelemme lehdistötilaa jollekin epäyhtenäiselle hepulle, jollekin "persoonalle", joka voi edustaa virtaustamme, koska hän on vallitsevan järjestelmän tiedonvälittäjän mielestä maukas.

Pohjimmiltaan kaikki tämä tapahtuu koska uskomme, että olemme hävinneet emmekä voi muuta kuin hiljaa kerätä

katkeruutemme. Ja tuota tappiota kutsumme "omalle elämällemme omistautumiseksi". Samalla "oman elämämme" ristiriidat kasautuvat ja yhä enemmän menetämme merkityksen ja kyvyn valita olosuhteet, joissa tahdomme elää. Lyhyesti sanottuna emme edes harkitse, että olisi mahdollista olla suuri muutoksen Liike, joka toimii vertauskohtana ja yhdistää yhteiskunnan myönteisimmät tekijät. Ja tietenkin tämä itsepetos estää meitä esittämästä itseämme itsellemme muutoksen prosessin esitaistelijoina.

5. Välittömät edut ja moraalinen omatunto.

Meidän on valittava olosuhteet, joissa tahdomme elää. Jos toimimme elämänsuunnitelmamme vastaisesti, niin emme pääse pakoon ristiriidalta, joka jättäisi meidät pitkän onnettomuuksien ketjun armoille. Ja jos ottaisimme tuon suunnan, niin millä voisimme jarruttaa elämämme tapahtumia? Vain välittömillä eduilla. Tuollaisessa hyötyperiaatteen, omanvoitonpyyntiin perustuvassa elämässä saattaisimme joutua kaikennäköisiin ääritilanteisiin, joista sitten yrittäisimme paeta uhraten kaikki arvot ja merkitykset, koska pääasiallinen päämäärämme olisi välitön etu.

Välttääksemme vaikeuksia yrittäisimme vetäytyä kaikista sellaisista sitoumuksista, jotka saattaisivat viedä meitä lähemmäs ääritilanteita - mutta miten kävisi? Samat tapahtumat asettaisivat meidät taas asemiin, joita emme olleet valinneet. Ei tarvitse olla hirveän hienostunut ymmärtääkseen, että sama asia tapahtuu myös lähimmäisillemme, jos heillä on sama asenne. Jos he pyrkivät saamaan samat edut, eivätkö he silloin ole meitä vastaan? Mikä estää, ettei kokonainen yhteiskunta ottaisi samaa suuntaa? Sellaisessa rajattoman mielivallan tilanteessa raaka voima nousee kaiken edelle. Kun sitä vastustetaan, se määrää väkivallalla. Kun sitä ei vastusteta, riittää suostuttelun käyttäminen; suostuttelu tukeutuu kestäättömiin arvoihin, joihin kaikkien on alistuttava, vaikka sydämiemme syvyyksissä koemme, kuinka merkityksetöntä elämästä on tullut. Ja jos tämä tulee tapahtumaan, niin se on merkki Maan epäinhimillistymisen voitosta.

Valita elämänsuunnitelma ulkoapäin määräytyneissä olosuhteissa on kaukana pelkästä eläimellisestä reaktiosta. Päinvastoin, se on ihmisyyden oleellisin piirre. Ja jos poistamme tuon laadun, johon inhimillisyys perustuu, niin tukimme ihmiskunnan historian, ja silloin odotettavissa on vain askel askeleelta pahempaa tuhoa. Jos luovumme oikeudesta valita elämänsuunnitelma ja yhteiskunnallinen ihanne, niin huomaamme, että jäljelle jää vain lain, arvojen ja merkitysten irvikuvia. Näissä puitteissa, mitä sitten pitäisimme yllä, kun vastaamme nousee kaikki tämä neuroottisuus ja kuohunta, jota alamme kokea ympärillämme?

Jokainen meistä tulee katsomaan, mitä tehdä elämällään, mutta jokaisen tulisi olla tietoinen siitä, että heidän tekonsa ulottuvat pitemmälle kuin vain heihin itseensä, ja näin on niin pienimpien kuin suurimpien vaikuttamiskykyjen suhteen. Kaikissa elämän suuntaan liittyvissä tilanteissa valinta on väistämätön: joko eheyttävät teot, joilla on tarkoitus, tai sitten välittömän tilanteen sanelemat ristiriitaiset teot.

6. Päämäärien uhraaminen mahdollisuuksille menestyä: Joitakin tavanomaisia virheitä.

Jokaisen, joka on omistautunut yhteistoimintaan; jokaisen, joka toimii toisten kanssa saavuttaakseen tarkoituksellisia sosiaalisia päämääriä, tarvitsee olla selvillä monista epäkohdista, jotka ovat menneisydessä tarvelleet parhaimmat tarkoitukset. Historiankirjat ja henkilökohtainen muistimme ovat täynnä naurettavaa machiavellilaista juonittelua, henkilöristiriitojen asettamista yhteisesti sovittuja päämääriä tärkeämmäksi ja kaikenlaista käskyvaltiuskäyttäytymistä.

Millä oikeudella kukaan voi käyttää oppia, toimintasuunnitelmaa, inhimillistä organisaatiota, vain työntääkseen syrjään tärkeysjärjestyksen, jonka he itse ovat ilmaisseet? Mitä oikeutta meillä olisi ehdottaa toisille päämäärä ja kohtalo, ja sitten myöhemmin asettaa ensisijaiseksi arvoksi joku oletettu menestys tai hetkellinen tarve? Mitä eroa on tässä ja pragmatismissa, jota väitämme inhoavamme? Jos seuraisimme sellaista tietä, niin miten voisi olla mitään eheyttä ajattelumme, tunteidemme ja tekojemme välillä?

Kaikkina aikoina "instrumentalistit" ovat tehneet saman moraalisen petoksen: esittäneet toisille innostavan tulevaisuudenkuvan ja saaneet itselleen välittömästi mielikuvan menestyksestä. Mutta kun he sitten uhraavat sovitun aikomuksen, niin he tekevät mahdolliseksi kaikenlaisten petosten sopimisen sen puolueen kanssa, jota vastaan he väittävät taistelevansa. Ja tämä siveettömyys sitten oikeutetaan jollain "tarpeella", joka muka jotenkin sisältyi alkuperäiseen ehdotukseen.

Pitäisi olla selvää, että en puhu sellaisista olosuhteiden ja taktiikoiden muutoksista, jotka liittyvät sovittuihin päämääriin (päämääriin, jotka alunperin saivat ihmiset liikkeelle) tavalla, jonka kaikki osalliset ymmärtävät. Enkä viittaa virhearviointeihin, joita saattaa käydä toteutettaessa kouriintuntuvia tekoja. Nämä huomioid kohdistuvat moraalityönteeseen, joka vääristää aikomuksia ja jota vastaan on välttämätöntä olla varuillaan. On tärkeää olla tarkkaavainen itseään kohtaan aktivistina, ja myös selittää tämä toisille, jotta he ymmärtävät ennalta, että jos he pettävät sovitun, niin meidän kätemme jäävät yhtä vapaiksi kuin heidän.

No, tietysti on olemassa koko lauma näppäriä temppuja, joiden avulla voi käyttää toisia ihmisiä hyväkseen, eikä ole mitenkään mahdollista koota sellaisista jotain kaikenkattavaa luetteloa. Emmekä me ryhdykään miksiäkään "moraalisiksi sensoreiksi", koska onhan selvää, että sellaisen asenteen takana on tukahduttava tietoisuuden muoto. Sellaisten ihmisten päämääränä on sabotoida kaikkea sitä toimintaa, jota he eivät hallitse, ja sillä tavoin jähmettää työtoverinsa molemminpuoliseen epäluottamukseen. Ja kun he kulissien takana siirtävät joltain toiselta alueelta muka arvoja, joiden perusteella he arvostelevat tekojamme, on hyvä muistaa, että mikä siinä on kyseenalaista on heidän "moraalinsa", joka ei ole sama kuin meidän. Miksi sitten sellaiset ihmiset valitsivat olla meidän kanssamme? Lopuksi, on tärkeää olla tietoinen ei-täysin-rehellisestä "kestävästä kehityksestä", "vähitellen etenemisestä", jota käytetään tilanteiden muokkaamiseksi kunnes itse asiassa tullaan vastakkaiseen kuin esitettyyn päämäärään. Sellainen asenne on kaikilla niillä, jotka ovat seurassamme toisista syistä kuin ilmaisemansa syyt. Heidän mielensä suuntautuminen on alusta alkaen kieroutunut ja odottaa vain toteutumisen mahdollisuutta. Ennen sitä he vähitellen laajentavat kielipeliään, joka - suoraan tai salassa - vastaa kaksinkertaista kirjanpitoa. Tämä asenne löytyy melkein aina niitten ihmisten parista, jotka jonkun taisteluhenkisen järjestön nimissä hämäävät hyväuskoisia aktivisteja. Samalla he ponnistelevat, jotta vastuu heidän väärinkäytöksistään kaatuisi aitojen taistelijoiden harteille.

En pyri tällä rypemään niissä tutuissa "sisäisissä ongelmissa", jotka vaikuttavat kaikkeen inhimilliseen järjestäytymiseen. Minusta vain tuntuu, että on hyödyllistä paljastaa opportunisti, josta syntyy tuollainen käytös, jossa tuodaan esiin liikuttava tulevaisuudenkuva ja saadaan itselle välitön mielikuva menestyksestä.

7. Toissijaisen Valtakunta.

Nykyinen meno on sellaista, että kaiken merkkiset ja -karvaiset kriitikot ottavat syyttäjän roolin ja vaativat meitä selittelemään. He käyttäytyvät kuin meidän tulisi todistaa viattomuutemme heille ja olettavat, että sellainen asenne kertoo heidän vilpittömyydestään. Huomionarvoista tässä on, että heidän perustaktiikkansa on kaiken toissijaisen korostaminen ja, sen seurauksena, tärkeimpien kysymysten hämärtäminen.

Tuo asenne muistuttaa yritysten sisäisen demokratian käytäntöä. Työntekijät saattavat esimerkiksi keskustella, pitäisikö toimiston pöytien olla lähempänä vai kauempana ikkunoista ja pitäisikö ripustaa kukkia tai maalata seinät, mikä itsessään ei ole paha. Sitten he äänestävät ja enemmistö päättää huonekalujen kohtalon ja maalin värin, eikä tämäkään itsessään ole paha. Mutta kun tulee aika keskustella ja ehdottaa, että äänestettäisiin johtamisesta ja toimintatavoista, syntyy aavemainen hiljaisuus... kaikki ajatukset demokratiasta jäädytetään välittömästi, koska todellisuudessa asustamme toissijaisen valtakunnassa.

Mitään sen kummempaa ei ole odotettavissa järjestelmän "syyttäjiltä". Yhtäkkiä joku toimittaja ottaa tuon roolin ja esimerkiksi vihjailee, että mieltymyksemme tietynlaiseen ruokaan vaikuttaa jotenkin epäilyttävältä, tai vaatii, että "ottaisimme kantaa" päivänpolttaviin aiheisiin kuten urheilu, astrologia ja katekismus. Häneltä ei tietenkään koskaan puutu jotain kömpelöä syytöstä, johon meidän sitten muka pitäisi vastata piittaamatta viitekehysten asettelusta tai kaikista niistä kaksimielisistä kysymyksenasetteluista ja ristiriitaisten mielikuvien kanssa temppuilemisistä.

On tärkeää muistaa, että niillä, jotka valitsevat asettua meitä vastustavien puolelle, on täysi oikeus kuulla meidän selityksemme siihen, miksi heillä ei ole mitään edellytyksiä meidän arvostelemiseemme ja miksi toisaalta meillä on täysi oikeus arvostella heitä. Heidän tarvitsee ymmärtää, että ne, joilla on tarve puolustella asennettaan vastalauseita vastaan, ovat he eivätkä me. Tietysti se, että voiko näin itse asiassa tapahtua jossain tietyssä tilanteessa, riippuu olosuhteista ja väittelevien yksilöiden taidoista, mutta on aina varsin ärsyttävää, kun ihmiset, joilla olisi kaikki oikeus ottaa tilanne haltuunsa, nöyristelevät kohdatessaan sellaista sekapäisyyttä.

Yhtä rasittavaa on katsella televisiossa esiintyviä johtajia, jotka lausahtelevat älynlälyksiään ja tanssivat kuin koulutetut karhut ohjelmanpitäjän kanssa tai alistuvat kaikenlaisiin nöyryytyksiin vain päästäkseen etusivulle.

Vaikka he näkevät nämä loistavat esimerkit, monet hyvää tarkoittavat ihmiset eivät tajua, missä määrin viesti, jota he katsovat, on vääristynyt tai laimentunut siinä vaiheessa, kun joukkotiedotusvälineet julkaisevat sen suurelle yleisölle. Nämä selitykset ovat keskittyneet toissijaisen valtakunnan ulottuvuuksiin, jotka vetävät huomion pois perustavista kysymyksistä, jonka tuloksena se, mikä saavuttaa yleisön muka valistaakseen, itse asiassa hämää. Kummallista kyllä, monet edistyskelliset ihmiset putoavat tuohon ansaan ymmärtämättä kovin hyvin, kuinka se, että he saavat niin runsaasti "uutisia", käytännössä pikemminkin hämmentää heitä kuin selkeyttää.

Lopuksi, kysymys ei ole siitä, että jättäisimme vastustajille asenteet, joita meidän pitäisi puolustaa. Koska muuten kuka tahansa voi päätyä vähentämään asenteemme yksinkertaiseksi turhanpäiväisyydeksi väittämällä, että hän esimerkiksi on myös "humanisti", koska hän välittää inhimillisyydestä; että hän on "väkivallaton", koska hän vastustaa sota; että hän on syrjintää vastaan, koska hänellä on musta tai kommunistinen ystävä; että hän on ympäristöihminen, koska hän on samaa mieltä siitä, että meidän pitäisi pitää huolta hylkeistä ja maaseudusta. Mutta jos väittelemme hänen kanssaan, niin hän ei kykene perustelemaan mitään niistä pinnallisuuksista, mitä hän jorisee --

ja naamio putoaa ja hänen todelliset anti-humanistiset, väkivaltaiset ja syrjivät saalistajan kasvonsa paljastuvat. Ylläolevat huomiot toissijaisen valtakunnasta eivät ole mitään uutta, mutta kannattaa välillä varoittaa niitä naiiveja aktivisteja, jotka yrittävät tuoda ajatuksiaan esiin eivätkä ole vielä tajunneet, kuinka omituinen onkaan tämä toissijaisen valtakunta, johon heidät on suljettu. Tällaisen kirjeen, joka ei ehkä juurikaan liity omiin ongelmiisi ja etuihisi, lukeminen saattaa aiheuttaa levottomuutta. Toivon, että osaat jättää sen omaan arvoonsa, ja uskon, että seuraavassa kirjeessä voimme edetä miellyttävämpiin aiheisiin.

Lämpimin terveisin
Silo

Kuudes kirje
05 / 04 / 1993

Rakkaat ystävät,
useat kirjeitteni lukijat edelleen vaativat tarkempia määritelmiä sosiaalisen ja poliittisen toiminnan suhteen, sekä näköaloja, miten sellaiset pyrkimykset muuttaisivat asioiden nykyisen tilan. Siihen voisin yksinkertaisesti vain toistaa, mitä sanoin ensimmäisen kirjeen alussa: "Nyt jo jonkin aikaa olen saanut kirjeitä useista maista. Kirjeissä pyydetään, että selittäisin tai syventäisin tiettyjä aiheita, joita olen käsitellyt kirjoissani. Suurimmaksi osaksi on etsitty selvityksiä kouriintuntuvista kysymyksistä, kuten väkivalta, politiikka, talous ja ympäristö, sekä sosiaaliset ja henkilöiden väliset suhteet. Kuten huomaatte, kysymykset koskevat monenlaisia asioita, ja on selvää, että vastausten pitää tulla näihin alueisiin erikoistuneilta asiantuntijoilta, jota minä en tosiaankaan ole." Mutta myöhemmissä kirjeissä viittasin noihin aiheisiin, enkä kuitenkaan kyennyt antamaan tyydyttävää vastausta pyytävälle. Kuinka noihin aiheisiin voisi vastata kirjeen luontoisessa ja pituisessa kirjoituksessa? Jäin pohtimaan tätä.

Kuten tiedätte, osallistun mielipidevirtaan, liikkeeseen, joka kolmen vuosikymmenen ajan on synnyttänyt useita instituutioita ja käynyt kaiken lajisia diktatuureja ja epäoikeudenmukaisuuksia vastaan. Tähän liikkeeseen kuuluneiden työ on kohdattu vaihtelevalla sekoituksella tiedotuksen vastaisuutta, panettelua ja harkittua vaikenemista. Kuitenkin näistä vaikeuksista huolimatta tämä liike on levinnyt ympäri maailman säilyttäen sekä taloudellisen että aatteellisen riippumattomuutensa. Jos se olisi taipunut sovinnaisuuteen ja käynyt tavanomaisiin, halpamaisiin lyhyen tähtäimen laskelmiin, niin se olisi epäilemättä saanut huomiota ja palstatilaa lehdissä. Mutta se olisi lopullisesti pyhittänyt merkityksettömyyden voiton ja kaiken sen voiton, jota vastaan tuo liike on taistellut. Liikkeen historiassa osanottajien veri on virrannut. He ovat kohdanneet vankeutta, karkoituksia ja kaikenlaisia esteitä. Ja on tärkeää muistaa se.

Liike on aina tuntenut olevansa historiallisen humanismin kannattaja, koska historiallinen humanismi painotti omantunnon vapautta ja taistelua kaikkea ajatuksenvapauden sortoa vastaan, korkeimpien inhimillisten arvojen puolesta. Mutta liikkeemme on myös tuottanut tarpeeksi teoksia ja tutkielmia vastaukseksi tälle aikakaudelle, jossa tapahtumat ovat lopulta suistuneet syvälliseen kriisiin. Vetoan näihin teoksiin ja tutkielmiin ja, niihin perustuen, selitän tässä kirjeen pituisena selvityksenä nykyajan humanistien perustavanlaatuiset aiheet ja ehdotukset.

HUMANISTISEN LIIKKEEN JULKILAUSUMA

Humanistit ovat tämän vuosisadan, tämän aikakauden naisia ja miehiä. He tunnistavat humanismin aikaisemmat historialliset vaiheet ja eri kulttuurien panokset inspiroivat heitä - eivät ainoastaan niiden kulttuurien, jotka ovat tällä hetkellä keskeisesti esillä. Toisaalta he ovat miehiä ja naisia, jotka jättävät tämän vuosisadan ja vuosituhannen taakseen ja käyvät kohti uutta maailmaa.

Humanistit kokevat, että heidän historiansa on hyvin pitkä, ja että heidän tulevaisuutensa tulee olemaan vielä pidempi. Optimisteina he uskovat vapauteen ja sosiaaliseen kehitykseen, ja siksi he kohdistavat katseensa tulevaisuuteen ja taistelevat nykyisen yleisen kriisin voittamisen puolesta. Humanistit ovat internationalisteja, heidän ihanteensa on universaali inhimillinen kansakunta. Heidän toimintansa kohdistuu heidän välittömään ympäristöönsä ja samalla he myös ymmärtävät, että maailma, jossa he elävät, on yksi kokonaisuus. He eivät tahdo yhdenmukaista maailmaa, vaan moninaisuuden maailman: etnisesti, kielellisesti ja tapojen puolesta moninaisen; ajatuksissa ja tavoitteissa moninaisen; uskomuksissa, sekä ateistisissa että uskonnollisissa, moninaisen; tehtävissä ja luovuudessa moninaisen.

Humanistit eivät tahdo johtajia tai mestareita. Auktoriteettihahmot tai määrääjät eivät miellytä heitä. He eivät myöskään näe itseään kenenkään edustajina tai johtajina. Humanistit eivät pidä keskitetystä valtiosta, eivätkä he myöskään tahdo "vastavaltiota" sen tilalle. He eivät halua aseistettuja jengejä - mutta he eivät myöskään tahdo niiden sijasta poliisivaltiota.

Mutta humanististen tavoitteiden ja tämän päivän maailman realiteettien väliin on noussut muuri. Joten nyt on tullut aika purkaa tuo muuri, ja siihen tarvitaan kaikkien maailman humanistien yhteenliittymä.

I. Maailmanpääoma

Tässä on se suuri universaali totuus: raha on kaikki kaikessa. Raha on hallinto, raha on laki, raha on valta. Yksinkertaisesti nähtynä raha on elanto, mutta ensisijaisesti raha on taito, raha on filosofia ja raha on uskonto. Mitään ei tehdä ilman rahaa, mikään ei ole mahdollista ilman rahaa. Ilman rahaa ei ole henkilökohtaisia suhteita. Ei ole läheisyyttä ilman rahaa, ja jopa rauhaisa yksinolo riippuu rahasta.

Mutta elämämme suhteessa tähän "universaaliin totuuteen" on ristiriitaista. Useimmat ihmiset eivät haluaisi, että asiat ovat näin. Joten olemme rahan tyrannian kohteita - tyrannian, joka ei ole abstrakti, koska sillä on nimi, edustajat, täytäntöönpanijat ja selkeät, vakiintuneet toimintatavat.

Nykyään kysymys ei enää ole feodaalitalouksista tai kansallisista elinkeinoista, tai edes alueellisista eduista. Nykyään keskustellaan siitä, kuinka nuo jäljelle jääneet historialliset talouden muodot voitaisiin parhaiten sopeuttaa uusimpiin kansainvälisen rahoituspääoman haltijoiden asettamiin käskyihin. Pääoma keskittyy maailmanlaajuisesti yhä harvempiin käsiin, vetäen kaiken mukanaan, kunnes jopa kansallisvaltion selviytyminen riippuu luotosta ja lainoista. Kaikkien on kerjättävä sijoituksia ja esiteltävä takuita, jotka takaavat, että viimeinen sana päätöksien suhteen on pankkijärjestelmällä. Lähitulevaisuudessa jopa itse yhtiöt, kaikki maaseutualueet ja jokainen kaupunki tulevat olemaan pankkijärjestelmän kiistatonta omaisuutta. Vasta-valtion aika on tulossa ja vanha järjestys lakaistaan alta pois.

Samalla perinteiset yhteishengen siteet, jotka aiemmin liittivät ihmisiä toisiinsa, ovat nopeasti purkautumassa. Näemme kuinka sosiaalinen verkko hajoaa ja sen sijaan vastaan tulee miljoonia irrallisia ja välinpitämättömiä ihmisiä - välinpitämättömiä, vaikka heidän kärsimyksensä on yhteinen. Suurpääoma ei hallitse ainoastaan objektiviteettiämme tuotantokeinojen hallinnan kautta, vaan se hallitsee myös subjektiviteettiämme, koska se hallinnoi kommunikaatiota ja tiedotusta.

Näissä olosuhteissa niillä, joilla on pääoma hallussaan, on myös valta ja teknologia, joilla he voivat järjestää sekä materiaaliset että inhimilliset resurssimme kuten heitä sattuu miellyttämään. He kuluttavat korvaamattomat luonnonvarat tyhjiin ja toimivat yhä piittaamattomammin ihmisiä kohtaan. Ja aivan kuten he ovat imeneet kaiken yhtiöistä, elinkeinoista ja kokonaisista hallituksista, samoin he ovat riistäneet jopa tieteeltä sen tarkoituksen ja vähentäneet tieteen teknologioiksi, joilla tuotetaan köyhyyttä, tuhoa ja työttömyyttä.

Humanistit eivät liioittele, kun he väittävät, että maailma on nyt teknologisesti niin kehittynyt, että tällä hetkellä laajoilla alueilla ilmenevät työllisyys-, ravitsemus-, terveydenhoito-, asumis- ja koulutusongelmat voitaisiin ratkaista erittäin nopeasti. Ainoa syy, miksi niin ei tehdä, on suurpääoman harjoittama hirviömäinen keinottelu, joka estää toiminnan.

Suurpääoma on jo kuluttanut markkinatalouksien vaiheen loppuun ja alkanut kurinalaistamaan yhteiskuntaa hyväksymään kaaoksen, jonka se on itse tuottanut. Mutta vaikka suurpääoman edustajien käskyt ja selitykset ovat yhä järjenvastaisempia, vastaanväittäjät eivät kuulu tulevan järjen leiristä. Sen sijaan synkimmät rasismin, fundamentalismin ja fanaattisuuden muodot ovat kasvussa. Ja jos tämä uusi irrationalismi ohjaa ihmisryhmiä ja kokonaisia alueita yhä vahvemmin, niin edistykseellisten voimien tila toimia rakentavasti tulee päivä päivältä pienemmäksi.

Toisaalta, miljoonat työtä tekevät ihmiset ovat jo havainneet, että sekä keskitetty valtio että kapitalistinen demokratia ovat kaksinaamaista peliä. Työntekijät nousevat kapinaan korruptoituneita ammattiliittojen johtajia vastaan ja enemmän kuin koskaan ennen kansalaiset kyseenalaistavat hallitustensa ja poliittisten puolueittensa toiminnan. Mutta on tärkeää antaa näille ilmiöille rakentava suunta, koska muuten ne jähmettyvät, eikä jäljelle jää muuta kuin spontaaneja protesteja, jotka eivät johda mihinkään. Jotta tapahtuisi jotain uutta, keskustelun taloutemme perustekijöistä on alettava kansan syvissä riveissä.

Humanisteille taloudellisen tuotannon päätekijät ovat työ ja pääoma - sen sijaan keinottelu ja koronkiskonta ovat ylimääräisiä tekijöitä. Nykyisten taloudellisten olosuhteiden vallitessa humanistit taistelevat muuttaakseen täysin sen järjestettömän epäsuhteen, joka näiden tekijöiden välillä on tähän asti ollut. Tähän asti meille on sanottu, että pääoma

saa voitot ja työn tekijät saavat palkan. Tämä kohtuuttomuus on aina oikeutettu viittaamalla "riskiin", jonka pääoma ottaa sijoittaessaan. Mutta jokainen työntekijä riskeeraa sekä nykyhetkensä että tulevaisuutensa epävarmassa tilanteessa, jossa työttömyys ja talouskriisit vaativat.

Toinen vaikuttava tekijä on yhtiöiden johtaminen ja päätöksenteon käytäntö yhtiöissä. Tulot, joita ei varata uusiin sijoituksiin, joiden kautta yritys laajenisi ja monimuotoistuisi, kasvavassa määrin suunnataan rahoitukselliseen keinotteluun, samoin kuin ne tulot, joita ei käytetä uusien työnlähteiden luomiseen.

Työntekijöiden tulisi siis pyrkiä edellyttämään, että niin suuri osa pääomasta kuin mahdollista palaisi tuotantokiertoon. Mutta niin ei voi tapahtua, ellei yhtiöiden päätöksentekoa ja johtopaikkoja jaeta osuuskunnallisesti. Miten muuten voitaisiin välttää joukkolomautukset, yritysten sulkeminen ja jopa kokonaisten elinkeinojen menehtyminen? Koska suurin vahinko tulee ali-investoinnista, vilpillisistä konkurseista, pakotetusta velanotosta ja pääoman pakenemisesta -- ei voitoista, jotka ovat kasvaneen tuottavuuden tulosta. Ja jos jotkut edelleen yrittävät kutsua työntekijöitä yhteen, jotta he ottaisivat tuotantokeinot haltuunsa kuten 1800-luvun opit neuvovat, niin heidän tulisi myös vakavasti harkita, mitä opittavaa heillä on reaalisosialismin viimeaikaisista epäonnistumisista.

Voitaisiin väittää, että jos pääomaa kohdellaan samoin kuin työtä, niin se vain nopeuttaa pääoman pakoa edullisemmille alueille. Mutta niin ei voi jatkua enää kovin kauan, koska nykyisen taloudellisen järjestelmän järjettömyys on maailmanlaajuisesti johtamassa kyllästymiseen ja kriisiin. Tuo väite - paitsi että se tunnustaa radikaalia moraalittomuutta - jättää huomiotta historiallisen prosessin, jossa pääoma hitaasti mutta varmasti siirtyy pankkijärjestelmälle. Koska niin käy, työnantajien ja liikemiesten rooliksi tulee olla pelkkiä järjestelmän palkollisia, joilta on riisuttu kaikki päätösvalta: he toimivat pitenevässä käskynjakojonossa, jossa heidän riippumattomuutensa on pelkkää pintaa. Ja kun lama edelleen syvenee, niin nuo liikemiehet alkavat miettiä näitä asioita hieman vakavammin kuin tähän saakka.

Humanistit tuntevat tarvetta toimia, ei ainoastaan työllisyyskysymysten alueella, vaan myös poliittisesti: estääkseen valtiota olemasta pelkkä kansainvälisen rahoituspääoman pillin mukaan heiluva väline, varmistaakseen, että tuotantotekijöiden välinen suhde tulee olemaan oikeudenmukainen, ja palauttaakseen yhteiskunnalle siltä kaapatun itsehallinnon.

II. Todellinen demokratia verrattuna muodolliseen demokratiaan

Demokratian rakennelma on raunioitunut, kun rakennelman perustat -- lainsäädäntö-, tuomio- ja toimeenpanovallan erottaminen, edustuksellinen hallinto ja vähemmistöjen kunnioittaminen -- ovat raunioituneet.

Yrittää erottaa lainsäädäntö-, tuomio- ja toimeenpanovalta toisistaan teorian avulla on järjenvastainen pyrkimys. Jos vaivautuu edes pintapuolisesti tutkimaan, miten nuo vallat ovat käytännössä syntyneet ja rakentuneet, niin tulee selväksi, että ne ovat läheisissä kytköksissä. Tuskin voisi olla toisin, nehän ovat yhden ja saman järjestelmän osia. Maassa toisensa jälkeen näemme, kuinka yksi vallanhaarasta saa toisista yliotteen, toimintoja sivuutetaan ja korruptio ja kohtuuttomuudet nousevat esiin -- ja joka maassa kaikki se vastaa maan muuttuvaa taloudellista ja poliittista kokonaistilannetta.

Edustuksellisen hallinnon suhteen on siitä lähtien, kun äänioikeus laajennettiin yleiseksi ja yhtäläiseksi, ajateltu, että prosessi kansanedustajien vaaleista tehtäväkauden päättymiseen on yhtenäinen, että se on yksi teko, tai kuvaannollisesti sanoen yksi näytelmän näytös. Mutta ajan kuluessa on alkanut kaikille tulla selväksi, että itse asiassa näytelmään kuuluu kaksi näytöstä: ensimmäisessä useat valitsevat harvat, ja toisessa nuo harvat pettävät useat ja edustavat intressejä, jotka eivät kuulu heidän vastaanottamaansa tehtävään. Tuota korruptiota ruokitaan poliittisissa puolueissa, jotka nyt ovat vähentyneet kouralliseksi johtajia, jotka eivät ole lainkaan kosketuksissa kansan tarpeisiin. Puoluekoneistojen avulla valtaapitävien eturyhmät rahoittavat ehdokkaita ja sanelevat sitten ohjelman, jota ehdokkaiden täytyy seurata. Asiantila paljastaa, että nykyinen edustuksellisen demokratian käsite ja käytäntö on syvässä kriisissä.

Humanistit työskentelevät muuttaakseen edustajuuskäytännön ja asettavat tärkeysjärjestyksessä ensisijaiseksi neuvot, joita väestö antaa, mikä tapahtuu kansanäänestysten ja edustajien suoran valinnan kautta. Mutta monissa maissa on vielä lakeja, jotka alistavat itsenäiset ehdokkaat poliittisille puolueille, tai pikemminkin poliittiselle pelille ja taloudellisille rajoitteille, jotka estävät heitä edes asettumasta ehdokkaaksi, ja siksi ihmiset eivät voi ilmaista tahtoaan vapaasti.

Jokainen laki tai asetus, joka vastustaa kansalaisen täyttä mahdollisuutta valita ja tulla valituksi, pilkkaa todellista demokratiaa, joka on kaikkien sellaisten laillisten rajoitteiden yläpuolella. Ja jotta mahdollisuudet todella olisivat tasavertaisia, vaalien aikaan joukkotiedotusvälineet on asetettava kansan palvelukseen ja niiden tulisi antaa kaikille ehdokkaille tarkalleen samat mahdollisuudet kommunikoida kansan kanssa.

Koska valitut edustajat säännöllisesti epäonnistuvat kampanjalupaustensa toteuttamisessa, on myös tarpeellista asettaa voimaan poliittisen vastuun lakeja, jotka asettavat niin käyttäytyneet virkamiehet arvostelun alaisiksi, valtuuksien menettämisen, viraltapanon ja diplomaattisen koskemattomuuden menettämisen mahdollisuuden alaisiksi. Nykyinen vaihtoehto, jonka vallitessa ne puolueet tai yksilöt, jotka eivät toteuta kampanjalupauksiaan, ovat vaarassa jäädä tappiolle seuraavissa vaaleissa, ei käytännössä yhtään ehkäise poliitikkojen "toista näytöstä", jossa he pettävät ne ihmiset, joita he edustavat.

Joka päivä teknologisen kehityksen kautta mahdollisuudet suorien kansanäänestysten pitämiseen kasvavat. Tämä ei tarkoita, että voitaisiin vain asettaa tärkeäksi mielipidemittaukset ja tilastotutkimukset, joita on helppo manipuloida. Kyse on todellisen osallistumisen ja suoran äänestämisen ylläpitämisestä nykyaikaisen, kehittyneen tietojenkäsittely- ja kommunikaatioteknologian avulla.

Todellisessa demokratiassa kaikille vähemmistöille tulee myöntää suojia, jotka vastaavat heidän oikeuttaan tulla edustetuksi. On myös tehtävä, mitä on tarpeen tehdä, jotta heidän mukaanlukemisensa, osallistumisensa ja kehityksensä etenisi käytännössä.

Nykyään vieraanpelon ja syrjinnän ahdistamat vähemmistöt kaikkialla maailmassa pyytävät, että heidät otettaisiin huomioon. Humanisteilla on vastuu tuoda tämä kysymys esiin kaikkialla ja johtaa kaiken syrjinnän voittamiseen tähtäävää työtä riippumatta siitä, onko kyseessä avoin vai salassa pidetty uufasismi. Taistelu vähemmistöjen oikeuksien puolesta on itse asiassa taistelua kaikkien ihmisten oikeuksien puolesta.

Keskitettyjen valtioiden -- jotka nykyään ovat pelkkiä suurpääoman tunteettomia välineitä -- pakkovallan alla monissa monietnisissä maissa kokonaiset maakunnat, alueet tai itsenäiset ryhmät alistetaan syrjinnän kohteeksi. Syrjinnän on loputtava ja on otettava käyttöön liittovaltiomallisia järjestäytymismuotoja, joiden kautta todellinen poliittinen valta palautuu noiden historiallisten ja kulttuurillisten kokonaisuuksien käsiin.

Yhteenvetona, asettaa tärkeysjärjestyksessä ensimmäiseksi aiheet pääoma ja työ, todellinen demokratia sekä valtion koneiston hajauttaminen, on yhtä kuin ohjata poliittista työtä kohti uudenlaisen yhteiskunnan luomista: joustavan yhteiskunnan, joka muuttuu jatkuvasti, sopusoinnussa ihmisten muuttuvien tarpeiden kanssa -- ihmisten, jotka tällä hetkellä tukahtuvat yhä pahemmin, koska ovat riippuvaisia epäinhimillisestä järjestelmästä.

III. Humanistinen asenne

Humanistisen toiminnan inspiraation lähteenä ei ole mielikuvituksellisia teorioita Jumalasta, luonnosta, yhteiskunnasta tai historiasta. Humanistinen toiminta alkaa elämän tarpeista, jotka koostuvat kivun välttämisestä ja nautintoon pyrkimisestä. Mutta näiden välttämättömyyksiensä lisäksi inhimilliseen elämään kuuluu tulevaisuuden ennakoiminen menneen kokemuksen perustalta ja aikomus parantaa nykyistä tilannetta.

Inhimillinen kokemus ei ole yksinkertaisesti luonnollisten ja fysiologisten valintojen ja kasautumisten tuote, kuten tapahtuu kaikissa lajeissa. Inhimillinen kokemus on sosiaalinen kokemus ja henkilökohtainen kokemus, joka suuntautuu kohti nykyisen kivun voittamista ja tulevan kivun välttämistä. Sosiaalisissa tuotoksissa kasautunut inhimillinen työ annetaan edelleen ja muutetaan sukupolvelta seuraavalle, jatkuvassa taistelussa olemassaolevien tai luonnollisten olosuhteiden parantamiseksi - jopa ihmiskehon olosuhteiden. Joten ihmiset on määriteltävä historiallisiksi olennoiksi, joilla on sosiaalinen toimintatapa, jonka avulla he kykenevät muuttamaan maailman ja oman luontonsa.

Aina kun yksilöt tai ihmisryhmät pakottavat toisia väkisin johonkin, niin he onnistuvat pysäyttämään historian ja muuttamaan uhrinsa 'luonnollisiksi' kohteiksi. Luonnolla ei ole aikomuksia, joten toisten vapauden ja aikomusten kieltäminen on heidän muuttamistaan luonnollisiksi kohteiksi; kohteiksi, joilla ei ole aikomuksia; käytettäviksi kohteiksi.

Inhimillisen kehityksen hitaassa nousussa koetaan nyt tarve muuttaa sekä luonto että yhteiskunta ja poistaa se väkivaltainen, eläimellinen alistaminen, jota ihmiset harjoittavat toisiaan kohtaan. Kun se tapahtuu, niin astumme esihistoriasta täysin inhimilliseen historiaan. Ennen kuin se tapahtuu, emme voi pitää keskeisenä arvona mitään muuta kuin ihmistä -- ihmistä sellaisena kuin ihminen on täysin toteutuneena ja täysin vapaana. Siksi humanistit julistavat: "Ei mitään ihmisen yläpuolella, eikä yksikään ihminen kenenkään toisen alapuolella."

Jos Jumala, valtio, raha tai mikään toinen kokonaisuus asetetaan keskeiseksi arvoksi, se asettaa ihmisen niille alisteiseksi ja luo ehdot, joiden mukaisesti toimiessaan yksi ihminen voi hallita toisia ihmisiä ulkoapäin ja uhrata heidät. Humanisteille tämä asia on erittäin selvä. Humanistit saattavat olla ateisteja tai uskovaisia, mutta he eivät aloita ateismistaan tai uskostaan asettaakseen maailmankuvalleen ja toiminnalleen perustan, vaan he alkavat ihmisestä ja ihmisten välittömistä tarpeista. Ja jos he ponnistellessaan kohti parempaa maailmaa uskovat löytäneensä

aikomuksen, joka kuljettaa historiaa edistykselliseen suuntaan, niin he asettavat tuon uskon tai tuon löydön ihmisen palvelukseen.

Humanisteja puhutteleva perimmäinen kysymys on: tietää, tahtoako elää, ja päättää, minkä ehtojen mukaan.

Kaikki väkivallan muodot -- ruumiilliset, taloudelliset, rodulliset, uskonnolliset, seksuaaliset, ideologiset ja muunlaiset -- joita on käytetty inhimillisen kehityksen estämiseksi, ovat humanisteille vastenmielisiä. Jokainen (kavala tai avoin) syrjinnän muoto on humanistien julkisen paheksunnan kohde.

Humanistit eivät ole väkivaltaisia, mutta ennen kaikkea he eivät ole pelkureita. He eivät pelkää kohdata väkivaltaa, koska heidän toimintansa on merkityksellistä. Humanistit liittävät henkilökohtaisen elämänsä yhteiskunnan elämään. He eivät ehdota valheellisia vastakkainasetteluja (kuten katsoa omaa elämäänsä erillisenä ympärillään olevien elämistä), ja siksi he ovat eheitä.

Miten humanismin ja anti-humanismin välinen ero on havaittavissa? Ero ilmenee seuraavissa aiheissa: humanismi arvostaa työtä, ei suurpääomaa; todellista demokratiaa, ei muodollista demokratiaa; vallan hajauttamista, ei vallan keskittämistä; syrjinnän vastustamista, ei syrjintää; vapautta, ei sortoa; elämän tarkoituksellisuutta, ei luopumista, rikoskumppanuutta ja merkityksettömyyttä. Koska humanismi perustuu valinnan vapauteen, se tarjoaa ainoan nykyajassa pätevän etiikan (käyttäytymisopin). Ja koska humanismi uskoo tarkoituksellisuuteen ja vapauteen, se erottaa virheen vilpistä ja erehtyneen petturista.

IV. Naiivista humanismista tietoiseen humanismiin

Humanismin on muutettava se, mikä nyt on pelkkiä irrallisia protesteja, tietoiseksi voimaksi, joka on suuntautunut muuttamaan taloudelliset rakenteet -- ja tämän tulisi tapahtua yhteiskunnan perustassa: siellä, missä ihmiset työskentelevät ja asuvat.

Ammattiliitoissa ja edistyksellisissä poliittisissa puolueissa työskentelevien henkevien aktivistien ponnistelut tulevat eheämmiksi, kun he muuttavat noiden kokonaisuuksien johdon ja antavat järjestöilleen uuden suunnan asettamalla ensisijaiseksi, yli kaikkien lyhyen tähtäimen huolenaiheiden, humanismin ehdottamat perustavat aiheet.

Laajat joukot opiskelijoita ja opettajia, jotka ovat jo valmiiksi herkästi reagoivia epäoikeudenmukaisuuksia kohtaan, ovat tulossa muutoksen tahdostaan yhä tietoisemmaksi, kun yleinen kriisi koskettaa heitä. Ja on selvää, että joukkotiedotusvälineitten ihmiset, jotka ovat kosketuksissa runsaiden päivittäisten tragedioiden kanssa, ovat tänään valmiuksissa toimia humanistiseen suuntaan, aivan kuten ne älymystön jäsenet, joiden tuotanto on ristiriidassa tämän epäinhimillisen järjestelmän tukemien kaavojen ja standardien kanssa.

Kun vastaan tulee niin paljon inhimillistä kärsimystä, monet kannat ja järjestöt nykyään rohkaisevat ihmisiä auttamaan pyyteettömästi riistettyjä ja syrjinnästä kärsiviä. Tilanteen mukaan järjestöt, seurakunnat, vapaaehtoisryhmät ja suuret määrät yksilöitä lähtevät liikkeelle ja antavat apunsa. Yksi noista avustuksista epäilemättä on vääryyksiin tuomitseminen. Mutta sellaiset ryhmät eivät keskitä toimintaansa ongelmat synnyttäneiden taustarakenteiden muuttamiseen. Heidän lähestymistapansa liittyy läheisemmin humanitarianismiin kuin tietoiseen humanismiin -- toisaalta noiden ponnistusten joukossa on monia tunnollisia protesteja ja toimintoja, joita voi laajentaa ja syventää.

V. Antihumanistien leiri

Kun ihmiset edelleen pysyvät suurpääoman voimien tukahduttamina, esiin nousee hajanaisia ehdotuksia, jotka vahvistuvat käyttämällä ihmisten tyytymättömyyttä hyväkseen ja kanavoimalla sen kohti syntipukkeja. Kaiken sellaisen uufasistisuuden juurena on inhimillisten arvojen syvälinen kieltäminen. Sama tapahtuu tietyissä kieroutuneissa ympäristöaatteellisissa virtauksissa, jotka pitävät luontoa ihmistä tärkeämpänä. Ne eivät enää saarnaa, että ekokatastrofi on katastrofi, koska se vaarantaa ihmiskunnan -- sen sijaan ainoa ongelma on, että ihmiset ovat vahingoittaneet luontoa.

Tiettyjen teorioiden mukaan ihminen on jotenkin myrkyttynyt ja siksi hän myrkyttää luontoa. Noissa teorioissa väitetään, että olisi ollut parempi, jos lääketiede ei olisi onnistunut sairauksien voittamisessa tai elämän pidentämisessä. "Maa ensin!" jotkut huutavat hysteerisesti, kuin natsien iskulauseita. Tuosta asenteesta on vain lyhyt askel "myrkyllisten" kulttuurien ja "epäpuhtaisten" ulkomaalaisten syrjimiseen. Näitä aatteellisia virtauksia voidaan pitää antihumanistisina, koska syvällä sisimmässään ne halveksuvat ihmistä, ja niiden oppi-isät heijastavat tuota itseinhoa, nykyään muodikkaitten nihilististen ja itsemurhaisten taipumusten mukaisesti.

Toisaalta myös merkittävä osa yhteiskuntaa koostuu hereisistä ihmisistä, jotka pitävät itseään ympäristöihmisinä siksi, että he ymmärtävät kuinka vakavia ne väärinkäytökset ovat, joita ympäristöaatte paljastaa ja tuomitsee. Ja jos tämä ympäristöaatte saavuttaa luonnettaan vastaavan perustan humanismista, niin se tulee ohjaamaan ponnistukset niitä vastaan, jotka itse asiassa luovat ympäristökatastrofit -- eli suurpääomaa ja sen tuhoisien elinkeinojen ja

liiketoimien ketjua, joka on tiiviisti kietoutunut aseellisuuden kompleksiin.

Hylkeet eivät kuulu humanistisen ympäristöaatteen tärkeysjärjestyksen huippuun, vaan ensisijaisia tehtäviä ovat nälän voittaminen, ylikansoituksen, lapsikuolleisuuden ja sairauksien voittaminen ja rakentaa edes minimaaliset asumis- ja hygieniaolet, joista on puutetta monilla puolilla maailmaa. Keskeisiä aiheita ovat työttömyys, riisto, rasismi, syrjintä ja suvaitsemattomuus maailmassa, joka on teknologisesti erittäin kehittynyt, mutta jossa siitä huolimatta luodaan vakavia ympäristöllisiä epätasapainotiloja yhä järjenvastaisemman kasvun nimissä.

Ei tarvitse mennä merta edemmäs kalaan nähdäkseen, kuinka oikeisto toimii antihumanismin poliittisena välineenä. Heidän vilpillisyytensä nousee sellaisiin äärimmäisyyksiin, että säännöllisesti joku oikeiston edustaja esittää edustavansa "humanismia". Seuratkaa esimerkiksi niitä nokkelia teologeja, jotka väittävät, että heidän teoriansa perustuvat naurettavaan "jumalakeskeiseen humanismiin". Nämä ihmiset, jotka keksivät uskonsodat ja inkvisitiot; nämä, jotka teloittivat itse länsimaisen humanismin perustajat; nyt he yrittävät omia uhriensa hyveitä. Viime aikoina he ovat menneet niin pitkälle, että he "antavat anteeksi" noiden historiallisten humanistien "harhaoppisuuden", ja niin häpeilemättömästi on näiden antihumanismin edustajien semanttinen rosvoilu, että he jopa yrittävät piiloutua käsitteen "humanisti" taakse.

Olisi tietysti mahdotonta luetella kaikkia niitä kykyjä, välineitä, teitä, muotoja ja ilmauksia, jotka antihumanismilla on käytettävissään. Mutta tämän joidenkin petollisimpien käytäntöjen esiintuomisen pitäisi auttaa pahaa-aavistamattomia humanisteja ja niitä, jotka huomaavat olevansa humanisteja, kun he harkitsevat uudelleen ajatuksiaan ja sosiaalisen käytöksensä merkitystä.

VI. Humanistiset toimintarintamat

Humanismin elinvoimana on toimintarintamien järjestäminen työpaikoilla, asuinpaikoissa, ammattiliitoissa ja sosiaalityö-, poliittisissa, ympäristö- ja kulttuurillisissa järjestöissä ja niiden välillä. Sellainen kollektiivinen toiminta mahdollistaa, että monenlaiset edistykselliset voimat, ryhmät ja yksilöt saavat vahvemman läsnäolon ja suuremman vaikutuspiirin menettämättä omia identiteettejään tai erityispiirteitään. Tämän liikkeen päämääränä on tukea voimien yhteenliittymää, joka on yhä kykeneväisempi vaikuttamaan laajoihin osiin väestöä ja ohjaamaan nykyistä sosiaalista muutosta.

Humanistit eivät ole naiiveja eivätkä ihastuneita julistuksiin, jotka sopivat romanttisemmille ajoille, ja siksi he eivät myöskään pidä ehdotuksiaan sosiaalisen tietoisuuden kehityneimpänä ilmauksena tai ajattele organisaatiotaan kyseenalaistamatta. He eivät myöskään väitä edustavansa enemmistöä. Humanistit yksinkertaisesti toimivat arvostelukykynsä mukaan ja keskittyvät sellaisiin muutoksiin, joiden he uskovat olevan sopivimpia ja mahdollisimpia näinä aikoina, joina he sattuvat elämään.

Tämä Humanistinen Julkilausuma määritteli tarkemmin tiettyjä kohtia nykyaikaisesta humanismista. Seuraavassa kirjeessä siirrymme harkitsemaan toisia asioita.

Lämpimin terveisin

Silo

Seitsemäs kirje

07 / 08 / 1993

Rakkaat ystävät,

tässä kirjeessä puhun sosiaalisesta vallankumouksesta. Mutta mitäs tämä nyt sitten oikein on olevinaan? Tietyt mielipiteenmuodostajathan ovat jo selittäneet, että reaaliosialismin romahdettua sana "vallankumous" ei enää ole muodissa. Ehkä heidän mielensä perukoilta löytyy sellainen uskomus, että kaikki vuotta 1917 edeltävät vallankumoukset olivat vain alkusoittoa "todelliselle" vallankumoukselle. Ja jos todellinen vallankumous on epäonnistunut, niin on selvää, että tästä aiheesta ei ole enää mitään sanottavaa.

Kuten tavallista, nämä oikeinajattelevat henkilöt jatkavat aatteellisen sensuurin harjoittamista ja ottavat itselleen etuoikeuden sanojen ja muodin oikeellisuuden myöntämiseen tai kieltämiseen. Näiden hengen (tai tarkemmin sanottuna median) byrokraattien näkemykset ovat edelleen täysin vastakkaiset kuin meidän. Aiemmin he uskoivat, että neuvostovallan monoliitti olisi ikuinen, ja tänään he pitävät kapitalismin voittoa todellisuutena, jota on mahdoton muuttaa. He pitävät itsestään selvänä, että kaikkien vallankumousten sisältöön kuuluu verilöyly, jonka taustalla liput hulmuavat, joukot marssivat ja johtajat elehtivät ja pitävät palopuheita.

Heidän muodostavissa maisemissaan Hollywoodin elokuvateollisuus ja Pierre Cardinin muoti olivat jatkuvasti läsnä, joten nyt kun he ajattelevat esimerkiksi islamia, niin he ajattelevat naisten kaapuja, mikä huolestuttaa heitä kovin

paljon. Ja kun he puhuvat Japanista, niin ensin he keskustelevat taloudellisesta suunnitelmasta ja sitten he viimeinkin pääsevät ilmaisemaan, kuinka närkästyneitä he ovat siitä, että kimono ei ole koskaan ollut pois käytöstä. Jos lapsena heidän kasvatukselliseen ruokavalioonsa kuului kirjoja ja elokuvia merirosvoista, niin myöhemmin heitä alkoi kiinnostaa matkat Katmanduun ja trooppisille saarille, ympäristönsuojelu ja "luomu"-tyylinen muoti. Jos he sen sijaan pitivät lännenelokuvista ja toimintaelokuvista, niin myöhemmin he tarkastelivat kehitystä kilpailusotana ja vallankumousta ruudin puitteissa.

Meidät on upotettu joukkotiedotuksen merkkien maailmaan, jossa mielipiteenmuodostajat määräävät viestinsä sanomalehtien, aikakauslehtien, radion ja television kautta; maailmaan, jossa rajallisen älyn omaavat kirjoittajat määrittelevät, mistä ylipäänsä voidaan keskustella; maailmaan, jossa järkevät ihmiset tiedottavat meille nykypäivän tapahtumista ja selittävät meille, miten asiat toimivat. Joukkio, joka saa ilmaista mielipiteitä, kerääntyy päivittäin kameroiden eteen. Siellä he astuvat esiin yksi toisensa jälkeen - siististi jonossa esiin marssii ensin psykologi, sitten sosiologi, poliittinen konsultti, muodin asiantuntija ja se journalisti, joka haastatteli Gaddafia, ja lopuksi vielä iänikuinen astrologi. Ja sitten he kaikki huutavat meille kuorossa: "Vallankumous? Mutta se on niin täydellisen passé!" Lyhyesti sanottuna, julkinen mielipide (eli julkaistu mielipide) esittää, että kaikki paranee, vaikka onkin muutamia pikku takaiskuja, ja tällä esityksellään vahvistaa vallankumouksen kuolemaa. Mutta onko joku esittänyt jonkun selkeästi jäsennetyn perustelun, joka häpäisisi nykyaikaisen vallankumouksellisen prosessin? Tähän saakka ei todella ole ilmestynyt mitään vakavampaa kuin heittoja talk-showssa. Kun mitään pontevia ja ankaraa keskustelua herättäviä näkemyksiä ei ole saatavilla, niin lienee parasta mennä suoraan asiaan.

1. Joko tuhoisa sekasorto tai vallankumous

Tämä kirjesarja esittää joitakin näkökulmia yleiseen tilanteeseen, jossa nyt elämme. Nämä selitykset johtavat seuraavaan pulmaan: Joko annamme itsemme tulla pyyhkäistyksi tapahtumien kehitystaipumusten mukana kohti maailmaa, joka on yhä mielettömämpi ja tuhoisampi, tai annamme tapahtumille erilaisen suunnan. Tämän kysymyksenasettelun taustalla toimii perustavanlaatuinen vastakkainasettelu: vapaus vastaan ennaltamääräytyneisyys, inhimillinen valinnan ja omistautumisen etsiminen vastaan epäinhimillistymiseen johtavaa mekaanisten taipumusten ja prosessien hyväksymistä.

Suurpääoman jatkuva keskittyminen maailmanlaajuiseen romahdukseen saakka tulisi olemaan epäinhimillistävä, kuten tulisivat olemaan sen seurauksetkin: nälän kiduttama, pakolaisia tulviva maailma; loputtomien taistelujen, sotatilan, sekasorron ja hellittämättömän pelon täyttämä maailma; määräysvallan väärinkäytön, epäoikeudenmukaisuuden, ja perusvapauksien syöpymisen maailma; maailma, jossa ajatuksenvapauden sorron uudet muodot tulisivat voittamaan. Olisi epäinhimillistävä mennä taas kerran saman kierroksen läpi, kunnes joku toinen sivilisaatio syntyy ja toistaa mekaanisesti samat typerät askeleet -- jos se edes olisi mahdollista sen jälkeen, kun nyt muotoutumassa oleva planetaarinen sivilisaatio olisi romahtanut.

Mutta tällaisen pitkän tarinan puitteissa yksilön oma elämä ja joka sukupolven elämä on niin lyhyt ja välittömästi läsnä, että yksilö näkee kaikkien laajemman kohtalon yksinkertaisesti laajentumana omasta kohtalostaan, pikemmin kuin oman kohtalonsa erityistapauksena laajemman kohtalon puitteissa.

Niin on, että elämät, joita ihmiset elävät tänään, kiinnostavat huomion paljon vahvemmin kuin mikään ajatus elämästä, jota he tai heidän lapsensa tulee elämään huomenna. Ja toki miljoonille ihmisille tilanne onkin niin kiperä, että heillä ei ole varaa harkita mitään oletettua tulevaisuutta, joka saattaisi toteutua.

Juuri tällä hetkellä on jo aivan liikaa tragedioita, ja tässä on enemmän kuin tarpeeksi syytä taistella, jotta kokonaistilanne muuttuisi syvällisesti. Miksi sitten puhumme huomisesta, jos tämänhetkiset painostavat ongelmat ovat niin suuria? Yksinkertaisesti siksi koska tulevaisuudenkuvaa vääristellään yhä enemmän ja meitä suositellaan kestämaan nykyiset olosuhteet kuin tämä kriisi olisi jotenkin mitätön. Heidän teoriansa sanovat, että "jokaisella taloudellisella muutoksella on sosiaalinen hintansa." Meille he sanovat: "Jotta voisimme kaikki paremmin tulevaisuudessa, teidän täytyy nyt valitettavasti kestää vähän ankarampia aikoja." Sitten he kysyvät: "Ja milloin ennen on ollut tällaista teknologiaa ja lääketiedettä, jollaista varakkaissa maissa nykyään on?" Lopuksi he vakuuttelevat: "Pian teidänkin vuoronne tulee."

Näin he työntävät meidät syrjään ja samalla heidän tekojensa kautta se railo, joka erottaa yltäkylläisyydessä elävän vähemmistön yhä suurempaa sortoa kärsivästä enemmistöstä, kasvaa edelleen. Vallitseva sosiaalinen järjestys lukitsee asiat noidankehään, joka ruokkii itseään laajentuessaan maailmanlaajuisesti järjestelmäksi, josta mikään osa planeetasta ei ole vapaana.

Toisaalta on myös selvää, että kun asenteista tulee radikaalimpia ja kun levottomuus leviää yhä laajemmalle, niin ihmiset alkavat nähdä yhteiskunnan johtajien onttojen lupausten läpi.

Tuleeko kaikki sitten päätymään kaikkien sotaan kaikkia vastaan? Onko tulevaisuutenamme kulttuuri vastaan

kulttuuria, maanosa vastaan maanosaa, alue aluetta vastaan? Onko tulevaisuutenamme etninen ryhmä toista etnistä ryhmää vastaan, naapuri naapuria vastaan ja perheenjäsen perheenjäsentä vastaan, kun ihmiset heiluvat sinne tänne ilman suuntaa kuin haavoittuneet eläimet, jotka yrittävät ravistaa irti tuskansa? Vai sen sijaan, toivotammeko kaikki eroavaisuudet tervetulleiksi, jotta niille löytyisi yhteinen suunta maailmanvallankumouksesta?

Yritän tässä ilmaista, että edessämme on valinta: joko tuhoisa sekasorto, tai vallankumous suuntana, joka ylittää sorrettujen väliset eroavaisuudet. Sanon, että sekä globaali tilanne että jokaisen yksilön erityinen tilanne tulee päivä päivältä konfliktintäyteisemmäksi, ja olisi selkeästi itsemurhaa jättää tulevaisuutensa samojen ihmisten käsiin, jotka ovat ohjanneet prosessia tähän saakka.

Enää emme elä sellaista aikaa, jolloin voi yksinkertaisesti pyyhkäistä pois kaikki vastustajat ja sitten seuraavana päivänä julistaa, että "Varsovassa vallitsee rauha". Nykyään kymmenen prosenttia väestöstä ei pysty tekemään ihan mitä huvittaa loppuille 90 prosentille.

Mutta maailmasta on tulossa yksi suljettu järjestelmä, jolla ei ole selkeää suuntaa, jonka mukaan muuttua, ja siksi pääoma ja valta vain keskittyvät keskittymistään kaiken muun kustannuksella. Tämän seurauksena tämän suljetun järjestelmän sisällä ei ole odotettavissa muuta kuin yleisen epäjärjestyksen jatkuvaa mekaanista kasvua. Ja suljettujen järjestelmien paradoksin mukaisesti jokainen yritys pakottaa järjestys kasvavaan epäjärjestykseen tulee vain edelleen kiihdyttämään tuon epäjärjestyksen kasvua. Ainoa tie ulos tästä tilasta on järjestelmän vallankumouksellistaminen, järjestelmän avaaminen inhimillisten tarpeiden ja pyrkimysten moninaisuudelle. Näissä puitteissa ehdotettuna vallankumouksen aiheesta tulee tärkeämpi kuin yleensä ja vallankumouksen laajuus ja ulottuvuudet ovat jotain paljon enemmän kuin aiempina aikoina oli edes mahdollista.

2. Mistä vallankumouksesta puhumme?

Edellisessä kirjeessä hahmottelin asenteita suhteessa aiheisiin työ vastaan suurpääoma, todellinen demokratia vastaan muodollinen demokratia, hajauttaminen vastaan keskittyminen, syrjinnän vastustaminen vastaan syrjintä ja vapaus vastaan sorto.

Jos nykyään pääoma tasaiseen tahtiin siirtyy pankkijärjestelmälle, jos pankkijärjestelmä saa yhä enemmän omistukseensa yhtiöt, valtiot, alueet ja maailman, niin vallankumous merkitsee sitä, että pankkijärjestelmä muutetaan siten, että sen palvelut tehdään saataville ilman kiskurimaista korkoa.

Jos yhtiö muodostuu niin, että pääoma saa voitot ja työläiset saavat palkkaa, ja jos yhtiön johto ja päätöksenteko ovat yksinomaan pääoman käsissä, niin silloin vallankumous merkitsee sitä, että voitot uudelleeninvestoidaan, jaetaan monenlaisiin kohteisiin tai käytetään uusien työllistämisen lähteiden luomiseen, ja että työvoima ja omistus jakaa johtamisen ja päätöksenteon.

Jos keskitetty päätösvalta sitoo maan alueiden, provinssien tai osavaltioiden kädet, niin silloin vallankumous merkitsee keskitetyn vallan uudelleenjärjestelyä niin, että alueelliset kokonaisuudet muodostavat liittovaltion, ja myös vallan hajauttamista alueellisten kokonaisuuksien sisällä paikallishallinnon hyväksi. Kaiken äänestetyt edustukset tulee perustua paikallishallintoon.

Jos maan asukkaat eivät saa tasa-arvoisesti terveyspalveluita ja koulutusta, niin silloin vallankumous merkitsee koulutusta ja terveydenhuoltoa, jotka ovat ilmaisia kaikille, koska nämä ovat ehdottomasti vallankumouksen kaksi korkeinta arvoa. Koulutuksen ja terveydenhoidon täytyy tulla nyky-yhteiskunnan varakkuuden ja vallan paradigmojen tilalle. Jos katsomme asioita niin, että koulutus ja terveydenhoito ovat tärkeimpiä, niin saamme hyvän raamin, jolla voimme käsitellä nyky-yhteiskunnan äärimmäisen monimutkaisia taloudellisia ja teknologisia haasteita. Vaikuttaa siltä, että muulla tavoin ei voi rakentaa minkäänlaista kehityskelpoista yhteiskuntaa, ei ainakaan pitämällä varakkuutta ja valtaa yhteiskunnan korkeimpina arvoina.

Kapitalistit perustelevat epäilyksiään uusia ehdotuksia kohtaan kyselemällä jatkuvasti, että mistä taloudelliset voimavarat tulisivat ja kuinka tuottavuutta kasvatettaisiin. Siten he vihjaavat, että voimavarojen lähde on pankki, jolta lainataan, eikä ihmiset, jotka tekevät työtä. Sitä paitsi mitä merkitystä tuottavuudella on, jos tämä tuottavuus vain katoaa heti niiden käsistä, jotka saivat sen aikaan?

Eikä tosiaankaan mitään valtavan ihmeellistä opittavaa ole siitä yhteiskuntamallista, joka on ollut voimassa joidenkin vuosikymmenten ajan tietyissä maanosissa (mallista, joka nyt on hajoamassa). Edistyykö terveydenhoito ja koulutus todella niin huomattavasti noissa maissa jää vielä nähtäväksi niiden kasvavien epidemioiden valossa, jotka eivät ole pelkästään fyysisiä vaan myös psykososiaalisia.

Jos koulutukseen kuuluu se, että ihmisestä tehdään autoritaarinen, väkivaltainen ja kaikkea vierasta pelkäävä, ja jos terveydenhoidon edistykseen kuuluu kasvava alkoholismi, huumeriippuvuus ja itsemurhat, niin tuo yhteiskuntamalli ei ehkä ole kovin pätevä. Humanisteina yhä ihailamme hyvinjärjestäytyneitä koulutuskeskuksia ja hyvinvarustettuja sairaaloita, ja ponnistamme sen varmistamiseksi, että ne asetettaisiin erotukseksi kaikkien ihmisten palvelukseen.

Mutta mitä tulee koulutuksen ja terveydenhoidon sisältöön ja tarkoitukseen, nykyisen järjestelmän paheksumiseen on enemmän kuin paljon perusteita.

Tässä kirjeessä puhun sosiaalisesta vallankumouksesta, jonka tuloksena ihmisten elinolosuhteet tulevat muuttumaan dramaattisesti, poliittisesta vallankumouksesta, joka tulee muuttamaan valtarakenteet, ja ennenkaikkea inhimillisestä vallankumouksesta, joka tulee luomaan omat ajatuskaavansa tuodessaan uudet esikuvat nykypäivän rappeutuneiden arvojen tilalle. Sosiaalinen vallankumous, johon humanismi pyrkii, tulee tapahtumaan saavuttamalla poliittista valtaa suorittaakseen tarpeelliset muutokset, mutta vallan saavuttaminen ei ole päämäärä itsessään. Eikä väkivalta ole tässä vallankumouksessa välttämätöntä. Mitä hyvää voisi tulla vihollisten vangitsemisesta ja teloittamisesta? Miten se eroaisi siitä, mitä sortajat ovat aina tehneet?

Intian kolonialismin vastainen vallankumous tapahtui kansan painostuksen kautta eikä väkivallan kautta; vaikka tämä vallankumous jäi epätäydelliseksi, koska sen ideologia oli rajoittunut, se kuitenkin osoitti uuden tavan toimia ja taistella. Iranin monarkian kaatanut vallankumous käynnistyi myös kansan painostuksesta; poliittisen vallan keskuksien valtaus ei ollut edes tarpeellista, kun niistä jo luovuttiin, kunnes lopulta niiden toiminta loppui kokonaan. Myöhemmin seurannut suvaitsemattomuus pilasi kaiken.

Joten vallankumoukset ovat mahdollisia monin tavoin, lukuunottaen vaalivoiton. Mutta joka tapauksessa yhteiskunnan rakenteiden repäisevä muuttaminen täytyy käynnistää heti; alkaen siitä, että asetetaan uusi lakijärjestys, joka muun muassa täysin osoittaa tuotannon uudet sosiaaliset suhteet, estää väärinkäytökset ja säätelee niitä menneisyydestä peräisin olevia rakenteita, jotka ovat parannettavissa.

Mutta nykyään elämme jähmettävässä sosiaalisessa järjestyksessä, jossa kuolemassa olevat vallankumoukset ja uudet syntymässä olevat vallankumoukset eivät kykene etenemään pitemmälle kuin puheisiin. Ne eivät kehity pitemmälle kuin järjestäytyneen jengin vaiheeseen, jos ne eivät etene kohti humanismin ehdottamaa suuntaa eli kohti sellaista sosiaalisten suhteiden järjestelmää, joka pitää ihmistä keskeisenä arvonaan eikä muita arvoja kuten esimerkiksi "tuottavuus" tai "sosialistinen yhteiskunta".

Mutta ihmisen asettaminen keskeiseksi arvoksi viittaa ajatukseen, joka on täysin erillään siitä, mitä tänään yleisesti ymmärretään "ihmisellä". Nyt käytössä olevat mallit ymmärtää ihminen ovat yhä kovin kaukana ajatuksesta ja herkkyydestä, jotka ovat tarpeellisia sen todellisuuden mikä ihminen on täydeksi haltuunottamiseksi. Kuitenkin on tärkeää huomauttaa, että ajan luottavaisen pinnallisuuden hyväksyttyjen muuttien ulkopuolella näkyy merkkejä kriittisen älykkyyden toipumisesta. Mainitakseni yhden tapauksen löydämme G. Petrovichin työstä urauurtavan näkemyksen nykyykehitykselle. Hän määrittelee vallankumouksen "oleellisesti erilaisen olemistavan luomisena, erilaisena kuin kaikki ei-inhimillinen, anti-inhimillinen ja ei-vielä-täysin-inhimillinen oleminen". Petrovich päättää samaistamalla vallankumouksen korkeimpaan olemistapaan "täyteydessä olemisena" ja "Vapaudessa-Olemisena". Jo liikkeellä oleva vallankumouksellinen aalto ilmaisee sorrettujen enemmistöjen epätoivoa, eikä tuo aalto tule pysähtymään. Mutta yksin tämä ei tule riittämään, koska sopiva suunta tälle kehitykselle ei tule esiin yksinkertaisesti "sosiaalisen käytännön" mekanismien kautta. Tänä aikana, jolloin ihminen on niin täydellisesti rajoitteiden sisään häkitetty, on pakko edetä välttämättömyyden alueelta vapauden alueelle vallankumouksen avulla. Jos tulevien vallankumousten tahdotaan olevan enemmän kuin vallankaappauksia, hyökkäyksiä palatseihin tai luokka-, etnisten tai uskonnollisten vääryyksien yksinkertaisia uudelleenmuotoiluja, niin niiden täytyy omaksua osallistava ja muuttuva luonne perustuen siihen, mikä on olennaisesti inhimillistä. Ja niiden muutosten tuolla puolen, joita ne tuottavat maittensa kouriintuntuissa olosuhteissa, niiden luonne tulee olemaan universalistinen ja niiden päämäärät maailmanlaajuiset. Joten kun me puhumme "maailmanvallankumouksesta", niin on ymmärrettävä, että jokaisen humanistisen vallankumouksen (ja jokaisen vallankumouksen, josta tulee humanistinen) luonne ja päämäärät - vaikka tuo vallankumous tapahtuisikin rajoitetulla alueella - ulottuvat pitemmälle kuin se itse. Ja jokainen sellainen vallankumous, riippumatta siitä kuinka merkityksetön sen sijainti on, tulee tuomaan osalliseksi jokaisen ihmisen olemuksen. Maailmanvallankumousta ei voi ehdottaa "menestyksen" ehdoilla, vaan pikemminkin sen todellisen inhimillistävän ulottuvuuden ehdoilla. Ja tätä uudenlaista vallankumousta vastaavasta uudenlaisesta vallankumouksellisesta tulee olemukseltaan ja toimiltaan maailman inhimillistäjä.

3. Toimintaliitot vallankumouksellisessa prosessissa

Seuraavaksi tahtoisin laajentaa aihetta tiettyihin käytännön seikkoihin: kuinka luoda tarpeelliset olosuhteet, jotta saataisiin aikaan sosiaalinen voima, joka olisi tarpeeksi eheä, järjestäytynyt ja kasvukykyinen, jotta se voisi asettua vallankumouksellisen prosessin suuntaan.

Vanhastaan on väitetty, että edistyksellisten voimien tulisi liittoutua toisten edistyksellisten voimien kanssa perustuen niihin aiheisiin, joista ollaan samaa mieltä. Mutta nykyään tuo tarkoittaa käytännössä vain "ryppäitä", joissa partisaanitoisinajattelijat roikkuvat yhdessä ilman siltoja laajempaan yhteiskuntaan. Tulos on ristiriitojen kasautuminen johtajien välille, ja johtajien rooliksi jää vain tiedotusvälineisiin pyrkiminen ja itsensä kauppaaminen

politiikan markkinoilla. Niinä aikoina, kun hyvin rahoitettu poliittinen puolue kykeni tulemaan monia hajallaan olevia toimijoita johtavaksi elimeksi, oli käyttökelpoista ehdottaa yhteisrintamia tai liittoja vaalikampanjoihin. Nykyään tilanne on muuttunut dramaattisesti, mutta siitä huolimatta perinteinen vasemmisto seuraa vanhoja käytäntöjään kuin mikään ei olisi muuttunut.

Poliittisen puolueen tehtävä nykymaailmassa on arvioitava uusiksi ja on kysyttävä, ovatko puolueet sellaisia rakenteita, jotka yhä kykenevät käynnistämään vallankumouksen. Ehkä vallitseva järjestelmä on jo nielaissut poliittiset puolueet kokonaan ja vähentänyt ne ontoiksi kuoriksi, jotka toteuttavat keinotekoisia toimintaa, jota suurpääoma ja pankkijärjestelmä hallitsevat. Siinä tapauksessa puolue, joka olisi pelkkä ylärakenne ilman inhimillistä perustaa, saattaisi saavuttaa muodollisen vallan (mutta ei todellista valtaa) eikä tuon prosessin aikana välttämättä aiheuttaisi pienintäkään perustavanlaatuista muutosta.

Nykyään poliittinen toiminta edelleen edellyttää sitä, että luodaan puolue, joka saavuttaa vaalien kautta edustuksen useilla tasoilla. Täytyy kuitenkin olla lähtökohtana selvää, että sellaisen edustuksen päämääränä on suunnata konflikti vakiintuneen vallan ytimeen. Tässä viitekehyksessä puolueen jäsen, josta tulee kansanedustaja, ei ole niin paljon julkinen toimihenkilö kuin vertauskohta, joka kutsuu huomiota järjestelmän ristiriitoihin, organisoiden taistelua vallankumouksen suuntaan. Toisin sanoen puolue tai institutionaalinen poliittinen työ ymmärretään tässä laajemman sosiaalisen ilmiön ilmauksena, ilmiön, jolla on oma dynamiikkansa. Tällä tavoin, kun puolue voi olla eniten aktiivinen vaalien aikaan, sen sijaan erilaiset väliaikaiset toimintarintamat muodostavat perustan, joka käyttää samoja vaaleja herättääkseen julkista huomiota sosiaalisia ristiriitoja kohtaan ja laajentaakseen järjestäytymistään. Kuten näkyy, tämä on merkittäväällä tavalla erilainen käsitys puoluepolitiikasta kuin perinteinen käsitys. Tosiaan vielä pari vuosikymmentä sitten puolueen ajateltiin olevan taistelun etujoukko, joka tuo yhteen eri toimintarintamat. Tässä ehdotetaan aivan vastakkaisia: Toimintarintamat järjestävät ja kehittävät sosiaalisen liikkeen perustaa ja puolueesta tulee tämän liikkeen institutionaalinen ilmaus. Sellaisen puolueen puolestaan tulee luoda olosuhteet, joiden puitteissa toiset edistykselliset poliittiset voimat voidaan tuoda täysillä mukaan; puolue ei voi edellyttää, että toiset hylkäävät identiteettinsä ja menevät vain joukon sekaan. Tämän puolueen on yllettävä oman identiteettinsä tuolle puolen ja muodostettava laajakantainen rintama toisten voimien kanssa sisällyttääkseen prosessiin kaikki ne useat edistykselliset tekijät, jotka nykyään ovat niin hajallaan. Mutta tähän ei olisi muuta kuin sopimuksia johtajien kesken, jos puolueella ei olisi todellista perustaa, joka ohjaa prosessia.

Tämä ehdotus ei kuitenkaan ole käännettävissä toisin päin eli puolue ei voi olla osa liittoa, jonka järjestävät toiset kokonaisuudet, jotka ovat vain ylärakenteita. Tässä kuvaillunlainen puolue, jonka todellinen voima tulee ruohonjuuritason järjestäytymisestä, voi muodostaa poliittisen rintaman toisten voimien kanssa vain, jos nuo toiset hyväksyvät tietyt perusehdot, jotka tämä puolue asettaa.

Harkitkaamme nyt erilaisia toimintarintamia. Sellaisten rintamien täytyy työskennellä eri maiden hallinnollisella perustasolla, keskittyen paikallishallintoon. Ajatuksena on kehittää työpaikoilla ja valittujen alueiden naapurustoissa yhteisrintamia, jotka ovat omistautuneet toimintaan, joka kohdistuu todellisiin konflikteihin, jotka on asetettu asianmukaiseen tärkeysjärjestykseen. Tällä tarkoitin, että työskentely lyhyen tähtäimen huolien liikuttamana on merkityksetöntä, jos tuo ponnistelu ei johda järjestäytymisen kasvuun ja asemaan, josta voi edetä kohti seuraavaa päämäärää. On tärkeää selvittää kaikille, kuinka oikeastaan eri konfliktit liittyvät suoraan heidän elintasoonsa, terveydenhoitoon ja koulutukseen (ja kun heidän ymmärryksensä syvenee, terveydenhoidon ja koulutuksen alueella työskentelevistä tapaa tulla suoria tukijoita ja myöhemmin jäseniä joukoissa, joita tarvitaan sosiaalisen perustan suoran järjestäytymisen luomiseen).

Sama ilmiö, mikä käy nykyisen järjestelmän poliittisille puolueille, tapahtuu myös ammattiliitoissa. Siksi en ehdota, että meidän pitäisi saada ammattiliitot hallintaamme, vaan että meidän pitäisi tuoda työntekijät yhteen sillä tavoin, että he voisivat päästä eroon aiemman johdon hallinnasta. Tällä alueella on tärkeää rohkaista kaikkia suoran äänestämisen järjestelmiä sekä kaikkia sopimuksia ja kokouksia, jotka asettavat johdolle sitoumuksia. On vaadittava, että johto joko ottaa kantaa ja esittää merkityksellisiä ratkaisuja kouriintuntuviin konflikteihin, tai heidät sivuutetaan. Ja tietysti työrintamien on muotoiltava taktiikkansa päämääränä sosiaalisen perustan järjestäytymisen kasvu.

Lopuksi, on äärimmäisen tärkeää käynnistää sosiaalisia ja kulttuurillisia instituutioita, jotka toimivat ruohonjuuritasolta lähtien, koska sillä tavoin yhteisöt, jotka kärsivät syrjinnästä tai vainosta, voivat tulla yhteen ihmisoikeuksien kunnioittamisen puitteissa ja löytää yhteisen suunnan erityisistä eroistaan huolimatta. Väittämä, että jokaisesta syrjinnän kohteena olevasta etnisestä ryhmästä, yhteisöstä tai ihmisryhmästä pitää itsestään tulla tarpeeksi vahva kohdatakseen vääräyden, jota heitä kohtaan harjoitetaan, kertoo väittäjien olevan merkittäväällä tavalla epätietoisia tilasta, jossa nykyään kaikki olemme. Tuon väittämän taustalta löytyy oletus, että vieraiden elementtien kanssa "sekoittuminen" tulee aiheuttamaan identiteetin menetyksen, kun todellisuudessa nimenomaan eristäytyneisyys jättää heidät esille ja helposti pois pyyhittäviksi, tai jättää heidät tilanteeseen, jossa heistä tulee niin radikaaleja, että heidän tuomitsijansa voivat oikeuttaa suoran toiminnan heitä vastaan. Vähemmistölle, joka kärsii syrjinnästä, paras selviytymisen takuu on muodostua osaksi toimintarintamaa, joka voi ohjata taistelua heidän

vaatimuksiensa puolesta vallankumoukselliseen suuntaan. Loppujen lopuksi sehän on itse järjestelmä kokonaisuudessaan, joka on luonut olosuhteet syrjinnälle, ja nämä olosuhteet eivät tule katoamaan ennenkuin tuo sosiaalinen järjestys muuttuu.

4. Vallankumouksellinen prosessi ja vallankumouksellinen suunta

On tärkeää tajuta, miten vallankumouksellinen prosessi on eri asia kuin vallankumouksellinen suunta. Meidän näkökulmastamme vallankumouksellinen prosessi ymmärretään asetelmana mekaanisia olosuhteita, jotka syntyvät järjestelmän kehityskulussa. Tässä mielessä sellainen kehitys luo epäjärjestyksen tekijöitä, jotka viime kädessä joko poistetaan, määräävät tai päätyvät romahduttamaan koko kehitysprosessin. Näissä kirjeissä kuvaillun analyysin mukaan globalisaatio, jota kohti maailma etenee tänään, luo akuutteja epäjärjestyksen tekijöitä järjestelmän kokonaiskehityksessä. Ja kuten jo usemman kerran kirjeissäni olen maininnut, tämä prosessi on riippumaton ryhmien tai yksilöiden vapaaehtoisesta toiminnasta. Kysymmekin nyt: minkälainen tämän järjestelmän tulevaisuus oikeastaan tulee olemaan, kun se nyt etenee vallankumouksellistamaan itsensä mekaanisesti ilman minkäänlaisen edistyksellisen suuntautumisen väliintuloa?

Kyseessä oleva suuntautuminen riippuu inhimillisestä aikomuksesta ja karkaa järjestelmän luomien olosuhteiden ennaltamäärävyydeltä. Olen jo tuonut esiin näkemykseni inhimillisen tietoisuuden epäpassiivisuudesta. Inhimillisen tietoisuuden oleellisin luonne ei ole objektiivisten olosuhteiden heijastaminen, vaan tietoisuus kykenee vastustamaan olosuhteita ja luomaan tulevan tilanteen, joka on erilainen kuin nykyinen elämä. (Ks. "Neljäs Kirje Ystävilleni", osat 3 ja 4, sekä kirja "Contribuciones al Pensamiento".)

Tämän olosuhteiden välisen vapauden ilmenemismuodon kautta tulkitsemme vallankumouksellista suuntaa.

Väkivallan harjoittamisen kautta varakkaiden ja mahtavien vähemmistö pakottaa ehtonsa koko yhteiskunnalle, järjestäen järjestyksen, jäykän systeemin, joka jatkaa kehitystään mekaanisesti. Tästä näkökulmasta tuotantomuoto ja siitä seuraavat sosiaaliset suhteet, laillinen järjestys ja vallitsevat aatteet, jotka säännöstelevät ja oikeuttavat tämän järjestyksen, sekä valtion tai vastavaltion koneistot, joilla koko yhteiskuntaa hallitaan, kaikki paljastuvat välineiksi, jotka palvelevat vallassa olevan vähemmistön etuja ja aikomuksia. Mutta järjestelmä edelleen kehittyy mekaanisesti yli näiden voimakkaiden harvojen aikomusten, ja he taistelevat keskittääkseen yhä pidemmälle vallan ja hallinnan tekijöitä, tässä prosessissa vain herättäen lisää kiihtymistä järjestelmän kehityksessä, kun se kasvavasti pakenee heidän hallinnastaan.

Tämän prosessin seurauksena syntynyt epäjärjestys törmää vakiintuneeseen valtaan ja yllyttää vakiintuneita valtoja käyttämään samassa suhteessa yhä suurempia voimavaroja turvakseen. Kriittisinä aikoina koko yhteiskunta kurinalaistetaan kaikella väkivallalla, mikä järjestelmällä on käytettävissään. Ja tämä johtaa suurimpaan saatavilla olevaan voimavaraan: asevoimiin. Onko sitten kuitenkaan aivan varmaa, että asevoimat edelleen vastaisivat perinteiseen tapaan tällaisina aikoina, jolloin koko järjestelmä on menossa kohti globaalia romahdusta? Jos eivät, niin mahdollisuus, että tämä johtaisi hetkelliseen muutokseen nykyisten tapahtumien suunnassa, on pidemmän keskustelun arvoinen.

Aivan pintapuolinenkin aiempien sivilisaatioiden viimeisten vaiheiden tarkastelu näyttää, että asevoimat tosiaan ovat nousseet vakiintuneita valtoja vastaan, ja toisaalta asevoimat ovat myös jakautuneet sisällissodissa, joiden siemenet olivat jo ennalta läsnä. Mutta koska järjestelmä ei itsestään kyennyt esittelemään tilanteelle uutta suuntaa, niin se vain jatkoi edelleen tuhon tiellä. Tuleeko nyt muotoutumassa olevalle maailmansivilisaatiolle käymään samoin? Seuraavassa kirjeessä on harkittava pitemmälle aihetta asevoimat.

Lämpimin terveisin
Silo

Kahdeksas kirje
10 / 08 / 1993

Rakkaat Ystävät,

kuten edellisessä kirjeessä ilmoitin, tämä kirje käsittelee joitakin asevoimiin liittyviä seikkoja. Tämän kirjoituksen tarkoituksena on keskittyä asevoimien, poliittisen vallan ja yhteiskunnan välisiin suhteisiin. Kirjeeni lähdeaineistona käytän asiakirjaa, josta keskustelimme kolme kuukautta sitten Moskovassa (esitelmä nimellä "Humanistisen asenteen tarve nykypäivän asevoimissa", IVY:n Puolustusministeriön sponsoroima Kansainvälinen konferenssi aseellisen toiminnan inhimillistämistä ja asevoimien uudistamisesta, Moskova, 24.-28.5.1993.) Tässä kirjeessä liikun pois alkuperäisessä asiakirjassa ilmaistusta käsitteistä vain siinä kohtaa, kun käsittelen asevoimien asemaa vallankumouksellisessa prosessissa, mikä on aihe, jonka kautta voin viedä päätökseen joitakin aiemmin hahmoteltuja ajatuksia.

1. Tarve määritellä asevoimien rooli uudelleen

Tänään asevoimat yrittävät määritellä, mikä heidän uusi roolinsa tulee olemaan prosessissa, joka alkoi Neuvostoliiton käynnistämällä progressiivisen suhteellisen aseistariisun ehdotuksilla 1980-luvun loppupuolella. Supervaltojen välisten jännitteiden vähentyminen johti suurimmille valloille puolustuksen käsitteen mullistukseen. Samalla sotilaallis-poliittisten liittojen, erityisesti Varsovan Liiton, korvaaminen suhteellisen yhteistoiminnallisilla suhteilla on vapauttanut keskipakoisia voimia, jotka ovat nostaneet esiin tuoreita konflikteja monissa maapallon osissa. Varmastikin kylmän sodan huippuvaiheessa oli usein rajallisia sotia ja usein ne pitkittyivät, mutta nykyään näiden konfliktien luonne on muuttunut ja nyt ne uhkaavat läikkyä yli Balkanilta Islamin maailmaan ja toisille Aasian ja Afrikan alueille.

Kun monien maiden sisällä on sesessionistisia taipumuksia, niin rajaselkkaukset, jotka aiemmin olivat naapurivaltojen asevoimien huolenaihe, ovat tänään ottamassa toisen suunnan. Taloudelliset, etniset ja kielelliset erot johtavat muutoksiin rajoissa, joita kauan pidettiin muuttamattomina, ja samalla tapahtuu suurimittaista maastamuuttoa. Ihmisryhmät irrotetaan juuriltaan pakoon epätoivoisista tilanteista; toiset yrittävät pidätellä tai karkottaa toisia ryhmiä tietyiltä alueilta.

Nämä ja toiset ilmiöt paljastavat syvällisiä muutoksia erityisesti valtion rakenteessa ja käsitteessä. Samalla kun todistamme taloudellisen ja poliittisen alueellistumisen prosessia, näemme myös kasvavaa eripuraa monien maiden sisällä kun ne kulkevat kohti tätä alueellistumista. On kuin kansallisvaltio, joka muotoiltiin kaksisataa vuotta sitten, ei enää kykenisi kestämaan iskuja ylhäältä monikansallisilta eduilta ja alhaalta sesessionismin voimilta. Kasvavasti riippuvaisena, kasvavasti alueelliseen talouteen sidottuna, kasvavasti toisia alueita vastaan asetettuna taloudellisessa sodassa valtio on ennalta arvaamattoman kokoisessa kriisissä yrittäessään säilyttää hallinnan muuttuvasta tilanteesta, jossa se huomaa olevansa.

Olemassaolevat siviili- ja kauppalaat ja säädökset ovat vanhentuneet ja perustaviin asiakirjoihin tehdään korjauksia, jotta tie aukenisi yhä suuremmalle maailmalliselle pääoman ja taloudellisten resurssien liikkeelle. Jopa rangaistuksia muutetaan - tänään kansalainen voidaan tuomita rikoksesta, jota on yritetty toisessa maassa, vieraitten lakien mukaan ja eri kansallisuuden omaavien tuomareiden edessä. Perinteinen kansallisen itsemääräämisen käsite on siis heikentynyt huomattavasti. Valtion koko laillis-poliittinen koneisto, sen instituutiot sekä suoraan tai epäsuorasti sen palveluksessa olevat ihmiset kaikki kokevat tämän yleisen kriisin vaikutukset.

Myöskin asevoimat, joiden roolia on pitkään pidetty yleisen itsemääräämisen ja turvallisuuden suojelijana, kärsivät näistä ongelmista. Kun koulutus, terveydenhoito ja kommunikaatiovälineet yksityistyvät samoin kuin tuotteet, palvelut ja luonnonvarat, ja jopa merkittävät alueet julkista turvallisuutta, tämä edelleen murentaa perinteisen valtion merkittävyyttä. Jos kansakunnan hallinto ja resurssit poistuvat julkisen hallinnon sfääristä, niin lakia säätävä ja oikeuslaitos seuraa niiden esimerkkiä ja asevoimien rooli redusoituu pelkäksi yksityiseksi nostoväeksi, jonka tehtävä on puolustaa vain nurkkakuntaisia tai ylikansallisia taloudellisia etuja. Ja nämä trendit todellakin ovat viime aikoina vahvistuneet monessa maassa.

2. Kasvavia aggressiivisuuden tekijöitä tänä vähentyneiden jännitteiden kautena

Kylmän sodan päätyneeksi julistaneiden valtojen välillä ei kuitenkaan ulkoinen aggressio ole vielä hävinnyt. Ilma- ja meritilan loukkaukset jatkuvat, kuten myös provokaatiot kaukaisia maita kohtaan, tuoreet maahanhyökkäykset ja tukikohtien rakentaminen, uudet sotilaalliset liittoumat ja jopa sodat ulkomailla ja miehitykset laivareittien tai luonnonvaroista rikkaiden alueiden hallitsemista varten.

Selkeä pöytäkirja Korean, Vietnamin, Laosin, ja Kamputsean sodista; Suezin, Berliinin ja Kuuban kriiseistä; Grenadan, Tripolin ja Panaman invaasioista on näyttänyt maailmalle että voimakkaammat valtiot usein kohdistavat epäsuhtaista aseellista toimintaa puolustuskyyttömiä valtioita vastaan, ja tämä muisto painaa raskaasti, kun tulee aseidenriisuntakeskustelujen aika.

Tällainen toiminta on erityisen huolestuttavaa kun, kuten Persianlahden sodassa, se tapahtuu tärkeiden valtojen sivustoilla ja nuo vallat voivat tulkita sellaiset toimet uhkina omalle turvallisuudelleen. Näillä ylilyönneillä on myös haitallisia sivuvaikutuksia kun ne voimistavat tiettyjä noiden valtojen sisäisiä sektoreita jotka saavat mahdollisuuden kritisoida hallituksiaan kykenemättömiksi pysäyttämään tuollaisia loukkauksia. Ja kaikki tämä voisi vaarantaa kansainvälisen rauhan ilmapiiirin joka on nyt niin elintärkeä.

3. Sisäinen turvallisuus ja asevoimien uudelleenstrukturoida

Koskien sisäistä turvallisuutta on tärkeää huomata kaksi näköpiirissä olevaa ongelmaa: sosiaaliset räjähdykset ja terrorismi.

Jos työttömyys ja taantuma edelleen nousevat teollistuneissa maissa, niin on mahdollista, että näillä alueilla tulee olemaan kasvavaa levottomuutta ja konflikteja. Tämä tiettyssä määrin kääntäisi ylösalaisin kuvan aiemmilta

vuosikymmeniltä, joina konfliktit nousivat näiden keskusten periferiasta. Silloin keskuksat joka tapauksessa kykenivät jatkamaan laajentumistaan kokematta sopimattomia shokkeja. Kuitenkin tänään tapahtumat kuten viimeaikojen mellakat Los Angelesissa voisivat levitä laajemmalle kuin yksi kaupunki, jopa toisiin maihin. Toiseksi terrorismi on jonkinkokoinen vaara, ottaen huomioon että nämä suhteellisen erikoistuneet yksilöt ja ryhmät nyt pääsevät käsiksi voimakkaisiin aseisiin. Tämä uhka voisi ottaa voimakkaiden räjähteiden ja jopa ydinaseiden tai kemiallisten ja biologisten aseiden muodon, jotka kaikki tulevat jatkuvasti halvemmiksi ja helpommaksi valmistaa. Tämän päivän maailman epävakaisessa näkyvässä asevoimien huolenaiheet ovat moninaiset. Strategisten ja poliittisten ongelmien lisäksi on sisäisiä pulmia rakennemuutoksessa, suurimittaisissa joukkojen vähentämisissä, värväys- ja koulutusmenetelmissä, välineistön uudelleensijoituksessa, teknologisessa nykyaikaistamisessa ja vielä kaikkein tärkein ongelma on budjettien pienentyminen. Kuitenkin, vaikka asevoimien on läpikotaisin käsitettävä nämä tekijät oman toimintapiirinsä mukaan, niin on lisättävä, että mitään näistä ongelmista ei voida täysin ratkaista ennenkuin armeijan päätehtävä yhteiskunnassa ja maailmassa on selvitetty. Poliittinen valttahan se loppujen lopuksi antaa asevoimille suunnan, ja asevoimien pitää toimia tuon suunnan mukaan.

4. Katsaus itsemääräämisen ja turvallisuuden käsitteisiin

Perinteisessä näkemyksessä näistä asioista armeijalle annetaan tehtäväksi puolustaa valtion itsemääräämistä ja turvallisuutta ja sille annetaan auktoriteetti käyttää voimaa asianmukaisesti muodostuneiden valtojen mandaatin mukaan. Tällä tavoin valtion yksinoikeus väkivaltaan siirretään asepalvelukseksi.

Mutta tämä tuo meidät avainkohtaan keskustelussa siitä, mitä pitäisi ymmärtää suvereenisuutena ja turvallisuutena. Jos valtion itsemääräämisen ja turvallisuuden - tai nykyaikaisemmin käsittein sen "edistykseen" - sanotaan vaativan ulkoisia raaka-aineiden lähteitä, kiistämättömiä merenkulkuoikeuksia kaupan virran suojelemiseksi ja strategisten pisteiden hallintaa tai vierasalle maaperälle menemistä näillä samoilla päämäärillä, niin silloin kyseessä on kolonialismin tai neokolonialismin teoria ja käytäntö.

Asevoimien tehtävä kolonialistina aikoina koostui pääasiassa aikakauden kruunupäitten eduista huolehtimisesta ja myöhemmin yksityisten yhtiöiden, jotka saivat erityisiä poliittisen vallan toimilupia sopivaa korvausta vastaan. Tuon järjestelmän epäoikeudenmukaisuus oikeutettiin alistettujen kansojen oletetulla barbaarisuudella. Alistettuja kansoja luonnehdittiin kyvyttömiksi kunnolla hallitsemaan itseään. Tätä vaihetta vastaava ideologia vakuutti kolonialismin olevan loistava "sivistävä" järjestelmä.

Napoleonlaisen imperialismien aikana armeijan, joka myös piti poliittista valtaa, tehtävä koostui rajojen laajentamisesta julistaen päämääräkseen vapauttaa tyrannioiden sortamat kansat sotilaallisen toiminnan kautta ja asettaa laillinen ja hallinnollinen järjestelmä, joka laillisissa koodeissaan pyhittää vapauden, tasa-arvon ja veljeyden. Sitä vastaava ideologia oikeutti tämän imperiaalisen laajentumisen väitetyllä "välttämättömyydellä" demokraattisen vallankumouksen muodostaman vallan puolelta ja vastaan epäoikeudenmukaisia monarkioita, jotka perustuivat epätasa-arvoon ja lisäksi muodostivat yhtyneen rintaman vallankumouksen tukahduttamiseksi.

Vähemmän aikaa sitten sota on ymmärretty Clausewitzin opetusten mukaisesti yksinkertaisena politiikan jatkeena. Näiden politiikkojen edistäjänä valtiota pidetään yhteiskunnan hallitsemisvälineenä, joka sijaitsee tiettyjen maantieteellisten rajojen sisällä. Siltä perustalta lähtien geopolitiikat ovat saaneet aikaan tiettyjä määritelmiä, joista he nyt pitävät kiinni. Niissä rajat nähdään "valtion ihona," ja tässä orgaanis-loogisessa käsityksessä "iho" supistuu tai laajenee kansakunnan elämänvoiman mukaan ja siksi sen tulee laajentua, kun yhteisön edistys vaatii suurempaa "elintilaa" väestötiheyden tai taloudellisen voiman mukaan.

Tästä näkökulmasta asevoimien tehtävä on hankkia tilaa turvallisuuden ja itsemääräämisen politiikan vaatimusten mukaan ja tuo politiikka on tärkeämpi kuin naapurimaiden tarpeet. Tässä tapauksessa vallitseva ideologia julistaa, että eri kollektiivien kokemien tarpeiden erot liittyvät "sisäsyntyisiin" ominaisuuksiin. Tämä eläintieteellinen näkemys taistelusta vahvimman selviytymiseksi muistuttaa darwinistisia käsityksiä, jotka tässä epäoikeutetusti siirretään poliittisen ja sotilaallisen käytännön alueelle.

5. Vakiintuneen vallan laillisuus ja rajat

Nykyään kuulemme usein viittauksia kolmeen yllä käytettyyn käsitykseen, jotta voitaisiin osoittaa sekä kuinka armeija vastaa poliittista valtaa että kuinka se asettuu eri asenteisiin, jotka poliittiset valtat määrittelevät minä tahansa annettuna hetkenä turvallisuudeksi ja itsemääräämiseksi. Jos asevoimien tehtävä on palvella valtiota turvallisuuden ja itsemääräämisen asioissa ja jos käsitys näistä kahdesta tekijästä vaihtelee hallinnosta toiseen, silloin armeijan täytyy kulkea näiden vaihtelevien suuntien mukaan.

Onko tälle mitään rajoja tai poikkeuksia? Kaksi selvää poikkeusta on nähtävissä: 1) kun poliittinen valta muodostunut laittomasti ja tämän epäsäännöllisen tilanteen korjaaminen siviilimenetelmin on käynyt mahdottomaksi; ja 2) kun poliittinen valta on muodostunut laillisesti, mutta käytännössä tullut laittomaksi ja tämän poikkeustilan korjaaminen siviilimenetelmin on käynyt mahdottomaksi.

Molemmissa tapauksissa asevoimilla on velvollisuus vakiinnuttaa uudestaan laillisuus, joka on keskeytetty, mikä on vastaavaa kuin niiden tekojen toteuttaminen, mitä siviilimenetelmät eivät kyenneet toteuttamaan. Sellaisissa olosuhteissa armeijan velvollisuus liittyy selvästi lakiin eikä vakiintuneeseen valtaan. Tämä ei kuitenkaan tarkoita asevoimista riippuvaisen valtion perustamista; pikemminkin keskitytään palauttamaan laillisuus, jonka aiemmin keskeytti rikollista alkuperää oleva tai rikolliseksi tullut vakiintunut valta. Kysymykset, joita on nyt kysyttävä, ovat: mistä on laillisuus peräisin, ja mitkä ovat sen ominaisuudet? Humanisteina meidän näkemyksemme on että laillisuus tulee ihmisiltä, koska ihmiset perustavat tietynlaisen valtion ja perustuslain, joihin kansalaisten pitää sitten alistua. Ja äärimmäisessä tapauksessa, jossa ihmiset päättävät korjata valtiomuotoa ja lakimuotoa, on valtion ja laillisen järjestelmän velvollisuutena toteuttaa se, koska minkään valtiorakenteen tai laillisen rakenteen olemassaoloa ei voida asettaa sellaisen ihmisten päätöksen yläpuolelle. Tämä kohta johtaa vallankumouksellisen teon harkintaan, jota käsitellään edempänä.

6. Asevoimat vastuussa poliittiselle vallalle

Tulisi korostaa, että asepalveluksen tulisi koostua kansalaisista, jotka tunnustavat ja toteuttavat velvollisuutensa vakiintuneen vallan laillisuutta kohtaan. Ja jos vakiintuneen vallan toiminta perustuu demokratiaan, jossa enemmistön tahtoa kunnioitetaan kansanedustajien valitsemisen ja vaihtamisen kautta, jossa vähemmistöjä kunnioitetaan vakiintuneen lain mukaisesti ja jossa valtojen erillisyyttä ja itsenäisyyttä kunnioitetaan, niin silloin asevoimien ei tarvitse arvostella niiden hallinnon oikeellisuutta tai virheitä.

Jos sen sijaan määrätään laiton valta, niin asevoimat eivät voi yksinkertaisesti tukea sitä esittämällä mekaanisesti "velvollisuutta totella" tuota valtaa. Ja kansainvälisissä konflikteissa asevoimat eivät voi toteuttaa kansanmurhaa seuraamalla epänormaalien olosuhteiden kiihdyttämän poliittisen vallan käskyjä. Koska jos ihmisoikeuksia ei aseteta kaikkien muiden oikeuksien yläpuolelle, niin ei ole mahdollista ymmärtää, miksi sosiaalinen järjestäytyminen tai valtio olisivat olemassa. Samalla tavoin kukaan ei voi väittää "vain seuraavansa käskyjä" kun kyse on ihmisen tappamisesta, kidutuksesta tai häpäisemisestä. Jos toista maailmansotaa seuraavat oikeudenkäynnit opettivat meille mitään, niin sen, että jokaisella henkilöllä armeijassa on velvollisuuksia ihmisenä, jopa ääritilanteessa jollainen aseellinen yhteenotto on.

Tässä kohtaa voitaisiin kysyä: Eikö armeija ole instituutio, jonka koulutus, kuri ja välineistö tekevät siitä etusijassa tuhon tekijän? Vastaisin, että kauan sitten asiat järjestettiin kuten ne ovat tänään, ja riippumatta siitä vastenmielisyydestä, jota tunnemme jokaista väkivallan muotoa kohtaan, emme voi nyt ehdottaa armeijan yksinkertaista katoamista tai yksipuolista aseidenriisuntaa. Se vain jättäisi tyhjiön, jonka toiset aggressiiviset voimat täyttäisivät, kuten aiemmin huomioitiin suhteessa tietoihin hyökkäyksistä puolustuskyvyyttömiä maita vastaan. Asevoimilla on tärkeä tehtävä täytettävänä siinä, että eivät tuki suhteellisen jatkuvan aseidenriisunnan filosofiaa ja käytäntöä ja että he inspiroivat kolleegoitaan toisissa maissa kulkemaan samaan suuntaan. He voivat tehdä selväksi, että asevoimien tehtävä maailmassa tänään on välttää sekä katastrofeja että laittomien hallitusten pakottamaa sortoa, hallitusten jotka eivät vastaa kansan mandaattia.

Siten suurin palvelus, jonka asevoimat voivat antaa maalleen ja koko ihmiskunnalle, tulee olemaan sodan olemassaolon estäminen. Tätä ehdotusta, joka voi vaikuttaa utopistiselta, tukee nykyään niiden tapahtumien voima, jotka osoittavat kuinka vaarallista ja epäkäytännöllistä on kaikille, kun sotilaallinen valta nousee yksipuolisesti tai globaalisti.

Palatkaamme nyt teemaan armeijan vastuusta muutamilla esimerkeillä sen vastaisesta. Kylmän sodan aikakaudella Länsi toisti kahta viestiä: että NATO ja muut liittoutumat muodostettiin Neuvostoliiton ja joskus kiinalaisen kommunismin uhkaaman elämäntavan säilyttämiseksi, ja että sotilaallisiin toimiin käytiin kaukaisissa maissa Läntisten valtojen "etujen" suojelemiseksi.

Latinalaisessa Amerikassa armeija käytti verukkeena vallankaappauksiensa oikeuttamiseen sisäisen kumouksen uhkaa. Silloin asevoimat eivät vastanneet poliittiselle vallalle ja polkivat jalkoihinsa kaikki lait ja jokaisen perustuslain militarisoimalla käytännöllisesti katsoen kokonaisen maanosan tämän niinsanotun "kansallisen turvallisuuden oppinsa" alle. Komentajien piiri oikeutti diktatuuriensa kylvämän kuoleman ja takaperoisuuden omituisesti "tottelemisvelvollisuuden" käsitteellä, esittäen, että armeijassa jokaisen tason tehtävä on yksinkertaisesti seurata seuraavan korkeamman tason käskyjä. Tämä tapa esittää asiat, joka muistuttaa natsien kansanmurhan oikeutuksia, on hyvä muistaa aina kun keskustellaan armeijakurin rajoista.

Meidän näkökulmamme, kuten jo mainitsin, on että kun armeija vahingoittaa riippuvuutensa poliittisesta vallasta, niin se muodostaa epäsäännöllisen voiman, lain ulkopuolella olevan aseellisen jengin. Tämä on selvää, mutta siihen on yksi poikkeus: aseellinen kansannousu laittomasti vakiintunutta tai myöhemmin kapinalliseksi tullutta poliittista valtaa vastaan. Asevoimat eivät voi esittää "tottelemisvelvollisuutta" sellaista laitonta valtaa kohtaan, tai heistä tulee rikoskumppaneita tässä epäsäännöllisyydessä, aivan kuten toisissa olosuhteissa he eivät voi käydä sotilaalliseen vallankaappaukseen, hyläten velvollisuutensa seurata kansan mandaattia. Nämä kysymykset liittyvät sisäiseen

järjestykseen ja yhtäläillä kansainvälisissä konflikteissa asevoimat eivät voi hyökätä vihollisvaltion siviiliväestön kimppuun.

7. Armeijan rakennemuutos

Mitä tulee asevoimien värväämiseen, meidän näkökulmamme suosii pakollisen asepalveluksen muuttamista vaihtoehtoiseksi ja sellainen järjestelmä mahdollistaa ammattisotilaille paremman koulutuksen. Ja tämä henkilöstötason rajoitus liittyy myös haluun vähentää huomattavasti värväytyjen ja upseerihenkilökunnan määriä. On selvää, että asevoimien tyydyttävää rakennemuutosta ei voida saada aikaan huomioimatta henkilökohtaisia, perhe- ja sosiaalisia ongelmia, jotka nousevat esiin useissa armeijoissa, jotka nyt huomaavat olevansa liian suuria nykypäivän maailmaan. Näitten joukkojen uudet työpaikat, maantieteellinen sijoitus ja paluu yhteiskuntaan tulee olemaan sopusointuisempi, jos armeija säilyttää joustavan suhteen heihin läpi heidän uudelleensopeuttamiseensa tarvittavan ajanjakson.

Tärkein huomioonotettava tekijä tänään useissa maailman osissa tapahtuvassa rakennemuutoksessa on jokaisen osallistuvan maan poliittinen malli. Luonnollisesti yhteisellä poliittisella järjestelmällä on erilaisia luonteenpiirteitä kuin liittovaltiojärjestelmällä tai sellaisella, jossa useat maat liittyvät yhteen muodostaakseen alueellisen yhteisön. Meidän näkökulmamme suosii liittojärjestelmiä, jotka ovat avoimia alueellisille valtioliitoille, jota varten korrektisti muotoiltu rakennemuutos vaatii pysyviä sitoumuksia, jotta tuolla projektilla olisi jatkuvuutta. Ilman jokaisen osapuolen selvästi vakiintunutta tahtoa liikkua siihen suuntaan sellainen rakennemuutos ei tule olemaan mahdollinen, koska taloudellinen tuki eri maista tulee olemaan ennustamattomien poliittisten virtailujen armoilla. Siinä tapauksessa liittovaltion asevoimilla olisi vain muodollinen olemassaolo ja sotilaalliset kiintiöt olisivat yksinkertaisesti kasautuma erillisiä joukkoja jokaisesta liittovaltioon kuuluvasta yhteisöstä. Tässä tilanteessa yritys muodostaa yhtenäisen johto toisi esiin vakavia ongelmia, jotka olisi vaikea ratkaista. Lyhyesti sanottuna poliittisen vallan, joka ohjaa armeijaa, on asetettava suuntaviivat, ja joka olosuhteissa asevoimat tarvitsevat hyvin tarkkoja ja koordinoituja ohjeita.

Toinen tärkeä ongelma rakennemuutoksessa liittyy turvallisuusjoukkoihin. Turvallisuusjoukkojen tehtävä, jos ne eivät ole osa armeijaa, on säilyttää sisäinen järjestys ja suojella maan kansalaisia, vaikka tavallisesti ne osallistuvat kansan valvomis- ja hallitsemistehtäviin, jotka ovat kaukana niistä päämääristä, joita varten ne luotiin. Monissa maissa organisatorinen kartta, jolla ne näkyvät, näyttää ne suorassa yhteydessä poliittisiin ministeriöihin tai sisäasiain kabinetteihin pikemmin kuin sota- tai puolustusministeriöön.

Poliisi sen sijaan ymmärretään julkisina palvelijoina, jotka on muotoiltu seuraamaan laillista komentoketjua, joka ei tule olemaan haitallinen maan asukkaille; heillä on sivurooli ja he ovat oikeudellisen siiven oikeudenkäytön alaisia. Kuitenkin usein julkisen voiman piirteensä kautta he toteuttavat operaatioita, jotka voivat saada heidät näyttämään kansan silmissä sotilaallisilta voimilta. On selvää, että sellainen sekaannus on erittäin epäasianmukaista ja on asevoimien etu, että nämä erot tehdään kaikille selväksi.

Samankaltaista tapahtuu toisten valtion organisaatioiden kanssa kuten tiedustelupalvelut tai muut salaiset muodostelmat, jotka usein menevät ristiin ja päällekkäin ja joilla ei myöskään ole mitään tekemistä armeijan kanssa. Toimiakseen tehokkaasti armeija kyllä tarvitsee asianmukaisen järjestelmän, jolla kerätä tietoa, mutta ei sellaista, joka millään tavalla muistuttaa maan kansalaisten valvomisen ja hallinnan mekanismeja, koska armeijan tehtävä liittyy kansakunnan turvallisuuteen eikä varmastakaan mihinkään hetkellisen hallinnon toteuttamaan ideologiseen suosimiseen tai sensuuriin osallistumiseen.

8. Armeijan asenne vallankumouksellisessa prosessissa

Oletetusti demokratiassa valta virtaa ihmisten itsemääräämisestä. Sekä valtion että siitä polveutuvien organisaatioiden muodostuminen pohjautuu tähän samaan alkuperään. Joten puolustaessaan maan itsemääräämistä ja huolehtiessaan maan asukkaiden turvallisuudesta armeija täyttää valtion sille antaman tehtävän.

Kuten olemme nähneet, harhautumisia voi tietysti tapahtua, jos armeija tai joku toinen ryhmittymä kaappaa vallan laittomasti. Ja kuten olemme nähneet, voi myös tapahtua sellainen äärimmäinen tapaus, että ihmiset saattavat päättää muuttaa valtiomuodon ja lakien muodon - eli koko järjestelmän. Sellaisissa olosuhteissa muutosten toteuttaminen on kaikkien velvollisuus, koska ei ole valtiorakennetta tai lakijärjestelmää, jonka olemassaolo voitaisiin asettaa tämän ihmisten päätöksen yläpuolelle.

Todellakin, monien maiden perustavat asiakirjat harkitsevat sitä mahdollisuutta, että kansan päätös voi muuttaa nämä asiakirjat. Tämä on yksi tapa, miten vallankumouksellinen muutos voi toteutua ja sen kautta muodollinen demokratia voi antaa tietä todelliselle demokratialle.

Jos kuitenkin tämä mahdollisuus on tukittu, niin tuo tukkiminen on kaiken laillisuuden alkuperän kieltämistä. Niissä olosuhteissa ja ainoastaan kaikkien siviilikeinojen pettäessä on asevoimien velvollisuus toteuttaa tämä muutoksen halu poistamalla ryhmittymä, joka on sillä hetkellä asetettu - nyt laittomasti - julkisen elämän hallitsijaksi. Tuon

aseellisen väliintulon kautta yhteiskunta voi päästä luomaan vallankumoukselliset olosuhteet, joissa ihmiset voivat panna käytäntöön uudenlaisen sosiaalisen järjestäytymisen tavan ja uuden lakijärjestelmän.

On tuskin tarpeellista osoittaa sellaisen aseellisen väliintulon, jonka päämääränä on palauttaa ihmisille heiltä varastettu itsemääräämisoikeus, ja yksinkertaisen aseellisen vallankaappauksen, joka rikkoo aiemmin kansan mandaatin vakiinnuttamaa laillisuutta, välisiä eroja. Pitäytyessä näihin ajatuksiin laillisuus edellyttää, että ihmisten tahtoa kunnioitetaan jopa silloin, kun he ehdottavat vallankumouksellisia muutoksia. Miksei enemmistön pitäisi ilmaista haluaan muuttaa nämä perusrakenteet, ja, ennen kaikkea, miksei vähemmistöillä pitäisi olla mahdollisuutta työskennellä poliittisesti saadakseen aikaan vallankumouksellisen muutoksen yhteiskunnassa? Vallankumouksellisen muutoksen tahdon kieltäminen tukahduttamisen ja väkivallan kautta saattaa tämänpäivän muodollisten demokratioiden nykyisen järjestelmän laillisuuden erittäin kyseenalaiseksi.

Näemme, että tämä kirje ei ole käsitelty aseellisiin strategioihin tai oppeihin liittyviä kysymyksiä tai aseteknologian ja organisaation aiheita. Muulla tavoin ei voisi olla, koska olemme katsoneet asevoimia humanistisesta näkökulmasta, suhteessa poliittiseen valtaan ja yhteiskuntaan.

Asevoimien miesten ja naisten edessä on yhä valtava tehtävä, sekä teoreettinen että käytännön tehtävä, sopeuttaa puitteensa ja järjestäytymisensä tähän erityiseen aikaan, jossa maailmamme näemme olevan. Yhteiskunnan näkemykset ja asevoimien aito kiinnostus tuntea nuo näkemykset, vaikka he eivät ole erikoistuneet niihin, on perustavan tärkeää. Samalla vilpittömien ja sivistyneiden keskustelujen siivittämät voimakkaat suhteet eri maiden asevoimien jäsenten välillä muodostavat tärkeitä askelia kohti näkökulmien moninaisuuden tunnistamista. Joidenkin armeijoiden asenne, joka pitää ne erossa toisista, ja niiden välinpitämättömyys ihmisten vaatimusten edessä vastaa aiempaa kautta, jossa inhimillinen ja konkreettinen vuorovaikutus oli rajoitettua. Tänään maailma on muuttunut kaikille, mukaanlukien asevoimat.

9. Mietintöjä asevoimista ja vallankumouksesta

Nykyään on erityisesti huomioitava kaksi laajalti väitettyä mielipidettä. Ensimmäinen niistä julistaa, että vallankumouksien aika on ohi ja toinen, että asevoimien vaikutusvalta päätöksien tekemiseen on vähitellen vähentymässä. Oletetaan myös, että ainoastaan tietyissä takaperoisissa tai huonosti järjestäytyneissä maissa sellaiset menneisyyden painolastit yhä ovat uhkana. Sen lisäksi pidetään itsestään selvänä, että kun kansainvälisten suhteiden järjestelmä tulee yhä kiinteämmäksi, sen paino tulee tuntumaan, kunnes kaikki vanhat epäjärjestyksen tekijät saadaan hallintaan.

Mitä tulee vallankumouksiin, niin, kuten jo on mainittu, meidän näkökulmamme on täysin päinvastainen kuin ylläolevat käsitykset. On erittäin kiistanalaista, tuleeko "sivistyneiden" maiden yhteistoiminta määräämään uuden maailmanjärjestyksen, jossa asevoimilla ei ole vaikutusvaltaa. Tulisi huomioda, että nimenomaan noissa maissa ja noilla alueilla, jotka ovat ottamassa imperiumin piirteitä, sekä vallankumoukset että asevoimien vaikutus antavat läsnäolonsa kuulua yhä tuntuvammin. Ennen tai myöhemmin, kun rahan voimat tulevat yhä keskittyneemmiksi, ne kohtaavat enemmistön ja tässä tilanteessa pankki ja asevoimat päätyvät toistensa vastakohdiksi.

Nykyaikaisina humanisteina huomaamme siten olevamme historiallisten prosessien tulkinassa vastakkainen napa kuin vallitsevan järjestelmän kannattajat. Vain lähitulevaisuus tulee näyttämään, kumpi näkökanta korrektisti havaitsee tapahtumat - tapahtumat, jotka joillekin aina vaikuttavat (viime vuosien perinteen mukaisesti) "uskomattomilta". Kun he katsovat asioita tuolla tavalla, niin mitähän he tulevat sanomaan, kun tässä kuvaillut asiat toteutuvatkin? Luultavasti, että ihmiskunta on taantunut, palannut menneisyyteen, tai jokapäiväisimmin sanoin "maailma on hajonnut kappaleiksi".

Me uskomme, että ilmiöt kuten irrationaalisuuden leviäminen, yhä voimakkaamman uskonnollisuuden nousu ja monet muut sensukuiset ilmiöt eivät kuulu menneisyyteen, vaan vastaavat uutta vaihetta, joka meidän on kohdattava kaikella älyllisellä rohkeudella ja inhimillisellä sitoumuksella, johon kykenemme. Jatkaa sen väittämistä, että yhteiskunta kehittyy parhaiten pysymällä nykyisillä raiteilla, ei tule toimimaan. Tässä on tärkeää ymmärtää, että olosuhteet, joissa elämme, johtavat meidät suoraan kokonaisen järjestelmän romahdukseen - järjestelmän, jota jotkut pitivät virheellisenä, mutta silti "parannettavissa olevana." Tänään mitään sellaista parannettavissa olevaa järjestelmää ei ole. Sitä vastoin joka päivä järjestelmä saavuttaa uusia ennätyksiä kaikissa niissä epäinhimillisyyden muodoissa, joita se on kasannut itseensä niin monien vuosien ajan.

Jos joku kritisoi näitä väitteitä, että niissä ei ole mitään perää, niin heillä on täysi oikeus esittää joku toisenlainen, mutta eheä näkemys. Jos heistä meidän näkemyksemme on pessimistinen, niin humanisteina me vakuutamme, että uusi suunta kohti inhimillistettyä maailmaa tulee vallitsemaan yli tämän mekaanisen, kielteisen prosessin. Ja tuon uuden suunnan tulee kuljettamaan eteenpäin vallankumous, jonka ihmiskunnan laajat yhteisöt tulevat lopulta toteuttamaan, nuo miljardit ihmiset, joilta joka päivä kielletään heidän kohtalonsa.

Lämpimin terveisin

Silo

Yhdeksäs kirje

21 / 11 / 1993

Rakkaat Ystävät,

Usein olen saanut kirjeitä, joissa kysytään: "Entä ihmisoikeudet nykymaailmassa?" Henkilökohtaisesti en ole asemassa, josta voisin antaa tarkan vastauksen. Pikemminkin ajattelen, että niiden, jotka allekirjoittivat Kansainvälisen Ihmisoikeuksien Julistuksen, eli yli 160 maailman valtion, pitäisi tietää, mitä niissä tapahtuu. Nuo valtiot allekirjoittivat sopimuksen, joko 10. Joulukuuta 1948 tai myöhemmin, että he ovat samaa mieltä tuon Yhdistyneiden Kansakuntien valmisteleman asiakirjan kanssa. Kaikki tiesivät, mistä on kyse; jokainen heistä sitoutui puolustamaan julistettuja oikeuksia. Lisäksi he allekirjoittivat Helsingin Sopimuksen ja nimittivät edustajansa ihmisoikeuskomissioihin ja kansainvälisiin tuomioistuimiin.

1. Ihmisoikeusrikkomuksia

Jos seuraamme päivittäisiä uutisia ja harkitsemme, että mitä tällä alueella viime aikoina on tapahtunut, meidän pitäisi muotoilla esitetty kysymys uusiksi. Tällä tavoin: "Entä se tekopyhä peli, jota hallitukset pelaavat suhteessa ihmisoikeuksiin?" Jo pintapuolinen uutisjärjestöistä, sanomalehdistä, aikakauslehdistä, radiosta ja televisiosta virtaavan tiedon tutkiminen tuo vastauksen tähän kysymykseen. Yhtenä esimerkkinä harkitsekaamme Amnesty Internationalin raporttia viimeisimmältä vuodelta, 1992, ja luokaamme nopea katsaus joihinkin sen tietoihin. Huomiotaherättävien katastrofien, kuten sodat Jugoslaviassa ja Somaliassa, lisäksi ihmisoikeusrikkomuksien huomattiin nousseen kaikkialla maailmassa. Vakaumuksensa vuoksi vangittuja oli 62 maassa, institutionalisoitua kidutusta 110 maassa ja hallitusten toteuttamia poliittisia salamurhia 45 maassa. Sota Bosnia-Herzegovinassa asetti näytteille kaikkien osapuolien toteuttamaa hyväksikäyttöä ja teurastusta, jonka uhreina olivat kymmenet tuhannet ihmiset, jotka teloitettiin, joita kidutettiin ja jotka näännytettiin nälkään usein pelkästään siksi, että he kuuluivat tiettyyn etniseen ryhmään. Sama ilmiö tapahtuu myös muissa paikoissa, kuten Tadžikistanissa ja Azerbaidžanissa. Syytökset turvallisuusjoukkojen harjoittamasta kidutuksesta ja väärinkohtelusta kasvoivat huomattavasti Saksassa, Ranskassa, Espanjassa, Portugalissa, Romaniassa ja Italiassa. Näissä tapauksissa uhrin rodun usein nähtiin olevan tärkeä vaikuttava tekijä. Aseistautuneet vastarintaryhmät Iso-Britanniassa, Espanjassa ja Turkissa myöskin syyllistyivät vakaviin ihmisoikeusrikkomuksiin. Yhdysvalloissa 31 ihmistä teloitettiin, mikä on korkein määrä sitten vuoden 1977, jolloin kuolemanrangaistus otettiin uudelleen käyttöön. Samaan aikaan Somaliassa tapettiin tuhansia aseistautumattomia siviilejä.

Vuonna 1992 turvallisuusjoukot ja kuolemankaartit murhasivat suunnilleen 4000 ihmistä Latinalaisessa Amerikassa. Venezuelassa oli tusinoittain pidätyksiä ja poliittisten vankien teloituksia helmikuun neljännen ja marraskuun 27:n välisenä aikana. Kuubassa noin 300 ihmistä pidettiin vankeina poliittisista syistä, mutta koska Amnesty Internationalin kansainvälisiltä tarkkailijoilta kiellettiin maahanpääsy, näiden tietojen tarkkuutta ei voitu varmistaa. Brasiliassa poliisi tappoi 111 Sao Paulossa vankilamellakan aikana ja Sao Paulossa, Rio de Janeirossa ja muilla maan alueilla murhattiin satoja lapsia ja muita "ei-toivottuja." Perussa 139 henkilöä "katosi," ja turvallisuusjoukot toteuttivat 65 teloitusta ilman oikeudenkäyntiä. Amnesty International sai myös raportteja laajasta hyväksikäytöstä Perun maaseudun vuoristoalueilla ja suunnilleen 70 henkilöä tuomittiin elinkautiseen vankeuteen sääntöjenvastaisissa oikeudenkäynneissä. Aseistautuneet vastarintaryhmät myöskin murhasivat useita kymmeniä ihmisiä maan eri alueilla. Kolumbiassa presidentin neuvonantajina näissä asioissa toimivat henkilöt kielsivät toistuvat ilmoitukset ihmisoikeusrikkomuksista sanoen, että sellaiset ilmoitukset johtuvat oppositiopoliitikoista, jotka yrittävät vääristää maan poliittisen todellisuuden kuvaa. Näistä kieltämisistä huolimatta Amnesty International syytti asevoimia ja puolisoitilaallisia ryhmiä ei vähemmästä kuin 500 henkilön teloituksesta ilman oikeudenkäyntiä samalla kun aseistautuneet vastarintaryhmät ja huumekauppaorganisaatiot murhasivat lisäksi noin 200 ihmistä.

Amnesty International raportoi myös, että taistelu militantteja islamilaisia ryhmiä vastaan käynnisti ihmisoikeustilanteen rappeutumisen monissa arabivaltioissa mukaanlukien Algerian ja Egyptin. Kaikkialla Lähi-Idässä hallitusten edustajat pitivät yllä kidutusta, oikeudellisten menettelyjen puuttumista, poliittisia salamurhia, "katoamisia" ja muita suuren luokan ihmisoikeusrikkomuksia. Egyptissä uuden lain käyttöönotto "mahdollisti" poliittisista syistä pidätettyjen kiduttamisen ja epäoikeudenmukaisena pidetyn menettelyn seurauksena sotilastuomioistuin tuomitsi kuolemaan 8 islamilaista radikaalia, joiden otaksuttiin olevan aseistautuneen ryhmän jäseniä. Algeriassa niinkin monta kuin 10.000 ihmistä internettiin eristetyille autiomaakeskitysleireille ilman syytettä ja ilman asianmukaista menettelyä. Fundamentalistiryhmät puolestaan todettiin vastuullisiksi siviilien murhaamisiin ja muihin vakaviin ihmisoikeusrikkomuksiin Algeriassa ja Egyptissä sekä myöskin Israelin miehittämällä alueella.

Pidätys ilman asianmukaista menettelyä oli erityisen laajalle levinnyttä Syyriassa, mutta niin toimittiin myös Israelissa, Libyassa, Irakissa, Kuwaitissa, Saudi-Arabiassa, Marokossa ja Tunisiassa.

Mitä tulee Kiinaan, Amnesty International vaati huomiota "vakaumuksensa vuoksi vangittujen" määrään ja poliittisten aktivistien tuomitsemiseen ilman edeltäviä oikeudellisia menettelyjä.

Eri (asioihin, tahoihin) nojaavat uutis- ja tiedotusorganisaatiot ovat valmistaneet maailmankarttoja, jotka näyttävät kymmeniä ihmisoikeusrikkomuksilla täplitettyjä maita, ja toisia karttoja, jotka näyttävät kasvavia kuolonuhrien määriä uskonnollisista ja etnisten ryhmien välisistä sodista. Sen lisäksi ne tuovat esiin näлкиintymisen alueet, joilla kymmenet tuhannet ihmiset ovat kuolleet joko kotimaissaan tai suurimittaisten maastamuuttojen aikana.

Tulisi korostaa, että yllä hahmoteltu informaatio ei millään tapaa kata aihetta ihmisoikeudet, eikä siksi myöskään maailmassa tänään tapahtuvien ihmisoikeusrikkomuksien muotoja.

2. Ihmisoikeudet, rauha ja humanitarianismi väliintulon verukkeena

Tänään ihmisoikeuksista keskustellaan uudistuneella tarmolla, mutta tuota viiriä kantavat eri henkilöt kuin ennen. Menneinä vuosikymmeninä edistykselliset liikkeet ovat aktiivisesti puolustaneet näitä periaatteita, jotka kansakuntien konsensus on vakiinnuttanut. Tietysti puhuessaan kauniita sanoja näistä oikeuksista monet diktatuurit ovat silloinkin teoillaan pilkanneet inhimillisiä tarpeita ja henkilökohtaista ja kollektiivista vapautta. Jotkut ovat julistaneet, että kunhan kansalaiset eivät puhu vallitsevaa järjestelmää vastaan, niin heillä tulee edelleen olemaan käytettävissään asunnot, terveydenhoito, koulutus ja työpaikka. Nämä hallitukset sanoivat, että loogisesti meidän ei pidä sekoittaa vapautta ja mielivaltaa, ja on "mielivaltaista" puhua hallitusta vastaan.

Tänään monissa maissa oikeisto on ottanut tämän standardin uusiokäyttöön ja yrittää tehdä vaikutuksen, että he toimivat ihmisoikeuksien ja rauhan puolesta - erityisesti niissä maissa, joissa heidän herruutensa ei ole täydellinen. Hyötyemällä tietyistä kansainvälisistä mekanismeista he järjestävät väliintuloujoukkoja, jotka kykenevät saavuttamaan minkä tahansa paikan planeetalla esittäen päämääräkseen "rauhaan ja oikeudenmukaisuuteen" pakottamisen.

Tukemalla sitä puoluetta, joka on eniten heille alisteinen, he aloittavat tuomalla ruokaa ja lääkkeitä, vain voidakseen myöhemmin hyökätä väestöä vastaan luodeilla. Pian mikä tahansa viiden kolonna voi väittää, että olosuhteet heidän maassaan häiritsevät rauhaa tai että ihmisoikeuksia poljetaan, ja siten pyytää apua näiltä interventionisteilta.

Nyt alkukantaiset sopimukset ja yhteisen puolustuksen liitot on jo täydellistetty asiakirjoiksi, jotka oikeuttavat "neutraalien" voimien toiminnan. Tällä tavoin vanha Pax Romana nostetaan haudastaan ja esitellään käytäntöön vielä kerran. Tiivistäen nämä ovat ormitologisia avataaroja, jotka alkavat legioonalaisten viirien päissä istuvasta kotkasta ja ottavat myöhemmin Picasson kyyhkysen muodon, kunnes siihen mennessä kun tulemme nykypäivään huomaamme, että sen rähjäisen höyhenpeitteen alta kasvaa taas petolinnun kynnet. Enää tämä höyhenpeiteinen olento ei lennä takaisin raamatulliseen Arkkiin kantaen oliivipuun oksaa, nyt se palaa Varallisuuden Arkkiin dollari tiukasti kiinni sen vahvan nokan välissä.

Tietysti tämä kaikki on maustettu hyvin osaaottavilla väitteillä. Ja meidän pitäisi huolestua sellaisista tapahtumista, koska silloinkin kun nämä "neutraalit" voimat suorittavat väliintulon jossain kolmannessa maassa kaikille selvistä humanitaarisista syistä, niin ne asettavat siten edellytyksiä, joita voidaan myöhemmin käyttää oikeuttamaan uusia tekoja, joiden motiivit eivät ole ollenkaan niin humanitaarisia tai kaikille selviä. Globalisaatioprosessin tuloksena Yhdysvaltojen nähdään esittävän yhä sotilaallisempaa roolia, joka tuo mukanaan enemmän kuin muutaman riskin. Taas kerran kansojen riippumattomuus ja itsemääräämisoikeus vaarannetaan tällä rauhan ja kansainvälisen solidaarisuuden käsitteiden manipuloimisella.

Jättäkäämme nyt syrjään toista tilaisuutta varten rauhaan liittyvät aiheet katsoaksemme tarkemmin ihmisoikeuksia, jotka selvästikään eivät rajoitu pelkästään omantunnonvapauden, poliittisten vapauksien ja ilmaisunvapauden kysymyksiin. Näitä oikeuksia ei voi myöskään vähentää yksinkertaisesti tietyn hallituksen kanssa eri mieltä olevien kansalaisten tuomitsemisen, vangitsemisen tai kuoleminen estämiseen. Eli ihmisoikeuksien puolustaminen ei voi rajoittua ainoastaan niiden ihmisten puolustamiseen, joita kohtaan harjoitetaan aktuaalisesti tai potentiaalisesti suoraa fyysistä väkivaltaa. Vaikka universaaliin ihmisoikeuksien julistukseen on sisällytetty tiettyjä perustavia ajatuksia, niin näiden aiheiden ympärillä on suuri määrä sekavuutta ja paljon huonosti koordinoitua työtä.

3. Muut ihmisoikeudet

Universaalin ihmisoikeuksien julistuksen toinen artikla kuuluu:

"2. artikla

Jokainen on oikeutettu kaikkiin tässä julistuksessa esitettyihin oikeuksiin ja vapauksiin ilman minkäänlaista rotuun, väriin, sukupuoleen, kieleen, uskontoon, poliittiseen tai muuhun mielipiteeseen, kansalliseen tai yhteiskunnalliseen alkuperään, omaisuuteen, syntyperään tai muuhun tekijään perustuvaa erotusta."

Seuraavat kohdat lukeutuvat lueteltuihin oikeuksiin:

"23. artikla

1. Jokaisella on oikeus työhön, työpaikan vapaaseen valintaan, oikeudenmukaisiin ja tyydyttäviin työehtoihin sekä suojaan työttömyyttä vastaan."

"25. artikla

1. Jokaisella on oikeus elintasoon, joka on riittävä turvaamaan hänen ja hänen perheensä terveyden ja hyvinvoinnin ravinnon, vaatetuksen, asunnon, lääkintähuollon ja välttämättömän yhteiskunnallisen huollon osalta. Jokaisella on myös oikeus turvaan työttömyyden, sairauden, tapaturman, leskeyden tai vanhuuden sekä muun hänen tahdostaan riippumatta tapahtuneen toimeentulon menetyksen varalta."

Nämä jäsenmaiden allekirjoittamat artiklat perustuvat käsitykseen ihmisten tasa-arvoisuudesta ja ihmisoikeuksien universaaliudesta. Julistuksen hengessä tai sen sanoissa ei ole ehtoja kuten: Näitä oikeuksia tullaan kunnioittamaan, kunhan ne eivät häiritse makroekonomisia tekijöitä. Julistuksesta ei myöskään löydy mitään seuraavanlaatuista lausetta: Julistettuja oikeuksia tullaan kunnioittamaan sitten, kun saavutamme yltäkylläisyyden. Kuitenkin edellä mainittujen artiklojen merkitys voitaisiin vääristää vetoamalla artiklaan 22:

"22. artikla

Jokaisella on yhteiskunnan jäsenenä oikeus sosiaaliturvaan sekä oikeus kansallisten toimenpiteiden ja kansainvälisen yhteistyön kautta kunkin maan järjestelmä ja voimavarat huomioonottaen, nauttia hänen ihmisarvolleen ja hänen yksilöllisen olemuksensa vapaalle kehittymiselle välttämättömiä taloudellisia, sosiaalisia ja sivistyksellisiä oikeuksia."

Lausetta "kunkin maan järjestelmä ja voimavarat huomioonottaen" voitaisiin käyttää näiden oikeuksien tehokkaan harjoittamisen laimentamiseen. Tämän kautta tulevatkin keskustelunaiheeksi taloudelliset mallit.

Harkitkaamme esimerkiksi maata, joka kykenee siirtymään vapaaseen markkinatalousjärjestelmään, koska se on tarpeeksi järjestäytynyt ja sillä on tarpeeksi resursseja siihen. Kun tuo siirtymä toteutuu, valtio vähentyy pelkäksi "hallinnolliseksi selvitysmieheksi" ja yksityisyrittäjät keskittyvät pelkästään liiketoimien kehittämiseen. Kun valtio ei enää toimi ihmisten auttajan roolissa, niin terveydenhoidon, koulutuksen ja sosiaaliturvan budjetit pienenevät tasaiseen tahtiin. Lopulta hallituksella ei tule enää olemaan velvollisuuksia näillä alueilla, eivätkä myöskään yksityisyrittäjät omaksu vastuuta näistä tarpeista. Lait, jotka olisivat voineet edellyttää, että yritykset suojelevat näitä oikeuksia, kumotaan tai uudelleenmuotoillaan, kun yhtiöt kasvavasti vastustavat kaikkia rajoituksia - jopa niitä, jotka liittyvät heidän omien työntekijöidensä terveyteen ja turvallisuuteen.

Mutta terveydenhoidon yksityistämisen ajatus ja käytäntö tulee pelastamaan päivän antamalla yksityisyrittäjien täyttää aiemman siirtymävaiheen jättämän tyhjiön. Tämä malli toisintuu kaikilla alueilla "privatismin" kehittyessä ja tarjotessa tehokkaita palveluita kaikille, jotka kykenevät maksamaan niistä. Tämä sopimus palvelee erittäin hyvin joidenkin tarpeita - noin kahdenkymmenen prosentin väestöstä.

Kuka sitten tulee suojelemaan ihmisoikeuksien universaalien tasa-arvoisuuden käsitystä, jos ihmisoikeuksia harjoitetaan "kunkin maan järjestelmä ja voimavarat huomioonottaen"? Koska tuon ideologian puolustajat tulevat edelleen vakuuttelemaan meille, että mitä pienemmäksi valtio tulee, sitä enemmän tuon maan talous tulee kukoistamaan. Pian keskustelu kuitenkin tulee muuttumaan idyllisistä tulevan "yleisen yltäkylläisyyden" julistuksista brutaaleiksi uhkavaatimuksen sävyisiksi ilmoituksiksi suunnilleen näissä puitteissa: Jos laaditaan lakeja, jotka asettavat pääomalle rajoituksia, niin pääoma tulee pakenemaan maasta, eikä tule ulkomaalaisia sijoituksia tai kansainvälisiä lainoja, eikä aiemmin sovittuja lainoja kyetä rahoittamaan. Sitten vienti ja tuontanto tulee romahtamaan ja lyhyesti sanottuna koko sosiaalinen järjestys tulee vaarantumaan. Tässä on vahvassa yksinkertaisuudessaan yksi monista nykyaikaisista kiristysuunnitelmista.

Siinä missä yllä harkittu esimerkki on esimerkki maasta, jolla on tarpeeksi resursseja neuvotella tiensä kohti vapaata markkinataloutta, niin on toisaalta helppo kuvitella, kuinka paljon vaikeammassa tilanteessa ovat maat, joilla ei ole resurssien ja organisaation perusedellytyksiä.

Kuten nyt Uutta Maailmanjärjestystä ehdotetaan ja taloudellisen keskinäisen riippuvuuden valossa pääoman voimat pyrkivät kaikissa maissa, sekä rikkaissa että köyhissä, heikentämään ihmisoikeuksien universaalien tasa-arvoisuuden käsitystä.

Ylläolevaa keskustelua ei voida johtaa suoraan 22. artiklan kielellisestä muodosta, koska missään tuossa artiklassa tahi muualla Universaalissa Ihmisoikeuksien Julistuksessa ei mitään taloudellista seikkaa, joka suhteellistaisi ihmisten oikeudet, aseteta ihmisten yläpuolelle. Ei ole myöskään oikeutettua esittää asiaa sivuavia väitteitä kuten tällainen ehdotus: "Koska talous on sosiaalisen kehityksen perusta, niin meidän täytyy omistaa kaikki työomme makroekonomisille tekijöille, jotta lopulta saavuttaessamme yltäkylläisyyden kykenemme sitten huomioimaan ihmisoikeudet." Tämä on yhtä kömpelön suoraviivaista kuin sanoa: "Koska yhteiskunta on painovoiman alainen, niin meidän on ensin keskityttävä tähän ongelmaan, ja vasta sitten, kun olemme ratkaisseet sen, tulemme olemaan vapaita puhumaan ihmisoikeuksista." Terveessä yhteiskunnassa kukaan ei suunnittele rakennusten pystyttämistä epävakaaalle perustalle, koska jokainen havaitsee painovoiman asettamat ehdot. Samalla tavoin jokainen ihminen on erittäin tietoinen taloudellisista välttämättömyyksistä ja niiden korkean ratkaisemisen tarkeydestä inhimillisen elämän

toimintona. Mutta nämä harhautumat vievät meidät pois aiheesta.

Ihmisoikeuksien huomioonottamista ei voida vähentää vain edellämainittuihin työn, kompensaation ja avun kysymyksiin, aivan kuten aiemmin näimme, että niitä ei voida rajoittaa pelkästään poliittisen ilmauksen ja omantunnonvapauden piiriin. Ja vaikka Universaalissa Ihmisoikeuksien Julistuksessa on tiettyjä ilmaisullisia epäkohtia, niin niistä huolimatta on selvää, että jos kaikki hallitukset toteuttaisivat tunnollisesti sen artiklat, niin se riittäisi, jotta maailmamme kokisi todella tärkeän myönteisen muutoksen.

4. Ihmisoikeuksien universaalius ja kulttuurillinen teesi

On monenlaisia ihmiskäsityksiä, ja tämä näkökulmien moninaisuus liittyy usein erilaisiin kulttuureihin, joista ihmiset havainnoivat todellisuutta. Ja nämä aiheet väistämättä vaikuttavat koko ihmisoikeuksien kysymyksen kokonaisuuteen. Todellakin, kohdatessaan ajatuksen universaalista ihmisestä, jolla on samat oikeudet ja toiminnot kaikissa yhteiskunnissa, tänään jotkut esittävät kulttuurillisen teesin puolustaakseen erilaista asennetta näitä kysymyksiä kohtaan. Sellaisen asenteen kannattajat pitävät oletetusti universaaleja ihmisoikeuksia yksinkertaisesti länsimaisen näkökulman yleistymisenä ja epäoikeudenmukaisena universaalin pätevyyden vaatimuksena. Harkitse esimerkiksi artiklaa 16:

"1. Täysi-ikäisillä miehillä ja naisilla on oikeus solmia avioliitto ja perustaa perhe ilman minkäänlaisia rodusta, kansalaisuudesta tai uskonnosta johtuvia rajoituksia. Heillä on yhtäläiset oikeudet avioliittoon, avioliiton aikana ja sen purkamisen jälkeen.

2. Avioliiton solmiminen tapahtukoon vain tulevien aviopuolisoiden vapaasta ja täydestä suostumuksesta.

3. Perhe on yhteiskunnan luonnollinen ja perustava ydinosa ja sillä on oikeus yhteiskunnan ja valtion suojaan."

Nämä kolme kappaletta artiklasta 16 tuottavat lukuisia tulkitsemis- ja käytäntöönpanovaikeuksia useissa kulttuureissa, jotka ulottuvat itäiseltä Välimereltä läpi Lähi-Idän ja Afrikkaan ja Aasiaan - eli ne tuottavat vaikeuksia suurimmalle osalle ihmiskuntaa. Maailma on niin suuri ja monimuotoinen, että laajoilla alueilla sitä edes avioliitto ja perhe eivät vastaa mittapuita, jotka vaikuttavat niin "luonnollisilta" Lännelle. Sen seurauksena nämä instituutiot ja niihin liittyvät universaalit ihmisoikeudet ovat jatkuvan väittelyn kohteena.

Sama tapahtuu yleisten laki- ja oikeuskäsitysten suhteen. Jos vertailemme ajatuksia rikollisten rankaisemisesta ja kuntoutuksesta, niin edes samaan länsimaiseen kulttuurilliseen kontekstiin kuuluvat eri kansakunnat eivät ole näistä asioista samaa mieltä. Oman kulttuurinsa näkökulman pitäminen pätevänä koko ihmiskunnalle johtaa siis asenteisiin, jotka ovat suoraan sanottuna naurettavia. Esimerkiksi tietyissä arabimaissa harjoitettu laillinen rangaistus, jossa varkaalta leikataan käsi irti, katsotaan Yhdysvalloissa selväksi ihmisoikeusrikkomukseksi - samalla, kun mielellään pidetään akateemisia väittelyitä siitä, teloittaako rikolliset syanidikaasulla, 2000 voltin sähkölatauksella, pistämällä verisuoneen tappavaa myrkyä, hirttämällä tai jollain muulla makaaberin ihastuttavalla kuolemanrangaistuksella.

Pitäisi kuitenkin huomata, että aivan kuten Yhdysvalloissa huomattava osa yhteiskuntaa vastustaa kuolemanrangaistusta, samoin arabimaissa monet vastustavat lakia rikkoneiden ruumiillista rankaisemista.

Jopa itse Lännellä, jonka läpi pyyhkäisee muuttuvia käytäntöjä ja tapoja, on suuria vaikeuksia perinteisen "luonnollisen" perheen ajatuksensa ylläpitämisessä. Voiko perheeseen tänään kuulua adoptoituja lapsia? Voi tietenkin. Voivatko samaa sukupuolta olevat puoliset perustaa perheen? Jotkut lait sallivat jo sen. Mikä sitten määrittelee perheen - sen "luonnollisuus" vai ihmisten vapaaehtoinen omistautuminen tiettyjen toimintojen täyttämiseen? Miltä perustalta voimme sanoa, että joittenkin kulttuurien yksiaviainen perhe on parempi kuin toisten moniaviainen? Ja jos tämä on keskustelun tila, niin voimmeko edelleen puhua yhdestä lakijärjestelmästä, joka on sovellettavissa perheeseen universaalisti? Mitä ihmisoikeuksia olisi puolustettava, ja mitä ei, kun kysymyksessä on perheinstituutio?

Selvästikään universalistisen teesin (joka tuskin on universaali edes omassa kulttuurissaan) ja kulttuurillisen teesin välistä mielipiteiden törmäystä ei voida ratkaista tapauksessa perhe, jonka olen maininnut vain yhtenä monista mahdollisista esimerkeistä. Yhtäläillä se valitettavasti jää toistaiseksi selvittämättömäksi toisilla sosiaalisen toiminnan alueilla.

Yhteenvetona: Tässä näemme toiminnassa yleisen ihmiskäsityksen, joka ei ole tarpeeksi pätevällä perustalla, jotta se kattaisi monet ristiriitaiset asenteet. Kuitenkin sellaisen ymmärtävän käsityksen tarve on ilmeinen, koska laki yleensä eivätkä erityisesti ihmisoikeudet voi vallita, jos niiden syvin merkitys ei ole selvä.

Emme voi enää esittää lain yleisimpiä kysymyksiä vain abstrakteina. Joko olemme tekemisissä sellaisten oikeuksien kanssa, joiden ollakseen tehokkaita on virrattava vakiintuneelta vallalta, tai sitten olemme tekemisissä sellaisten oikeuksien kanssa, jotka ovat vain pyrkimyksiä, joita ei ole vielä toteutettu. Oikeuksien kysymyksestä olen kirjoittanut toisaalla seuraavanlaisesti (ks. luku "Laki" "Inhimillisessä Maisemassa"):

"Käytännölliset ihmiset eivät ole eksyneet teoretisointiin. He ovat julistaneet, että lakeja tarvitaan, muuten sosiaalinen yhteisö on mahdotonta. On myöskin väitetty, että lait on tehty asettajien intressejä puolustamaan."

"Nähtävästi tietyn lain asettaa voimaan sitä edeltävä valtatilanne. Laki puolestaan laillistaa vallan. Niinpä keskeinen

aihe onkin valta aikomuksen käytäntöönpanemisena riippumatta siitä, hyväksytäänkö tuota valtaa ja sen aikomuksia vai ei. Sanotaan, että voima ei luo oikeuksia, mutta tämä virhepäätelmä voidaan hyväksyä vain jos ajatellaan voimaa brutaalina ruumiillisena tekona. Todellisuudessa (taloudellisen, poliittisen jne.) voimankäytön ei tarvitse olla havaittavasti ilmaistua ollakseen läsnä ja pakottaakseen kuuliaisuuteen. Toisaalta jopa selkeän riisutulla ruumiillisella voimalla (kuten aseilla) asetetaan voimaan tai pidetään yllä (myötäläsnäolevasti) tilanteita, jotka on lailla oikeutettu. Eikä pitäisi kieltää sitä, että aseiden käyttö suuntaan tai toiseen riippuu inhimillisestä aikomuksesta eikä oikeudesta."

Ja edelleen:

"Jotain lakia rikkova ei tunnista nykyhetkeen asetettua tilannetta. Siten hän altistaa ajallisuutensa (tulevaisuutensa) toisten päätösvallan alle. Mutta on selvää, että sellaisella "nykyisyydellä", jossa tuo laki vallitsee, on juurensa menneisyydessä. Tietyn lain oikeuttamiseksi vedotaan lähteisiin kuten tavat, moraali, uskonto tai sosiaalinen konsensus. Jokainen näistä puolestaan riippuu vallasta, joka sen on asettanut käytäntöön. Ja noita lähteitä aletaan tutkia siinä vaiheessa, kun ne synnyttänyt valta on rappeutunut tai muuttunut sillä tavoin, että aiemman laillisen oikeuden ylläpitäminen vastustaa "tervettä järkeä", "yleistä käsitystä", "kohtuutta" jne. Kun lainsäätäjät muuttaa lakia tai kun kansanedustajien yhteisö muuttaa maan perustuslakia, niin ilmeisesti he eivät riko lakia. Heidän tekonsa eivät ole alttiina toisten päätöksille, koska valta on heidän käsissään tai he toimivat vallan edustajina. Tällaiset tilanteet osoittavat selkeästi, että valta luo oikeudet ja velvollisuudet, eikä toisinpäin."

Lopuksi tahdon vielä lisätä seuraavan lainauksen:

"Ihmisoikeudet eivät ole toivotulla tavalla universaalisti voimassa. Ne eivät riipu ihmisen universaalista vallasta, vaan osan vallasta kokonaisuutta kohtaan, ja jos kaikkein perustavimpiakin vetoomuksia oman kehon hallitsemisesta poljetaan kaikilla leveysasteilla, niin pitäisi puhua vain pyrkimyksistä, jotka tulisi muuttaa oikeuksiksi.

Ihmisoikeudet eivät kuulu menneisyyteen, vaan ne ovat tuolla tulevaisuudessamme, vetävät aikomuksiamme ja ruokkivat taistelua, joka herää uudestaan jokaisesta ihmisen kohtalon rikkomisesta. Siksi jokaisella ihmisoikeuksien puolesta tehdyllä vetoomuksella on merkitystä: se näyttää, että vallitsevat valtat eivät ole kaikkivaltaita, eikä tulevaisuus ole niiden hallussa."

Mitä tulee yleiseen ihmiskäsitykseemme, niin ei tunnu tarpeelliselta tässä tehdä siihen uutta katsausta tai taas vakuuttaa, että tunnustus, jota myönnämme moninaisille kulttuurillisille todellisuuksille, ei tee tyhjäksi historian virrassa toisia lähentyvässä suunnassa olevan yleisen inhimillisen rakenteen olemassaoloa. Universaalin inhimillisen kansakunnan vakiinnuttamisen taistelu on myös jokaisen kulttuurin ponnistelu yhä eheämmin määriteltyjen ihmisoikeuksien käytäntöön saattamiseksi.

Jos tietty kulttuuri yhtäkkiä jättää huomioimatta oikeuden elämän toteuttamiseen ja vapauteen ja toisia arvoja asetetaan ihmisen yläpuolelle, niin se johtuu siitä, että siellä jokin on mennyt harhaan, jokin on harhaantunut yhteisestä kohtalostamme. Jos sellaista tapahtuisi, niin tuon kulttuurin ilmausta tuossa tietyssä kohtaa on selkeästi kieltäydyttävä tunnustamasta.

On totta, että Universaalissa Ihmisoikeuksien Julistuksessa tehdyt ihmisoikeuksien muotoilut ovat epätäydellisiä, mutta tällä hetkellä siinä on kaikki käsillä oleva, mitä voimme puolustaa ja täydellistää. Tänään näitä oikeuksia yhä pidetään pyrkimyksinä, joita ei voida täysin toteuttaa vakiintuneiden valtojen vuoksi. Ihmisoikeuksien täyden toteuttamisen taistelu johtaa väistämättä vallitsevien valtojen kyseenalaistamiseen ja toiminnan suuntaamiseen kohti niiden korvaamista uuden ja inhimillisen yhteiskunnan voimilla.

Tällä kirjeellä lähetän lämpimimmät terveiseni,
Silo

Kymmenes kirje

15 / 12 / 1993

Rakkaat Ystävät!

Mikä tulee olemaan nykypäivän tapahtumien kohtalo? Optimistit uskovat, että tulemme maailmanlaajuiseen yltäkylläisyyden yhteiskuntaan, jossa yhteiskunnan ongelmat on ratkaistu: eräänlaiseen "maapäälliseen paratiisiin." Pessimistit uskovat nykyisten oireiden viittaavan kasvavaan pahoinvointiin instituutioissa, ihmisryhmissä, koko väestöllisessä ja ekologisessa systeemissä: eräänlainen maapäällinen helveti. Ne, joilla on suhteellisempi näkemys historiallisista mekanismeista, uskovat, että kaikki riippuu käytöksestämme tänään: taivas tai helveti riippuu teoistamme. Tietenkin on myös ihmisiä, joita ei vähääkään kiinnosta, mitä tapahtuu muille kuin heille itselleen. Näiden vaihtelevien mielipiteiden joukossa meille tärkeä on näkemys, jonka mukaan tulevaisuus riippuu siitä, mitä teemme tänään. Mutta tämänkin asenteen puitteissa asioita voi lähestyä monella tapaa.

Jotkut uskovat, että koska nykypäivän kriisi on pankkilaitoksen ja ylikansallisten yhtiöiden ahneuden tulosta, tulevat

ne myös käynnistämään elpymismekanismit tilanteen muuttuessa niin pahaksi, että heidän etunsa ovat vaarassa. Näin on tapahtunut aiempinakin aikoina. Nämä ihmiset kannattavat vähittäistä sopeutumista prosessiin, joka kääntää kapitalismin takaisin enemmistön hyväksi.

Toiset sen sijaan kiistävät edellisen sanomalla, ettemme voi antaa kaiken riippua vähemmistön hyvästä tahdosta (erityiseduista). On tarpeellista osoittaa enemmistön tahto poliittisen toiminnan kautta; selkiyttää ihmisten ajatuksia ja kouluttaa niitä, jotka kärsivät nyt vallitsevan järjestelmän vääristymästä. Heidän mukaansa systeemi ajautuu pian yleiseen kriisiin, ja on tärkeää hyötyä tästä mahdollisuudesta vallankumouksen aatteen hyväksi.

On myös ihmisiä, joiden mielestä pääoma ja työ, kulttuurit, valtiot, organisaatiomuodot, taiteelliset ja uskonnolliset ilmaukset, ihmisryhmät ja yksilöt ovat kaikki kietoutuneet kiihtyvän teknologian ja rakenteiden hajoamisen prosessiin, joka on riistäytynyt hallinnasta. Tämä pitkän historiallisen prosessin tulos johtaa tänään maailmanlaajuiseen kriisiin, joka vaikuttaa jokaiseen poliittiseen ja taloudelliseen suunnitelmaan. Yleinen epäjärjestys ei riipu näistä poliittisista ja taloudellisista malleista - eikä myöskään tuleva elpyminen.

Ne, jotka katsovat tällaisesta rakenteellisesta näkökulmasta, painottavat, että on tärkeää luoda globaali ymmärrys näistä ilmiöistä toimien samalla paikallisesti pienimpien yksiköitten tasolla eli yhteiskunnassa, ihmisryhmissä ja omassa henkilökohtaisessa elämässään. Koska maailma on niin yhteenmivoutunut, he eivät näe ratkaisua sarjassa vähittäisiä yhteiskunnallisia edistysaskelia. Sen sijaan he yrittävät luoda sarjan havainnollistavia esimerkkivaikutuksia, jotka olisivat tarpeeksi dynaamisia saadakseen aikaan käänteen nykyisessä prosessissa. Sen vuoksi he ylistävät ihmisten kyvykkyyttä taloudellisten suhteiden ja instituutioiden muuttamiseen ja väsymättömään taisteluun niiden tekijöiden poistamiseksi, jotka luovat tämän itseensä kiertyvän loputtoman spiraalin. Nykyaikaisena humanistina vakaumukseni on viimeksimainitun mukainen. On selvää, että tämä kuvaus - kuten aiemmatkin - on yksinkertaistettu, ja olen välttänyt näistä polveutuvien monien eri muotojen kuvailua.

1. Rakenteiden hajoaminen ja sen rajat

On hyvin tärkeää osoittaa tämän poliittisten rakenteiden hajoamisen rajat, jotta huomataan, että se ei pysähdy ennenkuin se ulottuu koko yhteiskunnan perustaan ja yksilöön.

Tarkastelkaamme joitakin esimerkkejä. Joissain maissa keskittyneen poliittisen vallan heikkeneminen on ilmeisempää kuin toisissa. Käyttäen hyväkseen autonomisten alueiden voimistumista tai sesessionististen liikkeiden painostusta tietyt eturyhmittymät tai opportunistit haluavat pidättää prosessin tarkalleen siihen pisteeseen, jossa he voivat säilyttää tilanteen hallinnan. He haluavat, että irtautuneesta provinssista, aiemmasta valtiosta eronneesta uudesta tasavallasta, tai autonomisesta alueesta, joka on vapautunut keskushallinnosta, tulisi nyt uusi organisatorinen rakenne.

Sen sijaan käykin niin, että näitä voimia puolestaan haastavat mikro-alueet, maakunnat, kaupungit, kylät jne. Nämä rakenteen yksiköt eivät näe mitään syytä, miksi tästä uudesta autonomisesta alueesta, joka nyt on vapaa keskushallinnosta, pitäisi tulla uusi hallinnollinen keskus. Sillä ei ole merkitystä, kuinka paljon uuden alueen hallinto yrittää perustella tilannetta puhumalla yhteisestä kielestä, yhteisestä folkloresta tai jostain niin epämääräisestä kuin "historiallisena ja kulttuurillisena yhteisönä" olemisesta. He tietävät, että kun he tekevät budjetin ja keräävät verot, niin silloin tästä folkloresta hyötyy vain turismi ja ääniteteollisuus. Ja jos kaupungit vapautuisivat tästä uudesta autonomisesta alueesta, niin kaupunginosat käyttäisivät samaa logiikkaa, ja niin edelleen mittakaavassa alaspäin kunnes tulemme jopa kadun vastakkaisilla puolilla asuviin naapureihin.

Sitten joku ehkä sanoo: "Miksi meidän, jotka asumme tällä puolella katuja, pitäisi maksaa samoja veroja? Meillä on korkeampi elintaso ja meidän veromme selvittävät noiden ongelmat, vaikka nuo eivät edes yritä edistyä omalla työllään. Parempi jokaisen pitää huolta omistaan." Ja niin edelleen yksittäisiin taloihin asti, missä kuuluu sama tyytymättömyys. Kukaan ei pysty pysäyttämään tätä mekaanista prosessia tarkalleen siihen pisteeseen, joka heitä kiinnostaa. Eli asiat eivät tule pysähtymään yksinkertaiseksi keskiaikaistyyppiseksi feodalismiksi. Feodaalivaltio perustettiin pienelle ja laajalle levittäytyneelle väestölle, jolla oli vain ajoittaisia yhteyksiä ja vaihtoa ja joiden välinen kommunikaatio oli riitelevien feodaalierrojen tai tullimaksujen ja verojen keräävien joukkojen hallinnassa. Tämän päivän tilanne ei muistuta lainkaan aiempia aikoja tuotannon, kulutuksen, teknologian, kommunikaation, väestötiheyden jne. osalta.

Samalla taloudelliset blokit ja yhteismarkkinat pyrkivät imemään päättäväisyyden, joka oli aiemmin yksittäisillä valtioilla. Jollain alueella uudet autonomiset alueet pystyvät karkaamaan aiemmasta kansallisesta yksiköstä; samaan aikaan kaupungit tai kaupunkiryhmittymät pyrkivät ohittamaan vanhat hallinnolliset tasot ja etsimään yhteyttä uuteen alueelliseen ylärakenteeseen, pyytäen täysjäsenyyttä. Ja alueelliset talousliitot ottavat vakavan harkinnan alaiseksi ne autonomiset alueet, kaupungit tai kaupunkiryhmät, joilla on merkittävää taloudellista potentiaalia.

Alueellisten ryhmittymien välisessä taloudellisessa sodassa ei ole mitään esteitä sille, että tietyt jäsenmaat luovat "bilateraalaisia tai multilateraalaisia suhteita" toisten alueiden kanssa ja ylittävät siten alueellisten markkinoiden rajat. Esimerkiksi: Miksei Englanti voisi vakiinnuttaa tiiviimmän suhteen NAFTA:n kanssa, tehden aluksi muutamia

poikkeuksia olemassaoleviin eurooppalaisiin sopimuksiin? Myöhemmin, riippuen suhteen kehityksestä, mikä estäisi heitä lopulta hylkäämästä aiemmat markkinansa liittyäkseen Pohjois-Amerikan alueellisiin markkinoihin? Tai: Jos Quebec eroaa Kanadasta, mikä estää siltä NAFTA:n ulkopuoliset neuvottelut? Latinalaisessa Amerikassa puolestaan on selvää, että järjestöt kuten Latinalaisen Amerikan Vapaakauppayhdistys (ALALC) tai Andien Liitto (Pacto Andino) eivät toimi enää, kuten huomaamme jo nyt, kun Kolumbia ja Chile alkavat yhdistää talouksiaan siinä mielessä, että pääsisivät NAFTA:n jäseniksi, vaikka Etelän Yhteismarkkinoiden (MERCOSUR) yhtenäisyyteen vaikuttaisi mahdolliset Brasilian sisäisten alueiden eroamiset valtiosta.

Edelleen, jos maat kuten Turkki, Algeria ja muut Pohjois-Afrikan maat alkavat liittyä eurooppalaisiin yhteismarkkinoihin, niin toiset, ulkopuolelle jäävät maat saattaisivat pyrkiä voimistamaan keskinäisiä siteitään niin, että ne voivat neuvotella muiden maantieteellisten alueiden kanssa ryhmänä, jolla on alueelliset markkinat. Ja kun vallat kuten Kiina ja Venäjä sekä Itä-Euroopan maat edelleen käyvät läpi nopeita keskipakoisia muutoksia, mitä vaikutuksia tällä tulee olemaan alueellisiin ryhmittymiin, joita nyt visiodaan?

Vaikka on epätodennäköistä, että tapahtuisi juuri niin kuin yllä kuvailin, alueellistumisen taipumus voi hyvin saada yllättäviä käännteitä. Tämä johtaa järjestelyihin, jotka ovat hyvin erilaisia kuin nyt ehdotetut, jotka perustuvat maantieteelliseen läheisyyteen ja jotka nojaavat perinteiseen geopoliittiseen ennakkoluuloon. Niinpä uudenlainen epäjärjestys voisi horjuttaa niitä uusia suunnitelmia, joiden tavoitteet sisältävät pelkän taloudellisen liittoutumisen lisäksi poliittisten ja sotilaallisten ryhmittymien muodostamisen.

Loppujen lopuksi asioita määrää suurpääoma, joka päättää sen mukaan, mikä on edullisinta heidän bisneksiensä kehitykselle. Siksi kenenkään ei pitäisi yllätyä, mikäli alueellisia kartoja ei piirretä uudelleen yhtenäisiksi maantieteelliseksi alueiksi. Menneisyydessä maantiet, rautatiet ja radioyhteydet näyttelivät merkittävää roolia.

Nykyään taipumuksena on uudelleenjärjestää kartat ilma- ja meriliikenteen suurten virtojen mukaan, ja maailmanlaajuinen kommunikaatio perustuu satelliitteihin.

Jo siirtomaa-aikoina maantieteellinen suhteellisuus oli korvattu suurten valtojen mertentakaisilla shakkilauloilla.

Tämä kuvio kaatui kahden maailmansodan myötä. Jotkut ehkä uskovat, että nykyinen uudelleenjärjestely on palaamista esikoloniallisten aikojen tilanteeseen. He kuvittelevat, että taloudellisen alueen täytyy olla tilallinen jatkumo. He myöskin projisoivat oman erityisen nationalisminsa jonkinlaiseksi "alueelliseksi nationalismiksi".

Yhteenvetona väitämme, että rakenteiden hajoamisen rajoja eivät määritä erityisesti ne maat tai autonomiset alueet, jotka uusina vapautuvat keskushallinnoista, eivätkä yleensä taloudelliset alueet, jotka järjestyvät maantieteellisen läheisyyden mukaan. Rakenteiden hajoamisen alarajat ulottuvat yksittäiseen naapuriin ja yksilöön asti ja ylärajat ulottuvat koko maailmanyhteisöön.

2. Joitakin tärkeitä alueita rakenteiden hajoamisen ilmiössä

Monien mahdollisten eriytymisen alueiden joukosta haluaisin keskittyä erityisesti kolmeen: poliittiseen, uskonnolliseen ja sukupolvien väliseen.

On selvää, että valtion vallan vähennyttyä poliittiset puolueet käyttävät nyt valtaa vuorotellen, nousten kausittaisesti "oikeistona", "keskustana" ja "vasemmistona". Monia "yllätyksiä" tapahtuu jo jatkuvasti. Voimat, joiden uskottiin kadonneen kauan sitten, tulevat nousemaan taas, kun vuosikymmeniä vallassa olleet liittoutumat hajoavat yleisen paheksunnan kohteena. Totta, tämä ei ole mitään uutta poliittisessa pelissä, mutta todella omaperäistä on, että poliittiset taipumukset, joiden oletetaan olevan vastakkaisia, tulevat seuraamaan toisiaan muuttamatta vähääkään tätä rakenteiden hajoamisen prosessia, joka puolestaan tulee vaikuttamaan niihin. Poliitiikan ehdotuksissa, kielessä ja tyyliässä näemme yleisen "synkretismin" prosessin, epäsovpien elementtien yhtymisen. Aatteelliset eroavaisuudet tulevat epäselvemmiksi päivä päivältä.

Kohdatessaan tämän iskulauseiden ja tyhjien muotojen taistelun keskivertokansalaisia alkaa kuvottaa ja he eivät enää osallistu, vaan keskittyvät vain siihen, mikä on välittömintä ja näkyvintä. Mutta sosiaalinen taistelu tulee näkyväksi yhä enemmän spontaanin protestin, kansalaistottelemattomuuden, rauhattomuuden purkauksien ja räjähtävien psykososiaalisten ilmiöiden kautta. Näissä olosuhteissa esiin tulee uusia mielivaltaisuuden muotoja, ja he käyttävät suvaitsemattomuuden eri muotoja mainoslauseinaan ja nousevat vaarallisen lähelle ylivalta-asemaa.

Tämän valossa on selvää, että jos keskushallinto tahtoo tukahduttaa itsenäisyysvaatimukset, niin sen täytyy omaksua yhä radikaalimpia asenteita voidakseen vetää poliittiset ryhmittymät valtapiiriinsä. Mikä puolue kykenee pysymään välinpitämättömänä -- riskeeraten vaikutusvaltansa -- kun alueellinen, etninen, uskonnollinen tai kulttuurillinen väkivalta purkautuu jossain?

Poliittisten virtausten täytyy ottaa kantaa näihin kysymyksiin. Tällaisia konflikteja esiintyy tällä hetkellä useissa osissa Afrikkaa (18 konfliktipistettä), Amerikoissa (4 konfliktipistettä: Brasilia, Kanada, Guatemala ja Nicaragua, ottamatta edes lukuun alkuperäiskansojen protesteja Ecuadorissa ja muissa Etelä-Amerikan maissa, ja Yhdysvaltojen pahenevaa rotutilannetta), Aasiassa (10 konfliktipistettä, ottaen lukuun Kiina-Tiibet -konflikti mutta laskematta Kiinassa herääviä maakunnallisia eroja), Eteläisessä ja Tyynenmeren Aasiassa (12 pistettä, lukien mukaan Australian

alkuasukkaiden protestit), Länsi-Euroopassa (16 pistettä), Itä-Euroopassa (4 pistettä, kun laskee Kyproksen sekä entisen Tšhekkoslovakian, Jugoslavian ja Neuvostoliiton jokaisen vain yhdeksi pisteeksi; yhteensä löytyy yli 30 konfliktia jos laskemme mukaan Balkanin monet maat ja entisen Neuvostoliiton, jolla on inter-etnisiä ja rajaongelmia enemmän kuin 20 tasavallassa, jotka ulottuvat paljon pidemmälle kuin Itä-Eurooppa), sekä Välimerellä ja Lähi-Idässä (9 paikkaa konfliktissa).

Poliitikkojen täytyy myös vastata kasvavaan radikalisoitumiseen, jota perinteiset uskonnot ovat kokeneet: ristiriitoja ilmenee esimerkiksi muslimien ja hindujen välillä Intiassa ja Pakistanissa, muslimien ja kristittyjen välillä entisessä Jugoslaviassa ja Libanonissa ja hindujen ja buddhalaisien välillä Sri Lankassa. He joutuvat tekemisiin saman uskonnon eri lahkosten välisen taistelun kanssa kuten sunnien ja shiojen välinen Islamin vaikutuspiirissä tai katolisten ja protestanttien kristinuskon piirissä. Heidät pakotetaan osallistumaan uskonnolliseen tuomitsemiseen, joka on alkanut ensin lännessä lehdistön kautta ja uskonnon ja omantunnon vapautta rajoittavien lakien kautta.

On selvää, että perinteiset uskonnot ovat taipuvaisia hyökkäämään uudempia uskonnollisia muotoja vastaan, joita nyt on heräämässä kaikkialla maailmassa. Arvostettujen mielipiteenmuodostajien (jotka yleensä ovat ateisteja, mutta objektiivisesti liittoutuneet maassa vallitsevan lahkon kanssa) mukaan uusien uskonnollisten ryhmien vainoaminen "ei aseta rajoituksia ajattelun vapaudelle, vaan pikemminkin suojelee omantunnon vapautta, koska perinteisiä lahkoja vastaan hyökkää näiden uusien kulttien aivopesu, kulttien, jotka joka tapauksessa hajottavat sivistyksen perustaa, sivistyksen perinteisiä arvoja, kulttuuria ja elämäntapaa".

Näin poliitikot, jotka yleensä eivät joudu tekemisiin uskonnon teeman kanssa, vähitellen valitsevat puolensa tässä noitavainojen orgiassa. Tämä johtuu muun muassa siitä, että he huomaavat massiivisen suosion, jota nämä uudet uskon ilmaukset, joissa myös on hiltettyä vallankumouksellisuutta, alkavat saavuttaa. He eivät enää voi julistaa, kuten 1800-luvulla, että "uskonto on kansan oopiumia". He eivät enää voi puhua massojen ja yksilöiden unisesta vieraantumisesta. Eivät, kun muslimiväestöt julistavat islamilaisia tasavaltoja; ei, kun Japanissa buddhalaisuus (kansallisen Shinto-uskonnon toisen maailmansodan jälkeisen romahtamisen jälkeen) on moottori, joka kantaa Komeiton valtaan; ei, kun katolinen kirkko alkaa muodostaa uusia poliittisia liikkeitä väsyttyään kristillisen sosialismin ja "kolmas-maailmallisuuden" Latinalaisessa Amerikassa ja Afrikassa. Joka tapauksessa uusien aikojen ateistifilosofien täytyy muuttaa keskustelutermejään ja korvata fraasi "kansan oopiumia" sopivammalla fraasilla: "kansan amfetamiinia".

Johtajien täytyy ottaa kantaa myös nuorison suhteen. Nuoriso leimataan "korkeariskiryhmäksi", jolla on vaarallisia taipumuksia huumeiden käyttöön, väkivaltaan ja sulkeutuneisuuteen. Ne johtajat, jotka järkähtämättä jättävät huomiotta noiden ongelmien syvät juuret, ovat väärä henkilöitä vastaamaan näihin ongelmiin esittäessään ratkaisuksi politiikkaan osallistumista, perinteistä uskontoa tai Rahan hallitseman rappeutuneen sivilisaation kulutushyödykkeitä. Samalla sellaiset johtajat edesauttavat kokonaisen sukupolven psyykkistä tuhoa ja uusien taloudellisten valtojen nousua, jotka häikäilemättömästi hyötyvät miljoonien ihmisten tuskasta ja psykologisesta heitteillejätöstä.

Monet näistä johtajista kysyvät nyt yllättyneinä, mistä tämä kasvava väkivalta nuorison keskuudessa oikein johtuu. Todellisuudessa vanhat sukupolvet, kuten myös nykyinen, tarrautuvat valtaan hinnalla millä hyvänsä, ja he ovat täydellistäneet systemaattisen väkivallan jopa käyttäen hyväkseen tieteen ja teknologian edistysaskeleita tehdäkseen manipulaationsa vieläkin tehokkaammaksi.

Jotkut johtajat viittaavat nuorison väitettyyn "autistiseen käyttäytymiseen". Tämän mielipiteen pohjalta voisi aikuisten pidemmän elämänsäkaaren mukaisesti katsoa nuorille tarpeelliseksi pidemmän opiskelujakson, jotta he voisivat ylittää valtaansaamisen kynnyksen. Tämä selitys on jokseenkin uskottava, mutta ei riittävä, jos haluaa ymmärtää laajempia prosesseja. Voimme huomata, että sukupolvien välinen dialogi, historian moottori, on väliaikaisesti tukkeutunut, ja tämän kautta on avautunut vaarallinen kuilu näiden kahden maailman välille.

Tässä on mielenkiintoista muistaa, että kun yli kaksikymmentä vuotta sitten tietty ajattelija varoitti näistä taipumuksista, jotka nyt ilmenevät hyvin kouriintuntuvina ongelmina, niin nuo hienot Mandariinit "asiantuntijoidensa" ja mielipiteenmuodostajiensa kanssa kykenivät vain repimään pelipaitansa ja suu vaahdoten syyttämään, että juuri sellainen puhe, joka kohdistui noihin ongelmiin, jotenkin aiheutti sukupolvien välisen sodan. Noina aikoina nuoruuden voima, jonka olisi pitänyt olla uuden ilmiön sanansaattaja ja historiallisen prosessin luova jatke, johtui harhaan 60-luvun hajanaisiin vaatimuksiin ja työnnettiin kohti umpikujasta sissisotaa monissa maailman osissa.

Jos nämä johtajat nyt odottavat uusien sukupolvien kanavoivan kaiken epätoivonsa rajuun musiikkiin tai urheilustadionille ja rajoittavan vaatimuksensa T-paitoihin ja julisteisiin, joissa on viattomia iskulauseita, niin he tulevat kohtaamaan uusia ongelmia. Sellainen tukahduttava tilanne luo irrationaalisia ja kathartisia olosuhteita, jotka ovat helposti fasististen, autoritaaristen tai kaikenlaiseen väkivaltaan taipuvaisten ihmisten kanavoitavissa. Toiseksi, on epäsovittavaa kylvää epäluottamuksen siemeniä nuoria ihmisiä kohtaan; ei voi saada aikaan myönteistä keskustelua, jos katsoo jokaista nuorta potentiaalisena kriminaalina. Vielä tärkeämpi seikka on, että kukaan ei ole innostunut

päästämään nuoria sukupolvia yhteiskunnan mediaverkkoon. Kukaan ei ole halukas julkiseen keskusteluun näistä ongelmista, ellei olla tekemisissä "mallinuoren" kanssa, joka yksinkertaisesti toimii puolueen virallista kantaa toistavana papukaijana tai kopioi poliittista kuumaa ilmaa rokin tahdissa tai lähtee puhdistamaan öljyn peitossa olevia merilintuja kuin partiolainen, haastamatta koskaan suuren rahan voimia, jotka loivat ekologisen katastrofin! Valitettavasti minusta näyttää siltä, että mitä tahansa nuorisjärjestöä (työ-, opiskelija-, taiteellinen tai uskonnollinen) tullaan epäilemään pahimmanlaatuisista rikkomuksista yksinkertaisesti siksi koska heitä ei avusta mikään aikuisten liitto, poliittinen puolue, säätiö tai kirkko. Niin paljon manipulaation jälkeenkin yhä vain kysytään mikseivät nuoret ihmiset liity vakiintuneen vallan tarjoamiin loistaviin ehdotuksiin, ja yhä vastaillaan, että opiskelu, työ ja urheilu vievät kokonaan niitten tulevaisuuden kansalaisten ajan, joilla on meriittiä. Jos näin on, niin kenenkään ei pitäisi olla huolestunut "vastuun" puutteesta sellaisten kiireisten nuorten ihmisten joukossa.

Mutta jos työttömyys edelleen kasvaa ja lama muuttuu krooniseksi - jos heitteillejätö leviää kaikkialle, niin silloin näemme, mitä nykyinen osallistumattomuus tuottaa. Monista syistä, kuten sota, nälkä, työttömyys tai moraalinen väsymys, itse sukupolvien välisen keskustelun rakenne on hajonnut, saaden aikaan hiljaisuuden kahden pitkän vuosikymmenen ajaksi; hiljaisuuden, jonka nyt rikkovat sydäntäsärkevä itku ja epäyhtenäiset teot joilla ei ole kohtaloa.

Kaiken sen valossa, mitä olemme aiemmin nähneet, näyttää selvältä, että kukaan ei tule kykenemään järkevästi ohjaamaan hajoavan maailman prosesseja. Tämä hajoaminen on traaginen, mutta samalla se valaisee uuden sivilisaation synnyn: maailmansivilisaation. Ja jos tämä tapahtuu, silloin täytyy myös tietynlaisen yhteisen kokonaisuutteen, yhteisen mielialan, olla hajoamassa, vaikka uusi maailmasta tietoisena olemisen muoto syntyykin. Koskien tätä kohtaa, haluaisin lisätä tähän jotain ensimmäisessä kirjeessä sanottua:

"...on syntymässä näitä muuttuvia aikoja vastaava herkkyyks. Tämä uusi herkkyyks on maailman kokemista kokonaisuutena - tietoisuutta siitä, että ongelmat, joita ihmiset kokevat yhdessä paikassa, liittyvät toisiin ihmisiin, vaikka he olisivat kaukanakin. Kasvava kommunikaatio, kauppa ja kokonaisten ihmisryhmien nopea siirtyminen yhdestä paikasta planeetalla toiseen paikkaan, ovat kaikki todisteita tästä kasvavan globalisaation prosessista."

"Kun yhä useampien ongelmien globaali luonne tulee ymmärretyksi, niin syntyy uusia toimintakriteereitä. Ollaan tietoisia siitä, että niiden työllä, jotka haluavat paremman maailman, tulee olemaan vaikutusta vain jos se leviää ulospäin siitä ympäristöstä, jossa heillä on jo jotain vaikutusta. Täysin vastakohtaisena toisille ajoille, jotka olivat täynnä tyhjiä fraaseja joiden tarkoituksena oli vain saada ulkoista tunnustusta, tänään ihmiset alkavat löytää arvoa nöyrässä ja syvällä tunteella tehdyssä työssä, jota ei tehdä parantaakseen omaa kuvaa itsestään vaan pikemminkin muuttaakseen itsensä ja tuodakseen muutosta välittömään perheen, työn ja ystäväyden ympäristöön."

"Ne, jotka todella välittävät ihmisistä, eivät halveksi tätä ilman fanfaareja tehtyä työtä, joka osoittautuu niin käsittämättömäksi niille opportunisteille, jotka muodostuivat aiemmassa johtajien ja massojen maisemassa - maisemassa, jossa he oppivat hyvin, kuinka käyttää toisia lingotakseen itsensä yhteiskunnan huipulle."

"Kun henkilö tulee siihen tulokseen, että skitsofreeninen individualismi on umpikuja, kun he avoimesti kommunikoivat mitä he ajattelevat ja mitä he tekevät kaikille tuntemilleen ilman naurettavaa pelkoa, että heitä ei ymmärretä; kun he lähestyvät toisia ei jonain kasvottomana massana vaan todellisella mielenkiinnolla joka henkilöä kohtaan; kun he rohkaisevat ryhmätyötä sekä ajatustenvaihdossa että yhteisten suunnitelmien toteuttamisessa; kun he selkeästi osoittavat tarpeen levittää tätä toisten tuhoaman sosiaalisen verkon uudelleenrakentamista; kun he tuntevat, että jopa kaikkein "vähäpätöisin" henkilö on inhimillisesti laadukkaampi kuin joku sydämetön yksilö jonka olosuhteet ovat nostaneet sinne mikä on, tällä hetkellä, menestyksen huippu; - kun kaikki tämä tapahtuu, niin se johtuu siitä, että tässä henkilössä kohtalo on taas alkanut puhua, kohtalo, joka on liikuttanut kokonaisia kansoja pitkin parasta kehityksellistä polkuaan, kohtalo joka on niin monesti vääristynyt ja niin monesti unohdettu, mutta aina löydetty uudestaan historian käännteissä."

"Tänään näemme häivähdyksen uudesta herkkyydestä ja uudesta toimintatavasta - ja myöskin uudesta moraalisesta asenteesta ja uudesta taktisesta lähestymistavasta elämää kohtaan."

Nykyään sadat tuhannet ihmiset kaikkialla maailmassa kannattavat Humanistisen Liikkeen Julkilausumassa ilmaistuja ajatuksia. On kommunistihumanisteja, sosialistihumanisteja, liberaalihumanisteja, ympäristöhumanisteja ja niin edelleen, ja yhdessä he astuvat kohti tulevaisuutta, hylkäämättä omia aatteitaan. He taistelevat rauhan, ihmisoikeuksien ja syrjinnän lopettamisen puolesta. Heidän joukostaan löytyy tietysti sekä ateisteja että heitä, jotka uskovat ihmisten saavuttavan tuonpuoleisen elämän. Ja kaikkien heidän yhteisenä intohimona on sosiaalinen oikeudenmukaisuus, ihanne ihmisten veljeydestä perustuen monimuotoisuuden väliseen lähentymiseen, valmius hypätä kaikkien ennakkoluulojen yli, ja eheä persoona, jossa heidän henkilökohtainen elämänsä ei ole erillisenä taistelusta paremman maailman aikaansaamiseksi.

3. Sopiva ja hyvin keskitetty toiminta

Vieläkin poliittiset aktivistit miettivät, kenestä mahtaakaan tulla seuraava pääministeri, presidentti, senaattori tai

kansanedustaja. Ehkä he eivät oikein tajua tulevan rakenteettomuuden koko laajuutta tai sitä, kuinka vähän merkitystä näillä "hierarkioilla" tulee olemaan yhteiskunnan muutoksessa. Toisaalta useammassa kuin yhdessä tapauksessa tämä levottomuus liittyy näiden "aktivistien" henkilökohtaiseen tilanteeseen: he ovat huolestuneet omasta asemastaan politiikan lehmänkaupoissa.

Joka tapauksessa pääasia on ymmärtää, kuinka laittaa tärkeysjärjestykseen konfliktit paikoissa, missä jokainen meistä kehittää jokapäiväistä elämäänsä, ja tietää, kuinka organisoida tehokkaita toimintaryhmiä näiden konfliktien mukaan.

Joka tilanteessa on tärkeää ymmärtää, mitä ominaisuuksia tarvitaan siihen, että voidaan muodostaa ruohonjuuritason toimikuntia, jotka toimittavat terveys-, koulutus-, työ-, opiskelu- ja muita asioita, ja mitä ominaisuuksia tarvitaan suoran kommunikaation keskuksien muodostamiseen ja naapurustoneuvostojen verkkojen luomiseen. Pitää olla selvillä, kuinka voi antaa osallistumisen muodon jopa kaikkein pienimmälle ja huomaamattomimmalle järjestölle, jonka kautta ihmiset ilmaisevat työtään, kulttuuriaan, urheiluaan ja uskontoaan.

Tässä on hyödyllistä selittää, että kun viittaamme ihmisten välittömään työkumppanuuden, perheen ja ystävien ympäristöön, niin korostamme erityisesti paikkoja, joissa nämä suhteet tapahtuvat.

Tilallisissa puitteissa pienin toimintayksikkö on naapurusto, koska siellä ihmiset tuntevat kaikki konfliktit, vaikka niiden juuret voivat ulottua kauas. Suoran kommunikaation keskus muodostaa naapurustossa paikan, missä ihmiset voivat keskustella kasvokkain kaikista taloudellisista ja sosiaalisista ongelmista, sekä kaikista terveydenhoidon, koulutuksen ja yleensä elämänlaadun ongelmista.

Poliittinen polttopiste on, että jokainen naapurusto on merkitykseltään ensisijainen suhteessa kaupunkiin, maakuntaan, osavaltioon, uuteen itsenäiseen alueeseen tai maahan. Totuus on, että kauan ennen kuin maat muodostettiin, ihmiset kokoontuivat yhteen ihmisten yhteisöiksi, joissa, kun he juurtuivat paikalleen, heistä tuli naapureita. Myöhemmin rakennettiin hallinnolliset ylärakenteet, jotka vähitellen ryöstivät naapurustoilta heidän valtansa ja autonomiansa. Mutta kaikkien erityisten järjestysten oikeutus juontuu vain asukkaista, näistä naapureista, ja heistä pitää kaiken edustuksen todellisissa demokratiassa nousta.

Jokaisen kaupungin pitäisi olla naapurustojen käsissä; jos niin olisi, niin kukaan ei voisi ehdottaa päämääräksi eritasoisten virkamiesten tai edustajien valtuuttamista, kuten johtajien hallitsemassa hierarkisessa politiikassa tehdään. Sen sijaan kaikkien tuon tyyppisten asemien täytyy olla järjestäytyneen sosiaalisen perustan ruohonjuurityön tulosta. "Naapuruston" käsite pätee asutukseen, joka on levittäytynyt yhtä hyvin kuin asutukseen, joka on keskittynyt tietylle alueelle tai suuriin kerrostaloihin.

On tärkeää, että naapurustot päättävät keskenään oman kollektiivisen alueensa statuksen sellaisten rakenteiden kautta, jotka yhdistävät ne. Eikä tuon alueen päätösten tietenkään tulisi olla riippuvaisia jostain kaukaisesta ylärakenteesta, joka yksinkertaisesti sanelee käskyt.

Kun useat naapurustot käynnistävät humanistisen suunnitelman yhdyskunnallisesta tai kunnallisesta toiminnasta, ja tuo alue tai kunta toteuttaa todellisen demokratian, tämän havainnollistava vaikutus ulottuu kauas tuon erityisen saarekkeen rajojen ulkopuolelle. Ja sen sijaan, että ehdotettaisiin vähittäistä muutosta, jonka kautta tämä uusi tapa vähän kerrassaan valtaisi alaa, kunnes se lopulta on levinnyt jonkun maan jokaiseen kolkkaan, avainasemassa on sen käytännöllinen osoittaminen, että ainakin yhdessä paikassa toimii uusi järjestelmä.

Tässä esitetystä seuraa tietysti runsaasti hyvin erityislaatuista ja yksityiskohtaisia ongelmia, mutta niistä keskusteleminen on tämän kirjeen puitteiden ulottumattomissa.

Tämän viimeisen kirjeen myötä, ole hyvä ja vastaanota lämpimimmät terveiseni.
Silo

Suomennos JU 2001